

Кайлас - планина
или пирамида?

Мислят ли
пирамидите?

В ТЪРСЕНЕ НА ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

ТРАГИЧНОТО ПОСЛАНИЕ НА ДРЕВНИТЕ

Ернст
МУЛДАШЕВ

НСМ Медиа

ЕРНСТ МУЛДАШЕВ
ТРАГИЧНОТО ПОСЛАНИЕ НА
ДРЕВНИТЕ

Превод: Георги Рачев

chitanka.info

Произходът на човечеството е въпрос на който науката все още не може да даде еднозначен отговор. Теорията за еволюцията на Дарвин не съумява да обясни скока, който се прави от приматите към интелекта на Хомо Сапиенс и изграждането на съвременните цивилизации.

Ернст Мулдашев твърдо вярва, че науката и религията са две сфери на познанието, и различията им са по-скоро външни и формални и се опитва да намери отговор на този въпрос използвайки синтеза помежду им. Той организира четири последователни експедиции до Индия, Непал и Тибет с цел да се издирят изворите за произхода на човечеството.

В книгата Трагичното послание на древните: В търсене на града на Боговете, Мулдашев прави твърдения и задава въпроси, които на някой биха се сторили наивни, на други нелепи, а трети ги приемат едно към едно.

Пирамидите и древните монументи образуват единна система, която е спасила Земята от нов апокалипсис. Планината Кайлас, почитана на Изток като светиня, също е пирамида, а височината ѝ (6666 м) е мерната единица, която разкрива закономерностите в глобалната система. Как е изградена тя и какъв е механизмът ѝ на действие? Къде са били и как са се измествали полюсите? Накъде гледа сфинксът? Кайлас ли е Вечният континент, останал непокътнат от земните катаклизми, там ли е Градът на боговете, населяван от атлантите до VII-VIII в. от н.е.? Защо йогите твърдят, че мисълта е триъгълна?

Това са част от въпросите и хипотезите пред поредната хималайска експедиция на Ернст Мулдашев — един от най-спорните, но и най-четените автори в съвременния свят.

Какви са отговорите и има ли ги въобще?

Потърсете сами!!!

В памет на Николай Константинович Ръорих

ЗА АВТОРА

Ернст Мулдашев е доктор по медицина, професор, директор на Общоруския център за очна и пластична хирургия, почетен консултант в Луисвилския университет (САЩ), член на Американската академия по офталмология, дипломиран офталмолог на Мексико, член на Международната академия на науките към ООН, майстор на спорта по спортен туризъм, трикратен шампион на СССР, депутат в Руската дума по времето на президента Елцин.

Той е първият лекар в света, извършил успешно операция по трансплантиране на око, създател на ново направление в медицината — регенеративната хирургия. Чудодейните биоматериали, изобретени от него и наречени алоплант, активират скритите възможности на организма за възстановяване на собствените тъкани, а биополето на растящите клетки потиска патологичната регенерация (рака) и нормализира функциите на болните клетки. Разработил е 90 принципно нови очни и пластични операции, спасили хиляди безнадеждно болни, отписани от консервативната медицина. Под негово ръководство в Центъра са внедрени 58 вида алоплант, патентовани в Русия, САЩ, Германия, Франция, Швейцария и Италия. Бил е в повече от 44 държави, където е извършвал операции и е чел лекции. Има над 300 научни публикации в руския и чуждестранния печат.

Така регенеративната хирургия прекрачва от сферата на фантастиката в реалността. Разбира се, през 1982 г. овластените партийни чиновници едва не го лишават от лекарски права, като го обвиняват в шарлатанство и лъженаука. Останал без работа, той заминава за Якутск, където става еленовъд. По-късно, рискувайки поста си, министърът на здравеопазването в Башкирия Халим Каламов му предоставя малка стаичка в затънтена болница в краен квартал на гр. Уфа. Там го последват близките му сътрудници и съмишленици, които днес са гръбнакът на прочутия в цял свят Общоруски център за очна и пластична хирургия.

Убеден, че науката и религията са две сфери на познанието, че различията им са по-скоро външни и формални, отколкото същностни, че синтезът помежду им би могъл да роди принципно нови перспективи и възможности в безкрайната спирала на знанията, Ернст Мулдашев организира четири последователни експедиции до Индия, Непал и Тибет под егидата на Международната академия на науките към ООН. Целта на експедициите е да се издирят изворите за произхода на човечеството.

Така се появяват сензационните разкрития, които потвърждават хипотезите за наличието на особена форма на живот във финия (онзи) свят, за взаимоотношенията между духа (финия свят) и материята (физическия свят), за процесите на стареенето и безсмъртието, за дематериализацията и материализацията, за Генофонда на човечеството, съставен от представители на предишни цивилизации, които контролират еволюцията и са готови да възродят живота на планетата в случай на глобална катастрофа. Авторът доказва, че древните митове, легенди и религии, както и текстовете на т.нар. посветени (Нострадамус, Е. Блаватская, Н. Ръорих и др.), не са плод на развинута фантазия, а отразяват научните постижения на нашите предходници (лемурийци и атланти), че техният общ източник е Всеобщото информационно пространство или Висшият разум, когото обикновено наричаме Бог.

Смайващите паралели и аналогии между съвременната наука и езотеричните и религиозни знания коренно променят представите ни за човека, еволюцията и Вселената и очертават една изумителна картина, в която има всичко друго, но не и чудеса. Една картина, която започва от Сътворението, уплътняването на духа и появата на материята, проследява развитието на петте човешки раси (според терминологията на Блаватская) и стига до наши дни, до соматипещерите и подземната техногенна цивилизация на Шамбала и Агартти, живееща в други пространствено-времеви измерения, различни от нашите.

В този смисъл загадъчните явления и феномени, определяни от традиционната наука като несъстоятелни и случайни, получават своето логично и естествено обяснение.

ПРЕДГОВОР

В света няма гениални или свръхталантливи хора, а само вътрешно чисти и работещи, на които Бог интуитивно внушава научните открития. Всеки учен с ръка на сърцето ще каже, че мисълта за откритието се е появявала постепенно, подобно на необясним интуитивен шепот, чиято сила е била толкова значима, че е преобърнала целия му живот. Вероятно всеки истински учен, останал насаме със себе си, скришом от колегите си, вдига очи към небето и мислено произнася: „Благодаря ти, Божичко!“.

Имам два кумира: в офталмологията — Владимир Петрович Филатов, в живота и пътешествията — Николай Константинович Ръорих. Все ми се струва, че те двамата са притежавали такава висока степен на душевна чистота, че имената им и досега се свързват с нещо свято и романтично.

В кабинета ми е окачена една от картините на Ръорих. Когато я гледам, изпитвам усещането за някаква величествена недоизказаност. И винаги си мисля какво ли още не е могъл да ни каже.

Едва след като успяхме да организираме четири хималайски и тибетски експедиции, разбрах, че един от дълбоките и важни подтици към търсения е... недоизказаността на Ръорих. В онзи смисъл, че той нищо не е обосновавал с вид на пророк, а е оставял простор за бъдещи изследвания, като със своето мислене е тласкал напред мислите на другите.

Когато пиша тези редове, експедицията отдавна вече е отминала, научният материал е обработен, а резултатите са налице. Не ме напуска обаче мисълта, че на Ръорих му е било значително по-трудно, отколкото на нас: комунистическа бъркотия в Русия, напрегната международна обстановка, коне вместо автомобили, тежки брезентови палатки, липса на консервирани продукти и т.н. Представям си как този смел човек, обладан единствено от порива на научното познание, се промъква сред прашните бури на височина 4000–6000 метра към светинята на Тибет — планината Кайлас. Малко не му достига, а може

би и времето още не е узряло за открития. Знам обаче със сигурност, че ако Ръорих беше достигнал до Кайлас, той би видял това, което не виждат, но на което се кланят богомолците — тайнствения Град на боговете.

Чувствам се някак си неудобно и дори малко ме е страх, че точно на нас — група уфимски учени, се падна да открием легендарния Град на боговете. Изглежда човек може да се страхува, че му се е случило да направи откритие. Като че ли го притиска комплексът за вътрешна непълноценност.

Добре я помня тази непълноценност. В детството ми, когато живеях в уралско селце, се изплаших от змия и започнах да заеквам, та чак не можех да произнеса „мама“. В старанието си да ми помогнат ме изпратиха на лечение в интернат за непълноценни деца. През онези години изпитвах радост само когато вземах пушката и отивах сам в гората. Бях свикнал с тайгата и не се страхувах от нищо. Страхувах се единствено от хората, с които трябваше да разговарям. Опитвайки се отново да проговоря, на едно място бях домъкнал съчки за през зимата, изтичвах там, запалвах огън и часове наред произнасях „а... е... о... у...“, както и несложни думи. Селските малчугани обаче ме издебнали, изгорили съчките, а на снега с щека написали: „Х... за теб, пелтек“. Когато го видях, паднах в пепелта и неудържимо заплаках.

Лежах на пепелището, давайки се в сълзи, и си мислех: „Защо са толкова жестоки! Та нали нищо лошо не съм им направил! Аз съм непълноценен! Също искам да говоря!“.

След това се изправих, избърсах сълзите си и затънал до колене в снега, се помъкнах да сменям мястото на моите „непълноценни огънове“ с по-скришно. Дори не можах да кажа нещо грозно по адрес на обидилите ме, само изкрещях ъ... ъ... ъ...

Постепенно все пак проговорих — отначало лошо, а после по-добре. Завърших медицински институт и защитих дисертация. Мислех си: „Нима съм кандидат на науките! Нима успех!“.

Съзнавах, че с някаква непълноценна предопределеност мога да работя много. Но все очаквах нещо лошо — твърде силно беше детското клеймо за непълноценност. И лошото не закъсня. След внедряването на алопланта, когато при нас започнаха да прииждат хора от целия Съветски съюз и успяхме да връщаме зрението дори на безнадеждно болни, пристигна именита московска комисия. Членовете

й сигурно са си говорели: „Да видим какво е измислил този уфимски селяндур. Я да му изкараме кирливите ризи!“.

Бях обвинен в експерименти с хора, отделът беше разформиран, научната дейност — ликвидирана, а до Министерството на здравеопазването на РСФСР беше изпратено становище за лишаването ми от лекарска диплома. Така се озовах в Якутия, където се преквалифицирах в еленовъд. Сред обикновените и чисти хора ми беше по-леко.

Все пак не ми отнеха дипломата, но се заточиха дълги години, през които трябваше да доказвам, че не съм идиот и да започвам всичко отново. Само приятелите ми вярваха: Амир Салихов, Ришат Булатов, Клара Захваткина, Рафик Нигматулин, Сагит Муслимов, Юра Василюв, Венера Галимова, Натан Селский, Валя Яковлева, Ляля Мусина и други.

Когато успяхме да възстановим научния потенциал и да създадем в Уфа Общоруски център за очна и пластична хирургия, като че ли нещата влязоха в нормите. Остана обаче ясното усещане, че в живота нищо не се постига без борба и тежка изнурителна работа, че доброто непременно е преплетено със злото, че ако няма зло, ще се появи не по-малко страшната опасност — пустотата, че хората са склонни към самовъзвеличаване, преминаващо в грех — да се смятат за Бог.

Дори сега, когато позициите ни в руската офталмология са неоспорими, пак се появяват високомерни нападки — например при операцията за трансплантиране на око, извършена на пациентката Тамара Горбачова за първи път на 28 февруари 2000 г., от трибуната на Общоруския конгрес на офталмолозите се чуваше: „Мулдашев опозори руската офталмология с авантюрата за присаждане на око. Всички добре знаят, че това е невъзможно. Не-въз-мож-но!“.

Мислех си защо ме съдят така, защо дори не ми позволиха да се изкажа, да не би да са богове! Не искаха да разберат, че очната трансплантация е резултат от сложни научни изводи, включващи не само медицински знания, но и данни от физиката и молекулярната биология, както и древни тибетски истини. Как можех да обясня, че във вътрешността на окото по време на операцията изграждах от алоплант конструкции, които приличаха на видените от мен в Града на боговете в Тибет... „огледала“, свиващи времето!

Времето наистина се сви и в трансплантираното око за невероятно къс срок враснаха кръвоносните съдове, които вече година и половина осигуряват снабдяването му. Как можех да обясня, че до тази операция не би могло да се стигне без религиозните знания, придобити в хималайските и тибетските експедиции! Та нали тибетските ламы и индийските свами възприемат тези знания като предадени през вековете от предишни земни цивилизации! Ако бях говорил за тях на конгреса, в най-добрия случай щяха да ме възприемат като побъркан.

Защо участвам в експедиции? Обикновено, колкото и странно да звучи, винаги казвам, че не разбирам дълбочинната същност на моето главно изобретение — „Алоплант“. И наистина, трудно си представям механизма, при който мъртвата човешка тъкан (точно от нея е изготвен алоплантът) е в състояние да задейства огромния информационен пул за създаване на нови човешки тъкани в друг организъм, стимулирайки регенерацията. Трудно е да си представим колко сложна е дори само една човешка клетка, а по някакви неизвестни нам закони клетките се включват в стройни структури и образуват кръвоносни и лимфни съдове, нерви, влакна... Ясно е, че всичко се извършва по строга и непрекъснато работеща програма, в сравнение с която и най-съвременният компютър изглежда като детска играчка.

Къде са локализирани тези програми? Разбира се, не само в гените, ще каже всеки молекулярен биолог. Според последни данни от физиката програмите са записани във фина енергия, наричана в Изтока божествена, както и във водата на организма.

Кой все пак е създал тези удивителни програми, чрез които става възсъздаването на човешките тъкани? Не ми е удобно да произнасям тази дума пред консервативни и ортодоксални учени, но отговорът идва от само себе си — създадени са от Бога. Ако това бъде прието, ще бъдем принудени да възприемем и религиозната трактовка за произхода на човека, т.е. че човекът е създаден, а не се е самоорганизирал с „маймунски междинен период“.

Защо тогава редица учени смятат, че е недостойно да се изучават религиозните знания?

Защо смятат религията за детско бърборене, приказка за тъпи и малограмотни хора?

Защо толкова лесно отсичат: „Това не може да бъде!“.

Защото под влияние на научните си звания вършат най-големия грях пред Бога — да се смятат за богове. Затова за тези мастити учени дори споменаването на думата Бог е неприятно и чуждо, също както за комунистите, създали свой „лениноподобен“ бог. Очевидно възниква някаква ревност към истинския Бог!

Независимо от всичко, както и да обяснявам увлечението си по експедиции от позициите на медицината, принуден съм да призная, че това далеч не е така. Съществена роля играят и сведенията за Генофонда на човечеството, за феномените на дематериализацията и материализацията, изследването на йогите, търсенето на „жива“ и „мъртва“ вода и, най-последно, проучването на пирамидите.

Ако все пак бъда докрай честен, не знам защо участвам в тибетските и хималайските експедиции. Нещо ме мами натам, а какво е, не е ясно.

Очевидно в човешката същност е заложен духът на откривателството, в чиято основа е безбрежността на познанието, определено от величието на майката природа. Изразът от близките години — „Ще покорим природата“, очевидно има същия подтекст, макар че по същество е глупав, тъй като детето не може да покори майката природа. Убеден съм, че точно поради тези причини руският мужик е усвоявал просторите на Сибир и Аляска, Пржевалски, Арсениев и Джеймс Кук са предприемали изпълнените си с приключения пътешествия. Разбира се, от подобно чувство е бил обладан и Николай Рьорих.

Рьорих обаче се отличава от всички пътешественици не само защото е изследвал най-загадъчния и пълен с тайни регион на земното кълбо, а защото е създал своята непретенциозна, но дълбока философия, намерила израз в книгите и картините му. Навярно мнозина ще признаят, че не са чели Рьорих, а картините му са виждали само бегло, но въпреки това го почитат и изпитват някакво странно и вътрешно пречистващо чувство, щом стане дума за него.

Едва ли някой се замисля над този феномен. Той обаче съществува и ми се струва, че в основата му е дадената от Рьорих възможност на всеки човек да се докосне до неговото собствено дълбоко стаено Аз, дошло от загадъчния и в същото време близък Онзи свят и живеещо по закони, различни от нашето физическо съществуване. То е много примамливо и притегателно — това

вътрешно Аз, което в религиите наричат дух и което контактува с други вътрешни Аз на необичайни принципи, чиято същност ще научим на Онзи свят. Тези принципи действат и на Онзи свят, изразени понякога като тревожни желаниа или прекрасно привличане, наричани от нас любов. Точно затова като че ли не познаваме и познаваме Ръорих, сякаш той е написал две книги — за земните хора и за вътрешно стаеното човешко Аз.

По принцип картините на Ръорих са посветени на планините. Малцина обаче знаят, че Марина Цветаева има „Поема за планината“, чиято същност се свежда до това, че „планината мисли“. Дали пък затова не са толкова привлекателни и картините! Нали йогите казват, че човешкото мислене на този свят е триъгълно, а планините са триъгълници...

Струва ми се, че Ръорих е знаел значително повече, но интуитивно е написал само позволеното, което не би причинило вреди на човечеството — в онези години над Земята витаят злите сили на комунизма и фашизма. Той не е разчитал на човешкото благородство, познавал е древните знания и сякаш ги е вдълбал в изконното вътрешно човешко Аз.

Казват, че след 2000 г. на Земята ще настъпи Златният век, че древните знания ще започнат да се откриват пред хората и коренно ще променят живота ни. Може би затова на границата между вековете проведохме сполучливи експедиции, довели до сензационните находки и изводи. Всички сме под Бога! Но аз винаги си спомням за Ръорих: какво му е било с тежките брезентови палатки, на коне и с товар в душата, че още не е настъпило времето да открие свещените знания пред хората. Напомня ми алпинист, почти достигнал върха, но решил, че не си струва да го превземе. Моето „детско клеймо за непълноценност“ пък ми помага, не позволява главата ми да се замае от успешните находки и ми дава възможност да осъзная какво означават висшите божествени предназначения, които Ръорих е разбирал. Просто ни провървя повече...

Систематизирайки впечатленията си от първата хималайска експедиция, успях да публикувам книгата „От кого сме произлезли?“. При втората и особено при третата експедиция се сблъскахме с интересни факти, за тях съм планирал две книги — „Кои са йогите?“ и „В търсене на живата и мъртвата вода“.

Четвъртата експедиция обаче (в Тибет) измени плановете ми — резултатите се оказаха толкова необичайни, че реших най-напред да пиша за тибетската експедиция, а после да се върна към споменатите две книги.

Твърде много оперирам и изпитвам хроничен недостиг за литературна дейност. Например през 1999 г. извърших 760 операции. След операциите си уморен като куче и главата ти е абсолютно празна. Но болните! Те идват при нас с последната си надежда. Наясно съм, че не е възможно да се оперират всички, че научната работа, монографиите и книгите са дори по-важни, но като погледнеш незрящите очи на човека, като чуеш „Моля, оперирайте ме, професоре“, отново тръгваш към операционната.

Седнал съм и пиша в башкирския санаториум „Янган тау“. Не съм богат и затова не мога да си позволя големи разходи. На новото ръководство на Уфимския нефтопреработвателен завод „Новойл“ (Н. Сайфулин и Ф. Гареев) му беше харесала първата ми книга и наеха за мен луксозен апартамент с щори. Чувствах се много важен, жалко, че нямах шкембе. Все пак повече ми допадат палатката и огънят, тъй като дори и психологията на общуване в нашия хирургически колектив е пронизана от духа на туристическата група. Затова пък в луксозния апартамент нямаше комари и имаше къде да разположа научните си изследвания. Когато някога се сдобия с голям кабинет, непременно ще се обзаведа с камина. Огънят притегля...

Реших да нарека книгата „В търсене на Града на боговете“. Само че с това заглавие вместо една станаха три книги. В първия том („Трагичното послание на древните“) читателят ще се запознае не само с легендата за Града на боговете, но ще научи и за невероятните математически и географски съвпадения, ако се предположи, че в Тибет, в района на планината Кайлас, има пирамиди и монументи от древността.

Вторият том на книгата („В обятията на Шамбала“) е посветен на пътешествието из Тибет и описанието на Града на боговете. Представени са многобройни снимки и рисунки, включително и рисунките, правени при полеви условия. Не изключвам точно тези чернови рисунки да бъдат най-ценните, тъй като с никакъв фотоапарат, с никаква видеокамера не може да се види онова, което вижда човешкото око.

В третия том на книгата („Матрицата на живот на Земята“) са представени философски размисли, породени от тибетската експедиция, които приближават читателя към тайните на паралелните светове, холографския земен живот и създаването на новия човек на Земята.

Спомоществовател на тибетската експедиция беше Башкирската спестовна банка (Ю. Кинзебулатов), а вестник „Аргументи и факти“ (Н. Зятков) ни осигуряваше информационно. Освен тях и други направиха безкористни парични вноски, но няма да им назовавам имената, защото това са пари на бизнеса, а той си има своите общопризнати закони. Тези средства обаче бяха внесени с чиста душа. Бяхме екипирани чудесно и се гордеехме, че представляваме Русия.

Пиша книгата от собствено име и затова навсякъде се изразявам от първо лице единствено число. Кое не означава, че смятам мнението си за окончателно и непоклатимо. Напротив, поемам цялата отговорност за думите и грешките си и не ги прехвърлям на колегите си. Нищо не утвърждавам, никого не поучавам, само предлагам мнението си на съда на читателите.

Бяхме четирима в тибетската експедиция и всеки имаше собствено мнение и виждане за случващото се, всеки беше личност с присъщи само на него черти. Равил Мирхайдаров можеше да бъде наречен Енергия, Сергей Селиверстов — Душевност, а Рафаел Юсупов — Мъдрост и Предпазливост. Рафаел Гаязович Юсупов е кандидат на науките, работи в Общоруския център за очна и пластична хирургия като заместник-директор по диагностика. Равил Шамилиевич Мирхайдаров завежда лаборатория „Аура“ на нашия център. Сергей Анатолиевич Селиверстов е уфимски предприемач, бивш военен летец.

След експедицията много ни помогнаха нашите дизайнери — Олга Ишмитова и Алексей Савелиев, които се превърнаха като че ли в нейни следекспедиционни членове.

И четиримата участници в тибетската експедиция решихме да посветим тази книга в памет на великия руски изследовател Николай Константинович Рьорих.

ПЪРВА ЧАСТ

ЛЕГЕНДАТА ЗА ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

СФИНКСЪТ ГЛЕДА КЪМ ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

Юрий Иванович Василиев е главен инженер в нашия Общоруски център за очна и пластична хирургия, макар че няма висше образование. Той обаче е от хората, за които народът казва, че са родени таланти. Юрий Иванович не знае чужди езици, но без да се церемони, се ориентира в инструкциите към приборите на английски и ги натъкмява така, че с нашия огромен комплект от вносно медицинско оборудване нито веднъж не сме търсили чуждестранен сервиз.

— Сигурно флейшът прави номера — мърмори той под носа си, като се опитва да оправи прибора и бърка произношението на английската дума flash (флаш), която означава мълния, блясък.

Юрий Иванович дойде при нас, когато още не бяхме известни и оттогава не ни е напуснал. Той също си попийваше, но се отказа и твърди, че е завинаги. С него сме големи приятели, говорим си на „ти“, но винаги ме нарича „шефе“.

Хирургическите ми инструменти точи само Юрий Иванович, като често псува качеството на стоманата.

— Що за стомана е това, що за стомана! Звъня на производителите и им казвам, че стоманата за очния инструмент трябва да бъде здрава, много здрава. Те започват да ми говорят за марката и се оправдават, но всеки техничар трябва да я усеща при допир, да я усеща каква е — здрава или нездрава — често нарежда той, когато точи инструмент.

Естествено е Юрий Иванович Василиев да се ориентира добре в различните марки. Той обаче с някакво шесто чувство е в състояние да определи качеството на стоманата и го прави безпогрешно. Винаги ме е учудвала тази му способност, която изглежда странна и необичайна. Веднъж го попитах:

— Юрий Иванович, кажи ми как определяш качеството на стоманата, а и качеството на заточване на инструмента?

— Дявол го знае, шефе! Идва ми отнякъде. Кое ли пък е странното? Казват, че там, в пирамидите, инструментите сами се заточват. Пипнеш инструмента, позамислиш се и ти идва някакво чувство. Ако е добро и ласкаво, стоманата е добра, ако е лошо, значи и тя е лоша. Здравата стомана винаги дава добро чувство.

ЗДРАВАТА ПИРАМИДА

Не помня точно, но ми се струва, че беше през 1989 г. Тримата — Юрий Иванович Василиев, аз и Амир Юсупович Салихов, хирург и заместник-директор на нашия център, отпътувахме за Египет, за да извършим очни операции по нашата технология „Алоплант“. Със Салихов оперирахме, а Юрий Иванович ни помагаше, като настройваше операционните микроскопи. През свободния ни ден домакините ни поведоха на екскурзия до пирамидите.

Пирамидите в Гиза и особено пирамидата на Хеопс ни поразиха с величието си. И тримата неволно замълчахме. Амир Салихов съсредоточено гледаше надолу, а Юрий Иванович подръпваше меката част на ухото си...

— Сър, плиз, бай ит (сър, моля, купете това) — провикна се един от търговците на сувенири, които, както и шофьорите на таксита в Москва, атакуваха всеки чужденец.

— Върви по дяволите, махай се, разбираш ли, махай се — на руски каза Юрий Иванович.

— Вери, вери гуд (много, много добре) — повтаряше търговецът, пъхайки под носа му някаква статуетка. — Вери чийп (много евтино), вери, вери чийп...

— Юра, говори на английски, кажи ноу или гоу — посъветва го Амир Салихов.

— Ноу, на теб говоря — най-последно произнесе Юрий Иванович. Приблжихме се към пирамидата на Хеопс, привлечени от простотата и монументалността на конструкцията, от огромните каменни блокове, положени един върху друг с изключителна точност.

„Кой все пак я е построил?“ — мислех си аз, докато я докосвах и при това кой знае защо усещах собственото си невежество и тъпота. По онова време не разбирах, че пирамидите изпълняват разнообразни функции, една от които е контактът между земния и космическия разум.

— Амир, Юра, не знам защо, но се чувствам много тъп — казах аз.

И двамата ме погледнаха с учудване, но замълчаха. Юрий Иванович потупа пирамидата, замислено почука по нея с пръст и каза:

— Здрава... здрава пирамида.

В този момент, независимо от надигналото се усещане за собствена тъпота, бях щастлив, че аз, селското момче, съм имал възможността да бъда до нея и да изпитам нейното величествено влияние. Усещах се значим, голям и... в същото време много тъп. Струваше ми се, че пирамидата ме гледа, че се рови в мозъка ми.

След като прогоних с усилие на волята сантименталните си пориви, попитах:

— Какво каза, Юрий Иванович?

— Казах, че е здрава, много здрава.

— Как го определяш? Като при стоманата на инструментите?

— Не знам, но усещам, че е здрава.

В същото време едва ли се замислях, че блоковете, от които е изградена пирамидата, са пренесени от десетки километри, че съвременната техника не е в състояние да ги примъкне и така да ги постави един върху друг, че в цепнатината помежду им да не влиза дори острието на нож. Просто не мислех за това — бях погълнат от досадното чувство за собственото ми невежество и тъпота.

По онова време, естествено, не бях чел „Тайната доктрина“ на Елена Блаватская и не знаех, че според нея египетските пирамиди са били построени преди 75 000–80 000 години, когато на острова на Платон в Атлантическия океан са живеели атланти, притежаващи способността да предизвикват антигравитационен ефект чрез психичната си енергия. От популярната литература знаех, че пирамидите са построени преди 4000–5000 години от египтяните, които дори не са познавали колелото. По разбираеми причини дълбоко в душата ми се таеше учудването как полудивите роби под ръководството на жестоки жреци са могли да извършат тази титанична и едновременно високоинтелектуална работа. Моментално обаче прогонвах метежната мисъл, искрено вярвайки, че истината е онова, което е написано в съветската литература.

— Според теб пирамидата е здрава като конструкция или камъкът, от която е построена, е здрав? — невинно попита Амир

Салихов.

— Камъкът навсякъде е еднакъв. Тя е направена здраво, невероятно здраво! Поразен съм от техническата мисъл! Да вземем, Амир, два еднакви инструмента. Те могат да не се различават по вида си, но единият да е направен талантиво, а другият — не. Това не е възможно да се измени, не е възможно да се изчисли, може само да се усети. Точно това усещам, пирамидата е направена гениално, здраво, за векове — отговори Юрий Иванович и пак почука по нея със свития си пръст.

Придружаващите ни египетски офталмолози най-после се споразумяха с екскурзОВОДА и той ни поведе във вътрешността на Хеопсовата пирамида, към гробницата на фараона. Проходът, по който се движехме, не беше по-висок от метър и затова се налагаше да вървим приведени, с подгънати колене. Беше неудобно, искаше ми се да падна на колене и така да се движа, но ми беше жал за панталона. Под ъгъл около тридесет градуса проходът се изкачваше и изглеждаше безкраен.

— Нима древните египтяни са били толкова ниски? — изпъшка след мен Юрий Иванович.

Най-после достигнахме залата и видяхме гробницата на фараона. Тя беше празна. Стояхме в залата и ни се искаше само едно — по-бързо да излезем.

— Ами ако светлината изгасне? — неочаквано каза Юрий Иванович и посочи помътнелите малки крушки, прикрепени към тавана на прохода и залата. — В Египет осветлението не е добре: ту гасне, ту светва. Не взехме фенерчета.

Там, в дълбините на великата пирамида, изпитвах само едно — чувство на необяснима тревога. Знаех, че ако светлината угасне, ще се измъкнем, дори опипом. Но тревогата и смесеното с нея чувство на дълбоко негодувание бяха като че ли някак си насочени, неподдаващи се на реално осъзнаване. Тогава не можех и да си помисля, че след няколко години сериозно ще изучавам пирамидите и ще се задълбоча във физиката на фините енергии. В онзи момент ми се струваше, че целият ми живот ще бъде свързан само с хирургията, а пирамидите възприемах като грандиозна екзотика. Не можеше и да ми хрумне мисълта, че трансплантационният материал алоплант, който широко прилагаше в хирургията и наблюдавахме как на неговото място се

образуват нови човешки тъкани, по опосредстван логически път е свързан с пирамидите, също както и ред други неща в живота.

По прохода надолу беше по-лесно. Скоро се измъкнахме навън, на Божия свят.

— Ех, колко е хубаво — честно си призна Юрий Иванович.

След това ни заведоха до статуята на сфинкса.

ПОГЛЕДЪТ НА СФИНКСА

Огромният сфинкс лежеше с горделиво вдигната глава. Казаха ни, че го наричат страж на пустинята. Беше отвратително да се слуша как френски войници са стреляли с оръдие и са отчупили част от носа му. Помня, че ме привлече погледът му. Стоях и го гледах в очите. Струваше ми се, че не забелязва никого и се взира някъде в далечината.

— Амир, според теб накъде гледа?

— Не знам. Погледът му обаче е като жив. Усещането ми е, че никога няма да предаде създателя си.

С Амир Салихов се сприятелихме през студентските години, а след това постоянно бяхме заедно — и при походите, и на работа. Дори оперирахме в една зала. Роден в малко уралско село, син на заточени кулаци, Амир бе невероятно приспособен към селската работа: можеше да препуска на кон без седло, да построи дървена къща, беше чудесен рибар и ловец. Той е един от най-значимите руски офталмолози, признат и в чужбина. Любимата му страна е Бразилия, където веднъж се изхитрил да лови пирани и да стреля по крокодили. Основната черта на Амир обаче е неговата надеждност в живота и приятелството. Този човек знае цената на съвестта и никога няма да я опетни. След разгрома на нашето научно направление беше един от първите, който тръгна с мен да градим всичко от нулата в ущърб на собствената си кариера. Амир никога не би те предал, това е точно така. Затова мнението му ми се стори любопитно.

— Амир, защо каза, че сфинксът няма да предаде създателя си?

— Не знам, но имам такова усещане. Появи се тук, пред него.

— Как мислиш, кой е създал сфинкса?

— Само не и египтяните — отсеке Амир.

Усещането за собствена тъпота, възникнало у мен до Хеопсовата пирамида, като че ли понамаля. Замислих се. Целият облик на сфинкса

излъчваше велика тайнственост. Опитах се, както често правя в медицината, да анализирам ситуацията и да изградя някакви предположения, но в главата ми нищо не влизаше. Неприятното усещане отново се изостри и започна да ме ядосва.

По онова време, разбира се, не знаехме, че дори великата посветена Елена Блаватская не е дала обяснения за произхода на сфинкса и го е нарекла велика загадка на вековете. Не можех да предположа, че след няколко години ще започна да изследвам Генофонда на човечеството, т.е. законсервираните хора в състояние на сомати, намиращи се в дълбоки подземия, и че едно от предполагаемите места за локализирането му ще бъдат подземните кухни, открити при сканиране под сфинкса и египетските пирамиди.

— Кажете ми кой и кога е направил сфинкса? — попитах екскурзовода.

— Сфинксът е направен от древните египтяни преди четири-пет хиляди години — уверено отговори той.

— А накъде гледа сфинксът?

— Сър, не сте първият, който задава този въпрос. Питах историците. Съществуват различни мнения, различни легенди. Казват, че сфинксът гледа към мястото, където са слизали боговете.

— Къде е това място, Земята е добре проучена...

— Извинете, сър — озадачи се екскурзоводът, — аз съм египтянин и никога не съм напускал пределите на страната. Моята работа е да бъда тук, в Кайро, при пирамидите.

— Така да бъде! Сфинксът обаче гледа на изток, нали?

КЪДЕ СА СЛИЗАЛИ БОГОВЕТЕ?

— Значи мястото, където са слизали боговете, е на изток оттук, от Египет?

— Вижте, сър, това е само легенда — смути се екскурзоводът. — Наистина вярвам в Аллах, но може би никакви богове не са слизали на Земята.

— Може би — кимнах аз и мислено очертах линията от сфинкса на изток — река Нил, Червено море, Арабският полуостров, Ирак, Иран, Афганистан и Тибет, по-нататък Китай и Тихият океан, след това Америка. Къде боговете са могли да слязат на Земята? Може би в Ирак? Там са Месопотамия и древният Вавилон. Иран е пристан на

религиозния фанатизъм, нямащ нищо общо с истинското разбиране за Бога... А Тибет? Защо пък Тибет? С неговата каменна високопланинска пустош, с лошите условия за живот...

— Шефе, да тръгваме, много е горещо — чух гласа на Юрий Иванович.

— Сега, сега — промърморих аз и в този миг си помислих: „Да не би да съм мръднал? Мисля си за богове, слизали на Земята, старая се да определя мястото, където се е случило. Наистина, не вярвам особено в атеизма, но сериозен учен, при това хирург, да се занимава с приказки за богове... Някак си е несериозно! Ще ме осмеят!“. Тази мисъл обаче здраво бе заседнала в съзнанието ми и пак изплува след години, когато чух легендата за Града на боговете.

— Може би ще успеете да си спомните — обърнах се към екскурзовода — и да ми кажете къде според легендата боговете са слизали на Земята?

— Сър, това е само приказка! Откъде да помня! — усмихна се екскурзоводът. — Сфинксът не е приказка. Той е пред вас.

Да, може би точно сфинксът и египетските пирамиди са истинската приказка, приказка навяве, до която можеш да се докоснеш. Хората строят къщи, за да живеят в тях. Строят дворци, в които провеждат тържествени церемонии. Издигат паметници и се увековечават. Никога обаче не строят пирамиди — в тях не може да се живее и да се организират тържества, а още по-малко ще правят сфинкс, който изобщо не символизира величието на поредния революционер или президент. Хората се грижат преди всичко за собствения си уют и за своята значимост.

Тогава защо са били създадени пирамидите и сфинксът? С каква цел? Стандартните обяснения, че са гробници за фараоните, не издържат на критика, тъй като досега в нито една пирамида не е намерена мумия на фараон, а тайнственото умение на грабителите да проникват във вътрешността на пирамидите предизвиква съмнение. А кого символизира сфинксът? Не е ясно. Волю-неволю се налага изводът, че животът е значително по-сложен, отколкото си представяме, че легендите за боговете може би имат реална почва. Нали виждаме реални пирамиди и сфинкс. Нали и с помощта на съвременната техника те не могат да бъдат изградени.

— Шефе, хайде, горещо е, мозъкът ми се разтапя — отново се обади Юрий Иванович.

НИЕ ГИ СЪЗДАДОХМЕ

Вечерта египтяните намериха две бутилки уиски. Тъй като пиенето в страната е забранено, заключихме се в хотелската стая. Дозата, която поехме, за нас, руснаците, беше нормална, но алкохолът бързо хвана нашите домакини и те започнаха да вдигат шум, като нещо дърдореха високо на своя език.

— Забраненият плод е сладък — ухили се Юрий Иванович, отпивайки от чашата си.

— Какво ли толкова викат, единият дори хвана ножа — намеси се Амир Салихов.

Наистина, един от тях, силно почервенял, периодично грабваше ножа от масата, размахваше го и крещеше.

— Шефе, попитай го що се е разпенил така — пак се ухили Юрий Иванович.

Намесих се в разговора, египтяните веднага преминаха на английски и разпалено обясниха, че причината за възбудата им е Израел.

— Как може — казваха те — страна като монета да воюва с нас. Евреите искат да заграбят целия арабски свят и да ни превърнат в роби. Това няма да стане, няма! Дори и войските ни да не се справят, ако Израел отново ни нападне, всички ще грабнем ножовете и ще ги изколим до крак.

И единият от тях пак хвана ножа и направи две-три пробождащи движения във въздуха.

— Всичко нормално ли е, шефе? — разтревожи се Юрий Иванович, за когото арабският и английският бяха еднакво неразбираеми.

— Нормално е, Юра. Те се възмущават от евреите.

— Ние сме най-древната нация — все така възбудено продължаваше единият от тях, — построили сме великите пирамиди, създали сме великия сфинкс. Пирамидите и сфинксът говорят за нашето величие. Кой друг е успял да изгради пирамиди? Никой. Скоро нацията ни ще се възроди, не може да не сме първи в света.

Слушах го и си мислех за дълбоката заблуда на египетските араби. Знаех, че арабските племена са дошли на територията на древния Египет в сравнително недалечно историческо време, когато великата империя вече е била в упадък. Колко лесно е обаче да си приписваме грандиозните постижения от древността! Да живееш рамо до рамо с пирамидите, не означава, че имаш уменията да ги построиш или пък да знаеш за какво са били построени. Едва когато след първите хималайски експедиции малко поумнях, спомняйки си за сцената с ножа, започнах да се чудя колко лесно у хората възниква самотнието, че са в състояние да се сравняват с боговете. А пирамидите се издигаха от хилядолетия и с целия си облик мълчаливо казваха на хората, че светът и разумът са значително по-сложни, отколкото си ги представят.

Изминаха няколко години. Настъпила беше 1993 г. През последните две години често бяхме в Мексико, демонстрирайки нашите нови операции при кокоша слепота и други заболявания на ретината. Обикновено отивахме трима — аз, хирургът Венера Галимова и електрофизиологът Рафаел Юсупов.

Венера Галимова е заместник-директор на Центъра, доктор на медицинските науки, професор и хирург от суперкласа. Понякога е за чудене колко сила има у тази дребна красива жена. Тя извършва най-сложните и най-отговорни операции. Нееднократно бях виждал как в моменти на особено хирургическо напрежение гърбът ѝ ставаше мокър и на мен ми дожаляваше. Искаше ми се да ѝ кажа, че оперирането не е женска работа.

С изключителното си обаяние и младоликост Венера Галимова се харесва на мъжете от всички възрасти, както се казва от ембриона до немощния старец. Но като извънредно строга жена, тя никога не допуска мъжа да прекрачи рамките на приличието. Любопитно ми е как представители на мъжкия пол се пъчат пред нея и се стараят да изглеждат по-добре. Помня как в Испания знаменитият офталмолог Баракер по цели дни ни държеше около себе си, а когато мръдвахме настрани, търсеше ни по вътрешноболничната връзка: „Докторас русас, докторас русас!“ — все заради Венера.

В Мексико правехме операции на т.нар. безнадеждно болни, като независимо от нас резултатите бяха оценявани от специално създадена комисия от тяхното Министерство на здравеопазването. Много се

сприятелихме с две операционни сестри — Силвия и Мария, както и с анестезиолога Хосе-Луис. Той дълго се държа, но в крайна сметка също падна пред Венера Галимова. Веднъж попита мен и Рафаел Юсупович дали може да ухажва доктор Венера. Отговорихме му: „Опитай, но едва ли ще излезе нещо“.

Хосе-Луис започна своята любовна атака в момент, когато след операции пиехме чай.

— Венера, знаете ли, че съм чистокръвен ацтек?

— Така ли? Мислех, че сте испанец.

— Не, представител съм на най-древната нация на Земята, построила великите мексикански пирамиди. Нима приличам на испанец?

— Как да ви кажа, мъничко приличате.

— Искам да ви обясня — продължи Хосе-Луис, — че ацтеките се различават от маите. Външно като че ли си приличаме, но точно ние, ацтеките, сме построили пирамидите. Били ли сте на мексиканските пирамиди?

— Да, няколко пъти.

— Какви са ви впечатленията?

— Грандиозно е. Дори се качих на пирамидата на Слънцето, но не се реших на пирамидата на Луната, стъпалата са много високи — отговори Венера.

— Пирамидата на Слънцето олицетворява Слънцето, а пирамидата на Луната — Луната — ни в клин, ни в ръкав реши да внесе яснота Хосе-Луис. — Когато се качиш на пирамидата на Слънцето, трябва да гледаш Слънцето, а когато се качиш на пирамидата на Луната — Луната. Така е прието при ацтеките. Венера, когато бяхте на пирамидата на Слънцето, вие гледахте ли Слънцето?

— О, не знам. Беше горещо, то бе навсякъде...

— Каня ви на пирамидите, ще се качим на пирамидата на Слънцето и ще го гледаме, а когато наближи вечерта, ще бъдем на пирамидата на Луната. Така ще разберете душата на ацтека! Ацтеките са почитали Слънцето и Луната и са построили пирамидите, за да ги съзерцават. Ще вникнете в цялата древност, във величието на ацтеките. Хайде да отидем!

— Сигурно няма да стане. През цялото време оперираме, а и научната работа — кокетничеше Венера.

— Хосе-Луис, защо върховете на мексиканските пирамиди са срязани, а египетските са островърхи — прекъсна разговора Рафаел Юсупов, същият, който в бъдеще щеше да стане член на тибетската експедиция.

— Не съм сигурен... Но как иначе ще се любуваш на Слънцето и Луната, ако пирамидата е островърха? Затова сме ги строили със срязани върхове...

— Съмнително е — многозначително произнесе сериозният по природа Юсупов, забравил, че въпросът е в душевния порив на Хосе-Луис, а не в конструкцията. — Много е съмнително, че мексиканските пирамиди са строени като наблюдателни площадки. Не е рационално. Как се обяснява този факт в историята на древната ацтекска държава?

— Историята казва... — озадачи се обърканият Хосе-Луис, на когото явно не му харесваше прехвърлянето на разговора към историческото русло. — Историята казва, че някога ацтекската държава е била мощна и е владеела тайни, до каквито европейците никога не са се добирали.

— Защо тогава е стигнала до упадък? — не мирясваше Юсупов.

— Защото идват испанците и ни завладяват — започна да се сърди Хосе-Луис.

— Е, ако ацтекската държава е била мощна... Всъщност историческите факти говорят, че пирамидите са построени от маите, а не от ацтеките.

— Все пак сигурно е романтично да посрещнеш залеза на върха на пирамидата на Луната — намесих се аз, за да помогна на Хосе-Луис.

— Романтичното си е романтично — не млъкваше Юсупов. — В науката съществува понятието „златно сечение на пирамидата“. Любопитно би било да се види дали срезът на върховете на мексиканските пирамиди не е по златното сечение.

— В Мексико младоженците сигурно ходят на пирамидите и гледат Слънцето и Луната — още веднъж се опитах да спася положението.

— Не винаги — измърмори вече обидилият се Хосе-Луис. — Между другото, знаете ли, че южните щати на САЩ преди са принадлежали на Мексико, но Чичо Сам ги е завоювал? Америка засега е по-силна от нас, притиска ни. Но тя няма история. Корените на

нашата ацтекска история са в древността. Да, загубили сме предишната си сила, но това е временно. Ще възстановим бившата си мощ, защото сме народ, построил велики пирамиди. Те влияят върху нас и никога няма да позволят да станем слаби. Нали сме построили пирамиди, каквито никой не е могъл да създаде...

Докато слушах този монолог, си спомних за египетските араби, които размахваха ножове и изричаха приблизително същите думи, искрено вярвайки, че точно те са изградили пирамидите. По онова време, през 1993 г., вече бяхме приключили офталмогеометричните изследвания, показали, че мексиканските индианци (ацтеки и май) са съставна част на един от клоновете на разпространение на човечеството по земното кълбо от Тибет — онзи, който преминава през Сибир, Чукотка, Аляска и през целия американски континент до нос Хорн. Затова с известна степен на достоверност може да се приеме, че ацтеките, както и египетските араби, са дошли в земите на пирамидите, когато те вече са били построени. Твърде съмнително е ацтеките вечно да са живели на една и съща територия, защото историята е изпълнена с премествания на народи. Отново си припомних, че да живееш близо до пирамидите, не означава, че умееш да ги построиш или поне да знаеш защо са били построени.

Дълбоко уважавам мексиканците (независимо дали са ацтеки, май или испанци), защото не са изгубили самобитността си, не са се „американизирали“ и с гордост говорят за историческите си корени. Този народ има бъдеще, защото няма великодържавния апломб, който смятам, че е първият признак за загниване на обществото. Затова би трябвало да им простим малката слабост, свързана с пирамидите, и да осъзнаем, че пирамидите неволно тласкат към дълбините на вековете и възвеличават човека.

НА РИБОЛОВ ЗА КАРАКУДИ

За пореден път се бях върнал от Мексико и се измъчвах от смяната на деня и нощта. Обадих се на Юрий Иванович и го поканих да половим каракуди. Беше краят на юни 1993 г. Тръгнахме трима: аз, Юрий Иванович и водачът Дима — обикновено черниковско момче (Черниковка е работническият район на Уфа). Заложихме мрежите, като се оглеждахме на всички страни за инспекторите по риболова.

Запалихме огън, разпънахме палатката, извадихме бутилка водка и седнахме да вечеряме.

— Е, за Русия и за руските каракуди — предложих тост и пих с приятното чувство, че отново съм се завърнал в родината.

Юрий Иванович с удоволствие обърна чашката, хапна краставичка за мезе и примлясквайки, попита:

— Шефе, как е там в Мексико? Казват, че жените били страшни... Затова пък имало пирамиди. Нали съм ходил на пирамиди?

— Ходил си, Юра, ходил си.

— Как са те, по-големи ли са от египетските? Защото в техническия отдел спорихме, казвам им, че египетските са по-големи, а те — мексиканските.

— Египетските са по-големи.

— Тогава да пием за тях. Помниш ли, в Египет един арабин се надрънка и размахваше нож. Ех, че глупак! Шефе, струва ли си да си играем на чашки, давай да глътнем по-яко — Юрий Иванович вече наливаше във водни чаши.

— Хайде — отвърнах аз, усещайки, че ми се приспива. Обърнахме чашите. Водачът Дима също.

— Ех, Димка — нравоучително каза Юрий Иванович, като дъвчеше салам със зелен лук, — черниковска безпросветност си ти. Дори не предполагаш колко чудеса има по света! Когато с шефа бяхме в Египет, видяхме едно чудо — казва се пирамида. Голяма, ама голяма! Кой я е построил, никой не знае! Египтяните се надуват, че били те, но всъщност не е така. Боговете са построили пирамидите, Димка, боговете! Ето че шефът и в Мексико е гледал пирамиди. Също големи. Също боговете са ги издигнали. Не си ходил, Димка, в Египет, не си ходил...

— Пък може да ми се случи да отида в Египед...

— Не в Египед, а в Египет. Пише се с „т“, а не с „д“. Египет, разбра ли, а не Египед. По-добре налей, черниковска безпросветност.

Пак надигнахме чашите.

— Юра, Дима! Ще отида да поспя. Нещо ме влече натам. Пъхнах се в палатката, избих комарите и легнах. Започнах да се унасям, но сънят ме напусна и се заизмъчвах в усилията си да заспя. В полудрямка мисълта ми пътуваше към Египет и пирамидите. Мозъкът

ми комбинираше фантастични картини, които, заспивайки, изобщо не можеше да отдели от реалността.

Привиждаше ми се, че на Земята съществува някакъв друг, паралелен живот, че в него всичко е по-различно и не е като при нас. В този паралелен свят живеят хора с огромен ръст, които се придвижват с овални летателни апарати и понякога навлизат в нашия свят, наблюдават ни и се отнасят с нас като към неразумни деца. Светът, в който живеят, е неразривно свързан с Космоса и с дълбините на Земята. Те са в състояние да пътешестват, да изчезват под повърхността на планетата или мигновено — в космическите далнини. В този свят времето тече по-различно, природата е друга, всичко е друго... и само пирамидите са едновременно и в този, и в онзи, паралелния свят.

Точно чрез тях хората с огромен ръст преминават в нашия свят. Те са ги изградили в строго съответствие със законите на Космоса и са ги разположили на Земята по строги математически закони. Няма значение къде е пирамидата — на земната повърхност, под водата или под земята, важно е да я има. Хората са ги построили толкова здрави, че никога няма да се разрушат нито в нашия, нито в паралелния свят. Ако с някоя пирамида това се случи, ще я построят пак в същия вид. Тези необикновени хора с огромен ръст са създали в земните глъбини специални канали, които водят до повърхността в района на пирамидите и другите монументи от древността. Те не обръщат внимание на това, че обикновените хора в нашия свят, подчинявайки се на дълбочинния зов на Космоса, се стараят да строят малки и нелепи пирамиди като последно убежище за своите царе. С това мечтаят да приближат царете си към тях — хората от великата и древна земна паралелна цивилизация. Тях не ги интересува, че хората от нашия свят си приписват строителството на пирамидите...

— Ех, че съм! — събудих се аз. — Интересен...

— Юрий Иванович, какво е сфинкс? — чух гласа на водача Дима. Осъзнах, че двамата още са край огъня и пият водка.

— Сфинксът е такова животно, голямо. От камък.

— Статуя ли?

— Не, черниковска безпросветност, не е статуя. Сфинкс е.

— Аха... а какъв е този сфинкс?

— Сфинксът е като куче, което лежи, но лапите му са котешки, главата му е човешка — прилича на селска жена, а ушите му са слонски — важно произнесе Юрий Иванович. — Подай ми главничка, искам да припаля.

Дочух специфичен звук, от което разбрах, че Юрий Иванович с удоволствие издухва дима от любимите си цигари „Вега“.

— Сфинксът е много голям — продължаваше Юрий Иванович, — ти такива големи зверове въобще не си виждал, Димка. Подхвърли малко дръвца в огъня, гасне. Млад си, а не виждаш.

— Той де, сфинксът, като слон ли е голям? — попита Димка.

— Ех, Димка! Слонът е колкото негов нокът.

— О-о... А жив ли е сфинксът?

— Ех, Димка, казах ти, че е от камък, може пък да е бил жив, но да е окаменял.

— А... а...

В разговора настъпи известна пауза, след което Юрий Иванович произнесе:

— Фасовете, Димка, трябва да се хвърлят в огъня, а не да ги разхвърляш навсякъде като последна отрепка.

— Юрий Иванович, кой е все пак този, сфинксът?

— Не е за твоя ум, Димка, не е. За теб е само да въртиш геврека. И един огън свястно не можеш да запалиш. Сфинксът е загадка, Димка, загадка. Шефът го гледаше в очите и питаше накъде е насочен погледът му.

— Кого питаше, сфинкса ли?

— Ти пък, египтяните, черниковска безпросветност.

— И накъде гледа?

— Гледа натам, накъдето на никой не е разрешено да гледа. Например ти, Димка, не можеш да гледаш натам, а сфинксът може. Има страна — Шамбала се казва... Там живеят богове. Натам гледа сфинксът. Ти обаче не можеш да гледаш, ще се спечеш, Димка.

Като се подхилвах на пиянския разговор, пак си спомних за египетския екскурзовод, от когото се опитвах да разбера накъде гледа сфинксът. Защо ли ми се бе сторило интересно? Може би защото съм офталмолог и понятието „поглед“ ми е професионално близко. Може би мястото, на което боговете са слизали, наистина съществува! Може

би Юрий Иванович е прав, като говори за Шамбала! Може би там има необикновен град, построен от боговете!

Естественото човешко любопитство ме караше да мисля, искаше ми се да вярвам в чудеса, да отида там, накъдето гледаше сфинксът... Нощем човек винаги е по-романтичен, отколкото в реалния дневен свят.

— Виждаш ли, почуках по пирамидата с кутрето — продължаваше Юрий Иванович. — И усетих, че е здрава.

— Като камък ли е здрава?

— По-здрава.

— Като желязо?

— Още по-здрава.

— Юрий Иванович, пипа ли сфинкса?

— Пипах го.

— Е, как е?

— Също здрав.

— Кое е по-здрavo. Юрий Иванович, сфинксът или пирамидата?

— И двете.

Усещах, че пирамидата и сфинксът по неразбираеми причини все повече ме увеличат. Най-загадъчен беше въпросът накъде все пак гледа сфинксът.

Тогава все още не схващах, че човекът не е само физическо тяло, надарено със съзнание, че основната му същност е неговото вътрешно и вечно Аз, наричано дух, което живее в подсъзнателния си свят и подсъзнателно влиза в отношения с други вътрешни и вечни Аз на хора, живи или мъртви. Законите, по които живее този подсъзнателен свят, са по-различни, отколкото на Земята. Тук нямат място материалните ценности и веществените стремежи, а Доброто, Любовта и Злото. Мощта и силата на всяко от вътрешните и вечни Аз се определят от Знанието, което се натрупва и се използва за усъвършенстване на подсъзнателния свят.

Когато пиша тези редове, тече 2000 г. Струва ми се, че от онова време (1993 г.) малко съм поумнял, макар и да долавям, че не е кой знае колко. Най-малкото обаче разбирам, че подсъзнателният живот на човека, образуващ единно цяло с вълновата форма на живот на Онзи свят, наистина съществува. В противен случай не би било възможно да се обяснят редица медицински, физически и философски парадокси, с

които се сблъсках по време на научните изследвания. Този подсъзнателен живот сякаш протича независимо от човешкото външно Аз, снабдено с всепоглъщащото и толкова привично за нас съзнание. Вътрешното и вечно Аз на човека има потайна дейност, като напомня на външното Аз за себе си с интуитивен шепот или с усещането за непонятни стремежи, отначало досаждащи на човека, но после завладяващи го и водещи го в нова и понякога неочаквана посока.

Точно тогава, през 1993 г., когато лежах в палатката, интуитивният шепот и непонятните стремежи започваха да ме повличат към сфинкса, пирамидите и... Града на боговете.

Върнах се към действителността и пак се заслушах в пиянския разговор край огъня.

— Юрий Иванович — казваше Дима, — ти си голям човек, работиш в Центъра като главен инженер. Бил си в Япония и Египет... т! Кажи ми, как е на английски „благодаря“?

— Ех, черниковска безпросветност! И това ли не знаеш! Сенкю — отвърна Юрий Иванович.

— Аха... Юрий Иванович, а „моля“?

Настъпи секундна пауза: усетих, че Юрий Иванович е забравил думата „п्लीз“.

— Също сенкю — изстреля той.

— И „благодаря“, и „моля“ еднакво, що така — изненада се Дима.

— Така е там — многозначително произнесе Юрий Иванович.

Разсмях се силно и се измъкнах от палатката, викайки: „П्लीз, п्लीз е!“. И двамата ме загледаха учудено, но след като разбраха за какво става дума, също се разсмяха.

— Юрий Иванович, ти да не би на английски да знаеш само една дума, а? — опули се водачът Дима.

На сутринта, когато вадехме мрежите, открихме, че една от тях е отплавала заедно с тревното островче, към което вчера я бях привързал.

— Ама че съм глупак — смънках аз, — не се досетих, че островчето е подвижно.

Усещането за собствена тъпота отново нахлу в мен. „Защо толкова ме мъчи това усещане? Нима е свързано с несполучливото поставяне на мрежите?“ — мислех аз, надвесил се от лодката и

претърсвайки с ръце водораслите за пропадналата мрежа. Тогава все още не схващах, че трябва да се изпитва радост от подобно усещане, тъй като то означава, че вътрешното ти Аз е недоволено от равнището, на което възприемаш действителността, и започва да работи вътрешно, за да те тласне към нов кръг на научна дейност. Той външно ще изглежда нелеп и чудат, но ще има дълбок смисъл, чиито резултати ще дойдат след години.

В онзи момент дори не можех да си представя, че вътрешното ми Аз ще ме накара сериозно да се заема с изучаването на необичайните очи, изрисувани по непалските и тибетските храмове, че ще ме отведе в дебрите на Хималаите и Тибет в търсене на загадъчни пещери с консервирани хора, както и... в легендарния Град на боговете. Всичко това коренно промени философското ми възприемане на живота, което от своя страна преобрази медицинското ми мислене и доведе до такива удивителни хирургически постижения като трансплантацията на око.

В онова лято на 1993 г., когато псувах и тършувах във водораслите за отплавалата мрежа, изпитвах само усещането за безкрайно невежество и тъпота, което ме нервираше.

Все пак намерих мрежата. В нея имаше най-много каракуди. Изобщо уловът се оказа добър.

Свърши ни водката. Юрий Иванович обаче намекваше, че независимо от жегата, му се иска да пийне. На връщане се отбихме в едно село, купихме евтина бутилка и изпихме по две чашки без мезе.

— Шефе, накъде все пак гледа сфинксът? — попита Юрий Иванович, душейки втората чаша.

— Господ го знае, Юра! Много е загадъчно.

Стигнахме до вкъщи, разделихме рибата. В бутилката имаше още водка.

— Изпийте я, що да я оставяте — посъветва ни Димка.

— Ама нали е горещо...

— Вие сте здрави мъже, като пирамидите — важно произнесе Димка.

Пихме. Дима измъкна отнякъде парче хляб и ни го пъкна за мезе.

— Сенк ю — каза Юрий Иванович.

ЛЕГЕНДАТА ЗА ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

Настъпи 1996 година. Успяхме да организираме първата хималайска експедиция, а през 1997 — и втората. Те се оказаха твърде наситени информационно и напълно промениха начина, по който възприемах света. Не мога да кажа, че станах по-умен и по-солиден в научно отношение, но започнах да гледам на живота не само от позицията на строгите научни постулати, а да придавам значение и на интуицията, за която един индийски свами казва, че е сто процента истина. Дори се научих до известна степен да ѝ се доверявам, въпреки че като на учен ми се удаваше трудно. Не можех да си представя обаче, че интуицията ще си направи с мен любопитна шега.

КЪДЕ БЯХ СЛУШАЛ ЗА ТАЗИ ЛЕГЕНДА?

Отнасяше се за Града на боговете. Когато се готвех за поредната експедиция през 1998 г., систематизирах плановете за издирванията. Помня, много се колебаех при избирането на основното направление на експедиционните търсения — в Хималаите за „жива“ и „мъртва“ вода или в Тибет по следите на легендата за Града на боговете. По-интересен ми се струваше вторият вариант.

Къде обаче бях виждал легендата? Не мога да се оплача от паметта си, но някаква замаяност ми пречеше да се съсредоточа. Помнех ясно само едно — в нея беше бегло споменато: „Някъде в Тибет се е изгубил Градът на боговете“.

Исках дори да нарежа търсенето на източника, но нещо ме съдържаше, а и навикът да ползвам документи в научната работа се отразяваше. „Ех, че съм авантюрист, готвя се за експедиция, увлякох и момчетата, а не си спомням източника на легендата за Града на боговете...“

Започнах да се ядосвам и за няколко дни прерових експедиционните записки, но не намерих нищо. Прегледах всички достъпни книги — нищо. Разпитах членовете на експедициите — отговорите бяха, че са чували легендата от мен. Нима аз съм си я измислил!

Разказах историята на Юрий Иванович.

— Помня, шефе, момчетата в техническия отдел празнуваха рождения ден на Мишка инженера. Аз бях спрял да пия, нали знаеш. Та те я обсъждаха. Споменаваха, че някакъв лама ти я изпратил...

— Не е така, Юра! Претършувах всички дневници от експедициите. Няма такова нещо. Знаеш, че съм прецизен до крайност, записвам всичко.

— Чакай, не ме прекъсвай! Момчетата, е, пияни бяха, но разправяха, че си получил легендата по телепатични канали от ламата. Витка, когато се натараянкан, дори имитираше ясновидец и правеше някакви движения над главите ни. Аз нали съм трезвен, смешно ми е, бутам му фитили, а той още повече се старе — разсмя се Юрий Иванович.

— Какви телепатични канали, Юра! Нямам подобни способности. След излизането на първата книга за Хималаите започнаха да идват много чудаци и шизофреници, но от такива хора бягам.

— Те и при нас в техническия отдел се навъртат, питат за теб, понякога организират сеанси. Витка оттам се е научил.

— Какво, какво?

— Казвам, че правят сеанси. Нещо ти телепатират от първия на третия етаж. Не могат да пробият при теб от секретарките — смееше се Юрий Иванович.

— При вас да не е идвал лама? — попитах с удивление.

— Да, имаше един, пременен като петел и с чехли на бос крак. Точно той си переше пръстите.

— Как беше облечен?

— Като жена, с рокля...

— Роклята какъв цвят беше?

— Оранжев, прана-препрана, но мръсна. С наметало.

— Не е бил лама! Ламите винаги носят вишневи дрехи. Сигурно е бил кришнаит.

— Нещо такова беше — припомни си Юрий Иванович.

— Кожата му как изглеждаше — заинтересувах се аз.

— Сивееше.

— Как да го разбирам?

— Сиво-кафеникаво-малинова, като че ли...

— Няма такава кожа.

— Абе май беше болен, целият в пъпки. Витка искаше да го изхвърли.

— Все пак бял или негър?

— Бял, но сивееше...

Може би наистина са ми изпратили информация по телепатичен канал — нали не можах да открия нито устно, нито писмено потвърждение на легендата. По принцип вярвам в телепатията. В източните религии отбелязват, че атлантите до съвършенство са владеели този феномен и дори по време на военни действия са го прилагали. Ние обаче, арийците, притежаваме по-нисък духовен потенциал. Затова телепатията е ограничена и се проявява слабо само при някои хора. Ако пък акцепторът — човекът, приемащ телепатичния сигнал, няма висока чувствителност към подобен род въздействия, ефектът от телепатията се свежда до нула.

За себе си мога да кажа, че съм крайно слаб акцептор, т.е. моето възприемане е на равнището на пгн. Помня как преди две-три години на една от големите международни конференции, когато докладът ми за атлантите и лемурийците предизвика повишен интерес, в кулоарите към мен се приближиха няколко ясновидци, телепати и прочие подобни хора. Непрекъснато повтаряха една и съща фраза: „Трябва да се тества!“.

— Какво е тестване? — наивно ги попитах.

— Сега ще видите — отвърнаха ми в един глас и започнаха подред да перят пръсти, да пулят очи и да заемат екзотични пози, като очевидно изпращаха към мен енергия.

— Усещате ли нещо? — питаха ме те.

— Не — отговарях аз.

— Нима нищо не чувствате?

— Не.

Особено се стараяше една подобна на вещица жена, облечена с дълга до петите червена рокля. Тя така се въртеше пред мен, че ми стана страшно. След това разпери пръсти като ветрило и започна да прави с ръцете си пулсиращи движения към мен.

— Усещате ли енергията? — попита тя.

— Не.

— Изобщо ли?

— Изобщо.

— Не може да бъде...

Доближи ме, вдигна ръцете си с разперени пръсти над главата ми, леко приклепна и като ме гледаше в лицето, бясно опули очи, движейки устни и издавайки звуци, подобни на бу, бу, бу...

— Какво изпитавте? — попита ме тя.

— Нищо.

— Как нищо?

— Е... беше ми интересно и весело — откровено казах аз.

— М-да... А усещавте ли някаква топлина от ръцете ми?

— Не.

— М-да...

Очевидно имах висока непроницаемост по отношение на чуждата психична енергия. Въпреки това трябва да призная, че в периоди на силна и дълго натрупвана умора и при мен се появява известна чувствителност от този род. Според мен по-чувствителните хора действително могат да станат мишена за въздействие на добра или лоша психична енергия.

Ето един случай от въпросната конференция. Същата подобна на вещица жена с червена рокля след несполучилия сеанс с мен беше не на шега ядосана: та бива ли, толкова усилия и никакъв ефект. Когато с Валя Яковлева (член на хималайските експедиции) се отдалечавахме, жената с червената рокля „стрелнала“ Валя с очи във втората чакра — точката на жизнената сила. Скоро Валя почувства умора, а в хотела бе принудена да легне. Поканената по нейно настояване „добра фея“ (на конференцията се беше събрал пълният спектър „приказни персонажи“ — от добри феи до нечисти сили) постави диагнозата, че при Валя тази чакра е „пробита“. На следващия ден силите на Валентина постепенно се възстановиха.

— Юра, мисля, че не е имало никакво телепатично предаване на легендата за Града на боговете. Пълен пън съм в тия работи! — обърнах се аз към Юрий Иванович.

— Е, може ли, пън. Спомни си за Петка Гаряев — поощри ме той, явно спомнил си разказите за двамата гениални руски учени — Пьотър Петрович Гаряев и Георгий Георгиевич Тertiшний, създали апаратура за предаване на генетична информация от разстояние.

— Не, Юра, дори информацията да е била изпратена към мен, ефектът щеше да бъде сякаш говориш на глух. Не съм чувствителен към подобни сигнали. Знаеш, че нямам йогийски способности, селски човек съм, даже музикално училище не съм завършил... А и професията ми — хирургията, е далеч от отвъдни мисли и каквато и да била свръхчувствителност. Когато режеш око, Юра, никакви мисли не трябва да те люшкат, трябва да се изолираш от външни въздействия и цялото ти внимание да бъде в операционното поле. В състояние съм да оперирам и родната си майка, дотолкова е отработена концентрацията на вниманието ми по време на операция. Да ме „пробият“ с изпратена мисъл, къде ти! Казват, че по време на оргазъм човек става възприемчив към чужди психични въздействия, но от операциите не изпитвам оргазъм.

— Между другото и при мен, докато ремонтирам апаратурата, не се получава, но при точене на инструментите едва ли не ме гепи, шефе — засмя се Юрий Иванович.

— Само едно не знам, Юра, защо тази легенда е заседнала в главата ми.

РАЗКАЗЪТ НА ЗАТВОРНИКА

— Искам да ти разкажа още една история — след кратка пауза се обади Юрий Иванович. — Абе един затворник дойде при нас в техническия отдел. Разказа ни нещо любопитно.

— Какво става във вашия отдел? Всякаква сбирщина ли идва?

— Хайде, шефе, не започвай! И ти в операционната слушаш затворнически песни. Когато и да надникнеш, едно и също се чува: „Далеч, далеч, измъква се от хайка, с ватенка човек, или просто зек...“ (от заключенъ, т.е. затворник — бел.пр.).

— Ти пък... Задушевени са и от тях появява някакъв примитивен фанатизъм, което някак си опростява нещата по време на операции. Юра, веднъж оперирах един високопоставен... Преди да започна, му казвам: „Не се вълнувайте! Слушайте музиката! Насочете се изцяло върху нея, постарайте се да отвлечете вниманието си от усещанията в раната...“ След операцията ми казва: „Мислех си, Ернст Рифгатович, че оперирате на класическа музика!“. Дори се засрамах.

— И така — продължи Юрий Иванович, — идва, значи, затворникът. Не се решил да дойде при теб, разбрал отнякъде, че сме

приятели, и пристига при мен. И започна да разказва. Моите момчета, особено Витка и Мишка, знаеш, че са сърдечни. Седят, точат инструментите, а пък ако някой нещо им разказва, още по-добре, и радио не им трябва. При мен дисциплината си я бива. Та той каза, че е отбивал наказанието си в зона, където имало особена аномалия.

— Как да разбирам това?

— Ами ставали събития, които не се вместили в човешкото въображение.

— Нормален ли е този затворник? — прекъснах го.

— Да, нормален. Дори интелигентен. И слаб, като чироз. Казваше, че несправедливо бил затворен, само бил пазил — поясни Юрий Иванович.

— И какво разказа?

— Изправили се, казва, автоматчици с ПК...

— Какво е пък това ПК?

— Полукожа, т.е. полукожено облекло на затворническата охрана.

— Аха...

— Та стояли с ПК, а на аверите по килия им изглеждало, че са в савани, но с автомати. Никой не се опитвал да бяга. Не се страхували от автоматите, а от саваните. Наричали автоматчиците мъртъвци...

— Някакво бълнуване...

— Да, но масово. На всички затворници в зоната нещата изглеждали така. Главното обаче не било това. На всички им се привиждали летящи чинии... и пирамиди. Дори им се прокраднала мисълта да офейкат от зоната с летяща чиния, да долетят до някоя пирамида и да се скрият в нея. Разправяше също, че един от съкилийниците му постоянно общувал с пилот на летяща чиния. Онзи му рекъл следното...

— Кой на кого?

— Пилотът на летящата чиния — на затворника.

— Аха.

— Ние, казал, сме хора, живели преди вас на Земята. Но сме останали твърде малко. Построили сме обаче пирамидите и чрез тях сме придобили голяма сила. Вашите хора знаят за някои пирамиди, а за други — не. Решили сме да не живеем с вас и с помощта на

пирамидите сме преминали в друг, паралелен свят, където сме и сега. Понякога се появяваме във вашия свят и ви наблюдаваме.

— Значи, казваш, че за някои пирамиди не знаем...

— Така твърдеше затворникът, т.е. пилотът на летящата чиния.

— Къде се намира тази зона?

— Някъде в Сибир.

— Къде по-конкретно? — попитах аз.

— Не помня. Сякаш в Южен Сибир...

— Да не би да е в знаменитата Кашкулакская пещера в Хакасия, за нея има много легенди?

— Не помня, не е уточнявал. Пък и шофьорите Володка и Серьога влязоха, прекъснаха ни, после ме извикаха в операционната, изгоряла лампа на микроскопа. Като се върнах, затворникът вече го нямаше.

— Затворникът, т.е. пилотът на летящата чиния, не е ли споменавал за египетския сфинкс?

— Не.

— Накъде ли гледа сфинксът? Може би към Града на боговете.

— Не знам.

— Между другото, Юра, откъде затворниците знаят за нас.

— В затвора са чели книгата ти. Искали даже групово да изпаднат в сомати, за да мине по-бързо затворническото им време — отговори Юрий Иванович.

В онзи момент изобщо не ми се искаше да мисля върху разказаното. Всички, включително и затворниците, имат право на мнение. Високомерието е най-лошият съюзник на изследователя. А този затворник предизвика моето уважение: дошъл отнякъде, за да разкаже.

Мислите ми объркано бродеха все около омръзалия ми въпрос защо легендата така здраво е заседнала в главата ми. Разказът на затворника кой знае защо ме нервира и усещането за собственото ми невежество започна да ме обзема. Тогава реших, както се казва, да сложа всичко на мястото му.

Ясно разбирах, че освен съзнателната оценка на действителността съществува и подсъзнателен пласт знания, който до известно време не се проявява и е дълбоко стаен, но в даден момент, по някаква висша повеля, започва да се проявява и да те тревожи. С нищо

друго не можех да си обясня неочаквано изникналата мисъл за съществуването на Града на боговете.

Всъщност в края на краищата защо трябва да вярваме на литературни източници, древни манускрипти и мнения на авторитети, а не на самите себе си? Нали всеки от нас е съставна част от битието, всеки има душа и дух, свързани с нашата главна родина — Онзи свят, и всеки от нас притежава еднакъв потенциал за интуитивно проявяване на вечните подсъзнателни знания. Мисля, че всеки е изпитвал през живота си безброй вълнуващи, приличащи на сън, дълбоки усещания и мисли, но очевидно не всеки е акцентирал вниманието си върху тях, а само единици са приемали подсъзнателните мисли като ръководство за действие.

— Юра, струва ми се, че мисълта за съществуването на Града на боговете се е появила подсъзнателно — промълвих аз след известно мълчание. — Какво да правим, да го търсим или не? Я камилата, я камиларят, пълна мистика...

— Да се търси, шефе, да се търси! Виж затворника, щом на авера му по килия дошла някаква мисъл, не седял със скръстени ръце. Получил си документчето за освобождаване и веднага — при нас. Активен... Вземи пример...

С Юрий Иванович запушихме.

Ако Градът на боговете наистина съществува, напълно логичен е въпросът какво представлява? Едва ли се състои от сгради. По-вероятно е да е ансамбъл от монументи от древността, които не са били построени за красота, а за управление на енергиите, за които науката все още знае малко и които йогите наричат тантрически сили.

Какво представляват тези монументи, влизат ли в състава на Града на боговете? По-скоро може би са пирамиди, тъй като именно техните корени водят към дълбоката древност и ролята им засега не е достатъчно проучена. Все пак вече съществуват предположения за влиянието им върху фината или, казано на езотеричен език, върху „божествената“ енергия.

Може би в Града на боговете има други необичайни конструкции... Може би точно там се намират легендарните „златни плочки“, на които е записано т.нар. истинско знание...

Може би именно Градът на боговете е мястото, откъдето се преминава в паралелните светове...

— Юра, не бива да се изключва твоят затворник да е прав, когато казва, че пирамидите са място за преминаване в паралелните светове — произнесох аз, като се стараех да систематизирам мислите си, които без всякаква ред възникваха в главата ми. — Вярвам в паралелните светове. Чел съм за тях в трудовете на Козирев и Тимашев. Честно казано обаче, така и не мога да осъзная и да си представя паралелния свят.

— Затворникът — сепна се Юрий Иванович — ми направи сериозно впечатление. Чувстваше се, че не фантазира, а разказва онова, което е изпитал. А при него е имало и смисъл — нали е искал да избяга в паралелен свят...

Мислите ми продължаваха да кръжат. Мозъкът обаче не раждаше нищо разумно, само бъркотия.

„Вероятно сфинксът знае всичко за паралелните светове — разсъждавах аз. — Все пак ми се струва, че той гледа към Града на боговете, където се събират нашият и паралелните светове! Сфинксът е до великите египетски пирамиди. Но неговата прародина не е там. Възможно е пирамидите да съществуват едновременно в нашия и паралелния свят, но главното обединяващо начало на всички пирамиди в света е там, на изток, накъдето гледа сфинксът. Там е Градът на боговете. Може би е така, а може и да не е! Не знам. Само догадки...“

— Може да е потънал в океана. Иначе хората биха го намерили...

— А не може ли да е в Тибет? Нещо такова ми се върти! Тибет е огромен, труднодостъпен, недостатъчно проучен. И Рьорих нещо е търсил там, за което нищо конкретно не е казал...

Тази мисъл все повече ме увличаше, макар че нямах никакви доводи, освен подсъзнателното усещане, което възбуждаше въображението ми... В пространните разсъждения за Града на боговете оставаше още един въпрос: кой го е построил?

Отговорът беше еднозначен — боговете. Тогава възникваше друг въпрос — кои са те, боговете?

КОИ СА БОГОВЕТЕ?

Понятието „богове“ е твърде относително. Хората са склонни да наричат така себеподобните си с по-особени способности, без да се замислят, че Бог е преди всичко висш космически разум. Да вземем например знаменития Сатия Саи Баба от Индия, притежаващ

удивителната способност за материализация. Многобройните поклонници, които идват с хиляди, за да видят Саи Баба, го наричат въплъщение на Бога на Земята. По-точният превод от английски на посочения израз (The God embodiment) означава „телесно въплъщение на Бога“. На всички тези поклонници, които по принцип са с висок духовен потенциал и дълбока вяра в Бога, изобщо не им минава през главата, че Бог е преди всичко създател от вселенски мащаб, а Земята е само частица от творенията му, като дори не става дума за човека, заложен като саморазвиващо се начало.

Когато бях в южната част на Индия, разпитах за този парадокс господин Мурти, който (в системата на Саи Баба) е нещо като заместник по науката. Господин Мурти отговори, че Сатия Саи Баба е пророкоподобен човек с необикновени способности, пропагандиращ преди всичко любов.

— Какво да се направи, след като екзалтираните поклонници го наричат „въплъщение на Бога на Земята“ — обясняваше ми господин Мурти. — Знаем, че не е така, познаваме религията... Можеш ли обаче нещо да им докажеш! Те изпадат в екстаз от необичайните му способности. Нещо повече, пишат статии, книги и навсякъде говорят за „въплъщението на Бога на Земята“. Какво да се стори... Нека да е така... Затова пък Саи Баба пропагандира главния божествен постулат — любовта.

— В бившия Съветски съюз имаше република — Туркмения. Сега е отделна страна — Туркменистан — казах аз. — Президентът ѝ се нарича Сафармурад Ниязов. С неговото име приживе започнаха да кръщават улици и детски домове. Готвеха се дори да му издигнат паметник, с една дума, формира се богоподобният му имидж. На въпроса защо допуска подобно нещо, казват, че Сафармурад Ниязов отговорил: „Какво да направя, след като народът го иска...“ Той сигурно е добър човек и не желае да обижда хората, които искрено го възвеличават. Но, от друга страна, това е грях пред Бога, приличащ на идолопоклонничество, с което се борят всички световни религии. Не мислите ли, че със Саи Баба се случва същото?

— Не мисля — без раздражение ми отговори господин Мурти. — Първо, Саи Баба притежава необикновени способности, а президентът на Туркменистан — вероятно не. Второ, самият Саи Баба осъзнава, че е възхваляван, но се примирява в името на по-широкото

пропагандиране на любовта и духовното извисяване на хората. Какво искате, Саи Баба да се появява пред народа и да казва, че би следвало да го възприемат донякъде като необикновен човек, но да не го величаят? Колко ще струват тогава проповедите му за любовта? Нищо или почти нищо.

— Е, не е изключено и Сафармурад Ниязов да го осъзнава. Същността опира до това как човек възприема личното си възвеличаване до равнището на богоподобен.

Ленин и Сталин също са допусkali собственото си възвеличаване. Защо обаче са разрушавали църквите и джамиите, не желаяйки в богостремителния си екстаз дори в най-малка степен да си съперничат с вярата в истинския Бог? Защо са допусkali масови репресии — в името на коя благородна цел? С равнището на репресиите ли се измерва степента на „благородност“ на водещата личност? Човекът като Божие творение е склонен да вярва в Бога, трудно му е да живее без вяра и вездесъщия стремеж да се доближи до Бога, но колко е обидно, когато тази чиста вяра се подменя с изкуствена. Много е обидно, нали без вяра не може да се живее! Затова не обвинявам комунистите, тъй като вярата като духовен символ е заложена в човешката същност. Само че е много обидно...

А сега накратко ще се постарая да анализирам темата „Кои са боговете“ от гледна точка на съществуващите земни цивилизации. Ще се опирам главно на „Тайната доктрина“ на Елена Блаватская, защото съм я изучил основно, а и мислите, изложени в нея, до голяма степен съвпадат с религиозните постулати. Веднага искам да припомня на читателя приетата във всички религии и особено точно формулирана от Елена Блаватская класификация на съществуващите земни цивилизации или, както тя самата пише, на коренните човешки раси:

- първа раса — ангелоподобни хора;
- втора раса — призракоподобни хора;
- трета раса — лемурийци: ранни (четириръки) и късни (двуръки);
- четвърта раса — атланти;
- пета раса — арийци, т.е. ние.

Според описанието първата раса (ангелоподобните) е създадена на Земята чрез уплътняване на духа. Представителите ѝ са били с

огромни размери и са имали повече характеристики на вълновата форма на живот, отколкото на физическата.

За втората раса (призракоподобните) се казва, че са били още поплътни благодарение на появилия се материален компонент. И те са били с огромни размери, могли са да минават през стени, били са еднополови и са се размножавали чрез пъпкуване.

За третата раса (лемурийците) се смята, че е най-високоразвитата и е използвала технологии, основани на вълновите енергийни принципи. Те са имали плътно физическо тяло.

Ранните лемурийци са били четириръки, с две лица, а на тила си имали трето око. Били са с ръст 40–60 метра и еднополови. Късните лемурийци са били с ръст 10–20 метра, с едно лице, двуръки и двуполови. Всички основни постижения на земните технологии тръгват от тях. Те оставяли знанията си на т.нар. златни плочки, скрити до ден-днешен в тайници. Лемурийската цивилизация просъществувала милиони години и най-вероятно е изчезнала преди два-три милиона години.

За четвъртата раса (атлантите) също може да се каже, че е високоразвита, но в по-малка степен в сравнение с лемурийците. Атлантите били с ръст 5–6 метра, външно приличали на съвременните хора, макар че имали ред отличаващи ги признаци (ципи, дълъг език, прибиращ се полов член, 40 зъба и др.). Основната част от атлантите загинали по време на Всемирния потоп преди 850 000 години, но някои доживели до преди 12 000 години.

За петата раса се твърди, че се е появила в недрата на атлантическата цивилизация преди около милион години. Арийци се наричат всички земни жители, а не само германците. Ранните арийци са били с ръст 3–4 метра, но след това той намалява.

Елена Блаватская, когато описва в „Тайната доктрина“^[1] (т. 2, кн. 2, с. 64) причините за гибелта на лемурийците и атлантите (третата и четвъртата раса), отбелязва пагубната роля на приписването на божествени качества на хората: „Тогава третата и четвъртата се възгордели. Ние сме царе, ние сме богове... Те построили храмове за човешкото тяло. Мъже и жени започнали да боготворят те. Тогава третото око престанало да действа...“

Очевидно склонността за отъждествяване с Бога не е присъща само на нас — арийците, а и на по-високоразвитите предишни

цивилизации — лемурийци и атланти. Очевидно тя е заложена в самата човешка същност, независимо от изключителната ѝ греховност, и като че ли е изпитателна пружина за духовното развитие на всеки човек.

Елена Блаватская отбелязва следното (т. 2, кн. 2, с. 65): „Понеже бил надарен с божествени сили и чувствал в самия себе си своя вътрешен Бог, всеки е съзнавал, че по природа е богочовек, макар и животно във физическия си облик. Борбата между тези две естества е започнала от първия ден, когато вкусили плода на дървото на Мъдростта; борбата за живот между духовното и психическото, психическото и физическото.“

Всеки човек, постигнал успехи, се подлага, както се казва, на изпитание с фанфари, когато започват да го боготворят. Как да се издържи подобно изпитание? Как да се избегне обожествяването? Извънредно сложно е да се отговори на тези въпроси, още повече да се дават препоръки. Но ми се струва, че основен постулат в случая може да стане постоянният въпрос към самия себе си: „Дали не съм си навирил носа?“, за да се осъзнае високата греховност на човешкото обожествяване.

При разсъжденията ми по темата „Кои са боговете“, за да се опитам теоретично да подходя към проблема на хипотетичния Град на боговете, започнах да анализирам индийска литература, посветена на техните езотерични богове. В процеса на анализа се изясни, че съществува огромно многообразие от богове. На кого ли не се кланят индийците! Бог маймуна, четириръки хора, човек с глава на слон и дори на фалос. Последният, т.е. половият член, поставян в Индия във вертикално положение под формата на стилизирани монументи, предизвиква у европейците особен род емоции, но изобщо не ги привежда в боготрепетно състояние. А индийците му се кланят с обяснението, че половият член е основното Божие творение и затова се асоциира със самия Бог. Поклонението на фалоса, разбира се, прилича на идолопоклонничество и с основание предизвиква упреци от страна на другите религии, но то съществува и очевидно има някакъв неразбираем за нас смисъл.

Анализът за възникването на езотеричните индийски богове би бил твърде интересен и би могъл да разкрие много страници от тайнствената история на човечеството. Удивителното е, че религиите

от индуистки тип са високонаучни и подробно описват Висшия космически разум, различните светове, енергията на съзнанието, като явно са склонни към осъзнаването и утвърждаването на единен Бог. Тогава защо, след като признават постулата „Бог е един“, индийците назовават с думата Бог различни човекоподобни същества с екзотичен вид? Явно е съществувала склонността или традицията да се обожествяват онези хора или човекоподобни същества, които са имали необикновени способности или особен принос в човешкото развитие.

В старанието си да вникна в израза „Град на боговете“, открих при Елена Блаватская (т. 2, кн. 2, с. 93) следното: „Що се отнася до «четириръкните» хора, именно те са станали първообрази на индуистките богове.“

Най-късни хермафродити, както е известно, са ранните лемурийци — с четири ръце, две лица, огромен ръст и други необичайни отличителни признаци. Късните лемурийци също са имали огромен ръст, но вече са еднополови, двуръки и с едно лице.

Фактът, че са наричали лемурийците богове, ми се стори любопитен, тъй като те (най-високоразвитата цивилизация на Земята) биха могли да се окажат строителите на Града на боговете. Пак започнах подробно да проучвам Елена Блаватская. Още веднъж искам да помоля читателя за извинение, че цитирам главно нея, но книгата ѝ „Тайната доктрина“ е извънредно информативна. За да я разбереш, е необходимо да обръщаш внимание не само на всеки ред, но и на всяка дума. А това отнема маса време. По-нататък ще цитирам Библията и Корана, за чието тълкуване обещаха да ми помогнат двама видни духовници. Засега ще се спирам на Елена Блаватская.

Анализирайки историята на лемурийците (третата раса) и техните по-късни подраси — лемууро-атлантите, успях да откроя любопитни факти, свидетелстващи, че те наистина са имали божествени способности. Ето какво пише Блаватская (т. 2): „... високоразумната и интелектуална раса на по-късните лемурийци...“ (кн. 2, с. 53); „Веднага щом менталното око на човека се отворило за познание, третата раса почувствала своето единство с вечносъщното, но също и с вечнонепостижимото и невидимо Всичко, Единното всемирно Божество.“ (кн. 2, с. 65); „... от божествени родители (те) се раждали със способността за ясновидство, обхващащо всички скрити неща и без препятствие нито от разстоянията, нито от материята...“

тяхното зрение било неограничено и те научавали нещата мигновено. С други думи, те били лемууро-атлантите, първите, които са имали династия на духовни царе...“ (кн. 1, с. 269).

И така, лемурийците, притежаващи удивителни способности и технологии, може би наистина са строителите на хипотетичния Град на боговете. Нещо повече, Елена Блаватская ги нарича „Синове на боговете“ — определение, което е съпоставимо със смисъла на израза „Град на боговете“. Знае се, че тяхната цивилизация е съществувала преди милиони години. Затова, ако Градът на боговете е бил построен от лемурийците, трябва да се признае невероятната му древност. Дали се е запазил досега? Или нанизът на хилядолетията вече го е изтрил от лицето на Земята?

Разкъсван от съмнения, започнах да анализирам (по Блаватская) и историята на четвъртата раса — атлантите, като си задавах същия въпрос: дали пък те не са „боговете“, построили митичния град. Този вариант ми се стори по-привлекателен, защото цивилизацията им е съществувала в сравнително неотдавнашно историческо време. Затова имаше смисъл този въпрос да се разгледа по-подробно, както и да се организира експедиция за издирването му.

Ще напомня, че по литературни данни основният материк на Атлантида е загинал по времето на Всемирния потоп преди 850 000 години, но атланти е имало на Земята до преди 12 000 години. В подкрепа ще приведа няколко извадки от книгата на Блаватская (т. 2): „Тази версия се отнася към събитията на Атлантическия потоп, когато Вайвасвата, великият мъдрец на Земята, спасил петата коренна раса от изтребване заедно с остатъците от четвъртата...“ (кн. 1, с. 172); „Вайвасвата Ману (наистина събирателно име!), бил Ной...“ (кн. 2, с. 107); „Тези Буди, въпреки че често са обезобразявани от символичното изображение с дълги висящи уши, притежават явна разлика... от типа на статуите на остров Пасха. Те може да са от една раса, но първите са «Синове на боговете», а вторите са по рождение на мощни вещари“ (кн. 1, с. 272).

От цитатите става ясно, че легендарният Ной, спасил човечеството, е бил атлант. Очевидно сред атлантите също е имало хора с особени способности, които биха могли да бъдат наричани „богове“. Нещо повече, Елена Блаватская нарича атлантите с облик на Буда (сравнителен анализ между облика на Буда и описанията на

външността на атлантите съм направил в книгата „От кого сме произлезли?“) „Синове на боговете“, което (както в случая с лемурийците) е съпоставимо с израза „Град на боговете“. Длъжен съм да уточня, че по онова време не придавах значение на загадката на остров Пасха и не знаех, че този тайнствен остров чрез особена логическа нишка ще бъде свързан с Града на боговете... Но за това ще стане дума по-късно.

Атлантите, особено в късния период на тяхната цивилизация, също са имали изключителни технологии, макар и не толкова развити, както при лемурийците. Елена Блаватская пише следното (т. 2, кн. 2, с. 258): „Именно от четвъртата раса първите арийци са получили своето знание и «маса забележителни неща»... «изкуството да се лети във въздушни коли»... своите най-ценни науки за скритите свойства на скъпоценните и други камъни, също така химията...“

И така, атлантите също биха могли да бъдат строители на хипотетичния Град на боговете.

При анализа обаче на сведенията за цивилизациите на лемурийците и атлантите открихме някои факти, обръкващи логиката ни. Блаватская споменава, че в периода на лемурийската и атлантическата цивилизация на Земята са се появили боговете, които са общували със смъртните. Ето какво пише тя за лемурийците (т. 2, кн. 2, с. 66): „Това е бил Златният век на онези древни времена, век, когато «боговете ходели по Земята и свободно контактували със смъртните». Когато този век свършил, боговете се оттеглили — т.е. станали невидими — и по-късните поколения започнали да се покланят на техните царства — стихииите.“

За атлантическата и нашата цивилизация Блаватская пише (кн. 2, с. 163): „Останали много (след Всемирния потоп): няколко жълти, няколко кафяви и черни и няколко червени... Петата, произлязлата от свещен род, останала; тя започнала да се управлява от първите Божествени царе...“

Напълно разбираемо в мен се породиха въпросите — кои са тези богове, ходили по Земята и свободно общували със смъртните, кои са Божествените царе? Блаватская не дава отговор. Опитах се да анализирам Библията, Корана и Тората, но окончателно се забърках в приказно-алегоричното изложение на текстовете. Въпреки това се оформяше впечатлението, че световите са многообразни и че

представители на други светове, може би паралелни с нашия, понякога могат да се появяват на Земята. Именно заради по-високото си развитие те се асоциират с богове. Не е изключено да е прав мюфтията Талгат Таджутдин (духовно управлява мюсюлманите в европейската част на Русия), който казва, че в едно от приложенията на Корана се споменава за съществуването на 18 000 светове. А Бог е един и е създател на тези светове.

Започнах да анализирам и научната литература за пришълци на Земята. Тя се оказа учудващо многобройна. Мастити учени с различна насоченост твърдяха, че във Вселената не можем да бъдем сами, че съществуват други разумни светове и че с тях трябва да се установи контакт. Привеждаха се математически изчисления, предлагаше се в Космоса постоянно да се изпращат специални сигнали и т.н. Според мен единственото, в което тези писания грешаха, бе неразбирането, че любопитството ни във вселенски мащаб не струва кой знае колко и че трябва да се осъзнае съществуването на единен Създател на всички светове, който сам решава дали да допусне или не контакт между представителите на различните светове.

Интересна ми се стори статията на Ю. Селънок, публикувана в един от сборниците на школата на видния руски учен Влаил Казначеев. В нея се анализираха древни шумерски текстове, от които ставаше ясно, че в Слънчевата система има допълнителна десета планета, наричана Набира, а обитателите ѝ — ануаките, са дошли в древността на Земята и са клонирали земния човек, като използвали чуждопланетни и земни гени.

Шумерските текстове, открити в легендарния Вавилон, са ценен исторически материал и едва ли са само плод на фантазиите на тогавашните летописци. Тогавашно обаче, през 1998 г., проявих само естествено човешко любопитство и дори не помислих, че Вавилон е бил в единна система, обединяваща Града на боговете, египетските пирамиди и много други, че в древността в Тибет е съществувал град на йогите, наричан също... Вавилон.

Продължих да размишлявам над хипотезата Градът на боговете да е бил построен от пришълци, но се ядосах на самия себе си, тъй като винаги всичко неразбираемо и необяснимо с лека ръка се стоварва на пришълци от Космоса. Няма съмнение, че контакти между жители на Земята и на други планети е имало, за това споменава дори Елена

Блаватская („Змейовете, които отново се спуснали... които учели и наставлявали петата раса“), но би било несправедливо всички земни деяния да се приписват на представители на чужди светове. Както се казва, и в своя свят си имат куп работа, а земният човек е създаден като саморазвиващо се начало и преди всичко сам трябва да изгражда своя свят.

В крайна сметка, обобщавайки опитите си да намеря що-годе разумен отговор на въпроса кои са боговете, бях принуден да констатирам пълното си безсилие. Ясно е, че Бог не е строил Града на боговете, а е използвал някои хора. Точно те са наречени богове. Кои са те? Лемурийците? Атлантите? Пришълци от други планети? Мислите ми се рееха в различни посоки, не достигаха факти, на които като учен толкова бях свикнал да се доверявам. А и осъзнаването, че се опитвам да изградя логична база от една мисъл, кой знае откъде дошла в главата ми, още повече засилваше съмненията ми.

Въпреки всичко, превъзможвайки този негативен потенциал, аз се постарях да подходя към хипотезата за Града на боговете откъм представата за характера и външния му вид.

КАКЪВ БИ МОГЪЛ ДА БЪДЕ ГРАДЪТ НА БОГОВЕТЕ?

Отново си спомних разказа на затворника, предаден ми от Юрий Иванович Василиев. Тогава си помислих, че Градът на боговете сигурно е представлявал ансамбъл от монументи от древността, създадени с цел да се управляват фините или „божествените“ енергии.

Прерових томовете на Елена Блаватская, но не открих особени данни в тази насока. Два момента обаче при тази велика посветена, с чиито думи според индийските свами говори Висшият разум, ми се сториха любопитни: „... Циклопски развалини и колосални камъни, свидетелстващи за съществуването на гиганти...“ (т. 2, с. 92); „Най-древните останки от циклопски постройки са били произведени от ръцете на последните подраси на лемурийците...“ (т. 2, с. 121).

В случая се проследява детайлът, че точно лемурийците са построили т.нар. циклопски съоръжения от типа на Стоунхендж, египетските пирамиди и т.н. В същото време именно те са могли да бъдат наричани богове поради необичайно големите им способности. Затова и двете изречения като че ли образуват единно цяло. Може да се допусне, че лемурийците, използвайки изключителни технологии,

някъде на Земята са построили Град на боговете, състоящ се от огромни циклопски съоръжения.

Защо обаче Градът на боговете и досега не е открит? Ако огромните монументи съществуваха, навярно щяха да се виждат от Космоса. А и географските открития отдавна са осъществени. Да се търси по легенда, която вероятно са знаели старци и която кой знае как се появи в мислите ми, беше някак си несериозно.

„Нямам нищо друго освен чувства и желания“ — признах пред себе си и отново се замислих за източника на заседналата в главата ми мисъл за Града на боговете. Въображението ми пак се насочи към света на подсъзнанието, към този загадъчен свят на дълбочинните усещания, на интуитивния шепот и на мечтаните чувства. Колкото повече мислех за него, толкова повече ми се струваше, че той, който живее по неведоми за нас закони, е много красив, подреден и в най-висока степен разумен, а ние, земните хора, след като сме негова съставна част, само понякога се докосваме до подсъзнателния интелектуален потенциал.

В този момент все още не знаех, че след известно време ще ни се удаде да открием логични доводи за съществуването на още една форма на живот, а тяхна основа ще бъде анализът на легендарния Град на боговете.

По природа се смятам за волеви човек. Най-малкото, обикновено довеждам докрай всяко започнато дело. Така и тук, когато започнах да градя тези хипотези, независимо от умозрителността и измислеността на разсъжденията ми, реших все пак да ги доведа докрай и да анализирам последния въпрос: къде е разположен Градът на боговете.

КЪДЕ Е РАЗПОЛОЖЕН ГРАДЪТ НА БОГОВЕТЕ?

Отново се задълбочих в Елена Блаватская, след като разбрах, че за кратко време няма да се справя с Корана и Библията. А то не стигаше, катастрофално не стигаше!

Блаватская споменаваше за седем люлки на човечеството (т. 2, кн. 1, с. 266): „... към тази част от нашата планета, която науката сега е съгласна да признае за люлка на човечеството — въпреки че в действителност е била само една от седемте люлки.“

За съжаление, от прочетеното не успях да си изясня за коя част от планетата ставаше дума. Въпреки това изразът „люлка на

човечеството“ ми се стори интригуващ и мислите ми започнаха да бродят около предположението, че хипотетичният Град на боговете може би е бил построен, за да стане люлка на човечеството. Бързичко прогоних тази мисъл, тъй като твърде дълго се занимавах с наслагване на хипотеза върху хипотеза. По онова време дори не можех да си представя, че „еретичната“ мисъл за ролята на Града на боговете като люлка на човечеството ще се окаже възлова.

Тогава по-предпочитани словосъчетания за анализ изглеждаха „Град на боговете“, „Страна на боговете“ и други подобни, за чието хипотетично локализиране се задълбочих в „Тайната доктрина“. Успях да открия две любопитни обобщения (т. 2, кн. 2, с. 89): „Там (в Аиряна Ваеджо, където се строи Вара) звездите, луната и слънцето се издигат и залязват едва един път (в годината) и годината изглежда като един ден (и нощ). Това е ясен намек за Страната на боговете или за (днес) полярните области...“; „Благодетелното въздействие идва от Севера, а всяко пагубно влияние идва от Южния полюс...“

От извадките е очевидно, че в Севера, който се смята за благодетелен, именно в полярната област се намира Страната на боговете, където се е строила някаква Вара. Може би Вара е точно Градът на боговете, изграден в Страната на боговете на Северния полюс.

Северният полюс обаче е замръзнала водна пустош! Какво може да бъде изградено там? Може би, когато са строили Вара, той е бил на друго място? Елена Блаватская, разказвайки за Всемирния потоп преди 850 000 години, пише (т. 2, кн. 2, с. 162): „... когато полюсите се изместиха...“

Оттук и заключението, че преди Всемирния потоп Северният полюс е бил другаде. Точно в района на предишния Северен полюс навярно се е намирал хипотетичният Град на боговете.

Къде обаче е това място?

Блаватская уточнява за последните атланти (т. 1, с. 266, 267): „... там, където сега се срещат солени езера и безлюдни и неплодни пустини, се е намирало обширно вътрешно море, простиращо се през Средна Азия на север от горделивата хималайска верига и нейните западни разклонения. И на него остров, който по своята несравнима красота не е имал съперник в целия свят и е бил обитаван от последните остатъци на раса, предшестваща нашата... Според

преданието този «остров» съществува и до днес като оазис, заобиколен от страшното безлюдие на пустинята Гоби...“

Може би на този остров е бил разположен Градът на боговете? Ако е така, той трябва да бъде търсен на север от западните разклонения на хималайската верига, т.е. в Тибет, а пустинята Гоби, както е известно, е продължение на Тибет на север. Освен със споменаването на последните атланти Блаватская свързва с този район на земното кълбо „Великите учители на мъдростта“ и „Безсмъртните хора“: „... оцелелите от тези Безсмъртни хора — спасили се, когато Свещеният остров станал черен от греха и загинал — намерили пристанище във великата пустиня Гоби, където пребивават и до днес, невидими за всички и защитени от достъп до тях от цели Войнства на духове...“ (т. 2, кн. 2, с. 190); „... кой знае освен Великите учители на мъдростта, но те пазят мълчание по въпроса, подобно на снежните върхове, извисяващи се над тях...“ (т. 2, кн. 2, с. 282).

Кои са „Безсмъртните хора“ и „Великите учители на мъдростта“? Имайки предвид нашите изследвания от първата хималайска експедиция, може да се предположи, че това са хора, изпаднали в състояние на сомати. Феноменът сомати, подробно описан в моята книга „От кого сме произлезли?“, представлява самоконсервация на човешкото тяло за сметка на вътрешната му енергия в пещерни условия (плюс 4 °C) и, както твърдят ламите, може да продължава хиляди и милиони години. В състояние на сомати, както стана ясно при проучването на тибетските текстове, са изпадали най-добрите представители на атлантите и лемурийците, а хората от нашата цивилизация (арийците) до голяма степен са изгубили тази способност. Според твърдения в Индия и Непал именно хората, способни да изпаднат в състояние на сомати, са били посветени в „първичната Мъдрост“ и са запазвали телата си в дълбоките пещери на Хималаите и Тибет.

Затова изразите на Елена Блаватская „Безсмъртните хора“ и „Великите учители на мъдростта“, които „пазят мълчание... подобно на снежните върхове, извисяващи се над тях...“ и които са „намерили пристанище във великата пустиня Гоби, където пребивават и до днес“, могат да се интерпретират, че и до ден-днешен в района на Хималаите („снежните върхове“), Тибет и Гоби съществуват атланти и лемурийци в състояние на сомати.

Не бива да се изключва и хипотезата, че тези хора може би са строителите на Града на боговете, излизайки от състояние на сомати и отново изпадайки в него. И всичко това е ставало (ако, разбира се, е така!) в района на Хималаите, Тибет и Гоби.

Така опитите по логичен път да локализираме Града на боговете ни доведоха до хипотетичното заключение за най-вероятното му разположение.

Районът на Хималаите, Тибет и Гоби обаче е огромен! Къде да се търси? Какво конкретно да търсим? Не достигаха факти...

— Да ходиш на кръгове по Хималаите и Тибет... Тежичко е...

— Тежичко е наистина, но какво да се прави.

— Главното, Юра, не е в това. Осмислянето на хипотезата за Града на боговете придоби твърде многопластов характер, което не се побира в представите ми. И монументи от древността, и пирамиди, и лемурийци, и атланти, и подсъзнателен свят... Главата ми ще се пръсне, как да вкарам всичко в система.

В този момент не знаех, че след година, когато намеря Града на боговете, всичко ще се организира в стройна система и много загадъчни и неразбираеми явления ще станат ясни и добре осъзнати. И особено любопитно ще бъде, че приказките за ангелите неочаквано ще придобият реални научни очертания.

— Значи за „жива“ и „мъртва“ вода отиваш в Хималаите? — попита Юрий Иванович.

— Да, Юра. Ще изучаваме там и йогите.

— И да не забравиш Града на боговете!

НЕ ПОВЯРВАХ НА ДОГАДКИТЕ СИ

Беше септември на 1998 г. С пълна пара вървеше подготовката за новата експедиция. Юрий Иванович Василиев беше в моята приемна и пиеше чай с мармалад.

— Зеленият е по-вкусен от червения — с наслада продума той, отхапвайки парче мармалад. — Значи си решил да не търсиш Града на боговете. Не е хубаво, между впрочем.

— Юра, нищо не излиза — тъжно отвърнах аз. — Всичко е някак си нахвърляно! Върху една внезапна и странна мисъл забърках купчина хипотези в старанието си да сложа някакъв ред. Не е за вярване, че може да излезе нещо смислено.

— Виж — Юрий Иванович посочи парчето мармалад, — навит е на спирала. Отначало кръгът е голям, после кръговете се стесняват и се събират в една точка. Така е и при теб — отначало се движиш на кръгове, а после ще стигнеш до точката, където е и Градът на боговете.

[1] Всички цитати от Елена Блаватская са по българското издание на „Тайната доктрина“ от 1994 г. ↑

МОНАХЪТ АРУН

Третата хималайска експедиция през 1998 г. беше към края си. Вече бяхме привикнали с индийските Хималаи. Зад нас останаха лавиноопасните склонове, езерото с „мъртвата“ вода на височина 5000 метра, поточето с „жива“ вода сред поднебесните заснежени скали, йогите в пещерите... Джипът ни с ръмжене криволичеше по тесните хималайски пътища. Предстоеше последният етап от работата на експедицията — да се проучи пещерата Вашист Гуфа, която йогите смятат за сомати-пещера, в която има хора в състояние на самоконсервация.

В тази книга целта ми не е да разказвам за хода на третата експедиция (за нея ще напиша други две книги), тук искам само да насоча вниманието на читателите към детайлите, имащи принципино отношение към търсенето на Града на боговете. Те са свързани с пещерата Вашист Гуфа.

ПИРАМИДАЛНИТЕ ЛЪЧИ

Стана ясно, че пещерата Вашист Гуфа има три входа и дължината ѝ е над 22 километра. Казват, че била с много разклонения и от този лабиринт никой не може да се измъкне. Обвеяна е с ореола на загадъчността. Преданията гласят, че в нея и досега има древни хора в законсервирано състояние и че достъпът до тях е възможен само за избрани йоги. Както твърдят йогите, охраняват ги т.нар. асури.

Един от входовете се нарича „яма на страха“, тъй като хора и животни, приближили до това пропадане в Земята, изпитват необяснимо чувство на страх. Другият вход е бил зазидан преди много години, за да не може никой да влиза, тъй като попадналите в пещерата загивали.

Когато се приближавахме към зазидания вход, монаси от манастира, разположен недалеч от брега на Ганг, ни предупредиха: „Внимателно, асури!“. Нищо не схванахме, влязохме в дълбоко 50–60 метра подземие и започнахме да се оглеждаме, търсейки тези асури. Нямаше нищо. В дъното видяхме циментова стена с неправилна

форма, която преграждаше достъпа до пещерата. В нея имаше отвор, в който спокойно можеше да си пъхнеш ръката. Приблжих до стената, клекнах на едно вдадено място и кой знае защо пъхнах ръката си в отвора.

— Сър, пазете се, асури! — стресна ме гласът на съпровождащия ни монах Арун.

— За змии ли става дума?

— Тук няма змии — отвърна Арун.

— Какво е това асури? — повторих аз въпроса си.

— Вие, европейците, не можете да го разберете...

При зазидания вход към пещерата горяха две свещи. Направих няколко снимки със светкавица, а от по-близко разстояние — и без светкавица. Излязох на повърхността и взех участие според силите си в подготовката на апаратурата за изучаване аурата на човек в пещера, после се отдръпнах и погледнах в цифровата камера. Първата снимка ясно показваше зазидания вход към пещерата, а втората, направената без светкавица, бе цялата разчертана от светлинните линии, излизащи от двете свещи.

— Какво е пък това? — учудих се аз.

Тези светлинни лъчи не можеха да се нарекат несистемни. Явно се стремяха към образуването на триъгълни форми, приличащи на пирамиди. Вече бях сравнително прилично образован по въпроса за фините енергии и започнах да анализирам снимката от тази гледна точка.

„Значи фините енергии при входа на пещерата се стремят към формиране на пространствени пирамидални конструкции, покрай които се разпространяват лъчите от светлината на свещта — размишлявах аз. — Излиза, че съм преминал през тези прозрачни пирамидални образувания. Затова не се чувствах добре там! Може би точно с пирамидално изкривяване на пространството се характеризират психоенергийните бариери на соматипещерите? Може би тези асури изкривяват пространството?“

— Мистър Арун! — повиках монаха. — Погледнете, моля ви, тази снимка.

Той погледна снимката с лъчите, вдигна към мен изразителните си очи и каза:

— Имам я същата. И още една подобна, но съвсем различна, от Тибет.

— Как така подобна, но съвсем различна? — не разбрах аз.

— Сега ще ви ги покажа — промълви Арун и шляпайки с чехлите си, тръгна по пътеката към манастира.

В този момент нашата експедиционна група се занимаваше във вътрешността на пещерата с измерване аурата на човека.

„Може би тези прозрачни пирамидални образувания ще повлияят върху аурата“ — констатирах за себе си, докато изчаках Арун.

Той се върна и ми подаде снимка, на която бе изобразен същият зазидан вход на пещерата и се виждаха подобни пирамидално-изкривени лъчи, излизащи от свещичките.

— Какво е това според вас? — попитах Арун, като сочех лъчите.

— Трудно ми е да кажа, сър. В Тибет ламите казват, че всички пирамиди произлизат от Тибет — отговори той.

— Как да ви разбирам?

В този момент ме повикаха в пещерата и разговорът ни прекъсна.

ОЛГА ИШМИТОВА

Изследването на аурата с апарата на Коротков, създаден на принципа на т.нар. ефект Кирлиан, показва, че при зазидания вход на пещерата човек буквално се разрушава. Особено силно пострада аурата на Олга Ишмитова: от светещата в синкави тонове аура при нея останаха само две-три късчета.

Олга се почувства зле и започна да губи съзнание. Бързичко я измъкнахме навън, отнесохме я на брега на Ганг, сложихме я на пясъка, измерихме ѝ кръвното налягане и пулса, дадохме ѝ да помирише амоняк.

— Какво ми се случи? — попита тя.

— Припадък, Оля.

— Защо?

— Пещерата ти отне енергията.

Олга постепенно дойде на себе си и седна на пясъка.

— Ех, че слабост — въздъхна тя.

— Аз също изпитвам слабост — каза Валя Яковлева.

— И аз не съм добре — добавих. — Имам впечатлението, че пещерата действа като вампир и изсмуква човешката енергия.

Психоенергийната бариера на тази сомати-пещера бе по-коварна от сомати-пещерата, изследвана от нас през 1996 г. Там на преден план се проявяваха усещанията за страх и негодувание заедно с главоболие и слабост, а тук ставаше постепенно лишаване на организма „от ток“. Пещерата отнемаше енергията на човека. Не напразно входът ѝ е бил зазидан. Може би наистина хората, влизали в нея, постепенно са губели сили и са загивали.

— Да не би пещерата да е жива, че да отнема енергията? — промълви Олга.

— Не знам. Може би я отнемат точно тези асури, за чието присъствие ни предупреждаваше монахът Арун — отговорих аз и отново си спомних израза на Елена Блаватская за защитата на сомати-пещерите: невидими за всички и „защитени от достъп до тях от цели Войнства на духове...“

Какво са обаче духовете? Може би са особена безтелесна форма на живот? Не знам...

— Между другото — каза Олга, — когато губех съзнание или може би вече го бях изгубила, пред очите ми имаше някакви триъгълници или пирамиди.

— Какво? Повтори!

— Привиждаха ми се триъгълници или пирамиди...

Пиша тези редове вкъщи на кухненската маса до недопитата чаша чай и паничката с ягодово сладко, което не обичам. Знам, че дизайнерската обработка на книгата ще бъде извършена от същата тази Олга Ишмитова, която в нашия институт оглавява дизайнерския отдел. Мисля, че след като види тези редове, ще ѝ бъде приятно да си спомни хималайските приключения, но и сигурно малко страшно... Тази умна и красива жена с големи сериозни очи умее да създава около себе си творческа и задушевна атмосфера, когато мислите извират като от рога на изобилието. По време на експедицията тя се сприятели със знаменитата Елена Масюк — също участничка, и се долавяше, че обединяващо начало за тях е толкова рядкото в днешни времена съчетание на творчески потенциал и сериозност.

А тогава, на брега на Ганг, стоях надвесен над Олга Ишмитова и мислех за загадъчните прозрачни триъгълници и пирамиди. Не ми излизаше от ума нелепата фраза на монаха Арун, че всички пирамиди са дошли от Тибет.

Намерих Арун и го помолих да поговорим. Той ме запозна с учителя си. Седнахме тримата в кръг и се разговорихме. Нямах търпение да разпитам монаха за Тибет, както и да го помоля да ми покаже втората снимка, за която спомена. Но от уважение към учителя му предложих да разкаже за пещерата, до която бе разположен манастирът.

— Пещерата Вашист Гуфа е обвеяна с любов — започна учителят, — а любовта е духовно понятие, като злостта, но противоположно. Любовните стремежи на хората са осветили тази пещера и в резултат тя е придобила своя духовност, сравнима с божествената духовност, която може да бъде осквернена само от най-греховните хора, чийто дяволски компонент не предизвиква съмнение. В пещерата трябва да се влиза с любов, със същата любов, каквато изпитват майката към детето и мъжът към жената. Космическите послания за любов трябва да бъдат събрани в душата и тя да се разтвори в нужния момент така, както се разтварят венчелистчетата на лотоса, а да откъсне банан от дървото на любовта има право само човек, способен да се отрече от грижите на тленното тяло...

Явно учителят повтаряше отдавна заучена реч. Разбрах, че нищо разумно в научно отношение няма да каже, а дори и да знае тайната на тази пещера, ще я премълчи, като гали слуха на европейца с букет от красиви думи. Че някога в древността някой бе сложил покров над тайната за древните мистерии (от типа на сомати-пещерите и пирамидите) и ги бе облякъл в алегорично сладословие — най-добрият начин за опазване на тайната. Учителите пренасяха сладословието през вековете.

Най-после успях деликатно да го прекъсна и помолих монаха Арун да ми покаже снимката. Той ми я подаде.

— Това е свещената планина Кайлас. Бях там като поклонник — гордо каза той.

Вгледах се в снимката, вдигнах глава и изстрелях:

— Не планина, а пирамида.

— Пирамида е, а не планина. Такива планини няма!

— Много прилича на изкуствено съоръжение, но е твърде необичайно. Дори не е пирамида, а нещо от типа на пирамидоподобно

съоръжение — не мирясвах аз.

— ???

— Каква е височината на планината Кайлас?

— 6666 метра.

— Бива си я! Каква пирамидка!

Станах със снимката в ръка и разпитах Арун по-подробно за планината Кайлас.

— Аз съм от семейство на богати хора, дори може да се каже много богати. Завърших висшето си образование в Делхи, но реших да се посветя на религията и станах монах — разказваше Арун. — А за индийския монах най-висше постижение е да отиде на поклонение в Кайлас. В Индия се смята, че тя е най-свещеното място на света. Няма друго като нея. Бил съм там и знам, че Бог ми позволи да се приближа до тази светиня. Нещо повече, горд съм, че ми се удаде да стигна пеш, като прехвърлих хималайския хребет в района на Бадринат. У нас казват, че монах, който е бил на поклонение в свещената Кайлас пеш, се ползва с нейната специална благосклонност и тя му позволява да я види в пълния ѝ облик, без облаци.

— Говорите за планината като за живо същество...

— Аз вярвам, че е жива. В нашата религия е казано, че свещената планина е свързана с Бога и мисли с космически разум, че е център на тантрическите сили на планетата и ги регулира — вдъхновено каза Арун.

— Аха — едва успях да изтръгна от себе си, без да разбирам как така една планина, дори и с необичайна пирамидална форма, може да мисли.

Тогава и не подозирах, че съм бил дълбоко неправ, отхвърляйки напълно постулата за планината като за мислещо същество. Надявам се, по-нататък читателите сами да се убедят, че древната притча за свещената планина Кайлас има реални научни основи. Тогава навярно ще отидат в книжарницата, за да си купят произведенията на Марина Цветаева, чието творчество, колкото и да е странно, е свързано с кой знае откъде взелите се мисли за мислещата планина.

— В Индия вярваме в Кайлас, вярваме, че тя ни ръководи — ни в клин, ни в ръкав произнесе Арун.

— Да... Кажете Арун, може би смятате планината Кайлас за свещена, защото прилича на пирамида или на необичайна конструкция

с изкуствен произход от пирамидален тип? — попитах го аз.

Арун взе снимката, вгледа се в нея и каза, отворил широко изразителните си очи:

— Никога не сме мислили, че планината Кайлас е пирамида. А тя наистина прилича на пирамида, много прилича... У нас се смята, че всички пирамиди произхождат от Кайлас.

— Защо смятате, че всички пирамиди произхождат от Кайлас?

— Така се смята у нас.

— Писано ли е някъде?

— Така се смята у нас.

— Извинете, Арун, не ви е позволено да говорите или не знаете?

— Така се смята у нас.

— М... да...

— Онези триъгълници и пирамидални лъчи в пещерата — отърси се сякаш от нещо Арун — са проява на тантрически сили. А вече споменах, че свещената планина Кайлас ги регулира...

— Значи тантрическите сили са свързани с пирамидалните конструкции, а Кайлас е в центъра... — промърморих на себе си, макар че нищо не ми беше ясно. — Какво разбирате под тантрически сили?

— Те са особени духовни сили с огромна мощ. Твърде малко йоги ги владеят. Това е невероятна сила...

— Значи вашата сомати-пещера е защитена от тях? Може би с тяхното действие е свързано разрушаването на аурата при входа на пещерата? Затова ли мисис Олга едва не загуби съзнание?

— Да, а и асурите.

— Арун, казвате, че свещената планина Кайлас е център на тантрическите сили на планетата и ги регулира. Но вашата пещера е далеч от Кайлас!

— За тантрическите сили няма разстояния.

Мислите трескаво и без всякаква система бродеха в главата ми. Неприятното чувство за собствена тъпота отново сви гърлото ми. Колко малко знам! Нима в този момент можех да си представя, че през следващата година, по време на тибетската експедиция, ще разполагаме със сведения, че до VII-VIII век сл.Хр. на Земята е имало държава на хора с огромен ръст, които са умеели да използват

тантрическата сила на Кайлас. А ние не умеем! Духовността ни е ниска!

Мълчах. Приятен ветрец откъм Ганг галеше лицата ни, обгорели от високопланинското слънце. За да прекъсне мълчанието, монахът Арун ми подаде още една, трета снимка.

ОЩЕ ЕДНА ПИРАМИДА

Погледнах снимката. На нея се виждаше планински хребет, а на гребена му — пирамидално образувание.

— Драги Арун, учудихте се, когато казах, че свещената планина прилича на пирамида. А сте фотографирали част от хребет, на който се вижда пирамидално образувание. Струва ми се, че ви е минавала мисълта, че Кайлас е пирамида. Точно затова сте направили тази снимка. Кажете ми, знаехте ли за пирамидите в Тибет?

— Не, сър, нищо не знаех — искрено отвърна Арун. — Просто на фона на еднотипния хималайски хребет тази част изпъкваше много ясно. Стори ми се интересно и я заснех.

— Извинете, Арун, не съм ви наставник, аз и цялата ни експедиция сме тук, за да се учим от вас на древна мъдрост. Независимо от това бих искал да ви задам принципен въпрос — защо ни дадохте снимките на триъгълните и пирамидалните лъчи в пещерата, на свещената планина Кайлас и на това пирамидално образувание на хималайския хребет? Защо точно тези снимки са привлекли вниманието ви?

— Усещах, че изобразяват нещо важно. През цялото време като че ли бяха пред очите ми — каза Арун.

— Подсъзнателно ли го усещахте? — попитах аз.

— Да.

— Според вас какво е подсъзнанието?

— То е главното мислещо начало на човека — уверено отвърна монахът.

— Но ние се стремим съзнателно да осмислим подсъзнателното...

— Искаме, но невинаги ни се удава, защото подсъзнанието идва от Бога. Но го искаме... Затова ви донесох снимките, да се постареем да ги осмислим заедно с хора от чужда страна. Отдавна тревожат съзнанието ми.

— Хайде да се върнем към последната снимка — предложих аз. — Къде е разположено това пирамидално образувание спрямо планината Кайлас?

— На югозапад от нея. Връщах се от Тибет в Индия и търсех превал през хималайския хребет. Времето беше лошо, обърках се и попаднах в друга долина. Изкачих се пак високо в планината и стигнах до езеро, обградено с ледници, а срещу него, на върха на разделящия хребет, видях изсечена в камъка фигура на пирамида. Там нямаше превал. Стана ми дори страшно и се върнах обратно. Фигурата я фотографирах няколко пъти.

— Как се движехте в планината? С раници? С якове?

— Не, ние, поклонниците, вземаме само няколко шепи ориз, тояга и чашка. За разлика от вас, европейците, издържаме на глад и студ.

Ласкавият ветреца откъм Ганг беше много приятен. Чувствах, че на Арун разговорът му допаднаше. Учителят му седеше мълчаливо до него, премятайки в ръце броеница. Може би в душата си приветстваше това, че ученикът превъзхожда учителя си, а може би не. Малко по-настрани експедиционната ни група под ръководството на Валерий Лобанков прибираще апаратурата, разположена пред входа на соматипещерата.

Градът на боговете, над хипотезата за който така дълго и неуспешно мислех преди началото на третата хималайска експедиция, в резултат на разказа на монаха Арун започна да придобива като че ли реални черти. Не можеше да се изключи свещената планина Кайлас да е суперогромен и супервеличествен монумент от древността, около който или в района на който са разположени многобройни пирамидални образувания от типа на фотографираното от Арун. Град, състоящ се от пирамиди! Ако е така, за какво е бил създаден? Може би наистина за регулиране на тантрическите сили на планетата? Кой го е създал?

Натрупваха се твърде много въпроси. Необходима беше нова експедиция в Тибет. Тук, в Хималаите, на брега на Ганг, при загадъчната пещера Вашист Гуфа трябваше да се спрем на още един въпрос — за асурите.

АСУРИ

— Учителю, мистър Арун, накрая все пак бих искал да ви попитам какво е асури. Не мислете, че аз, европейецът, ще се отнеса с насмешка към източните алегорични представи. Аз вярвам...

— Асурите са безтелесни същества — недоверчиво ме погледна учителят.

— В пещерата ли живеят?

— Не само, но в пещерата са повече.

— Кой може да ги види?

— Йогите.

— Как изглеждат?

— Асурите напомнят попова лъжичка със закръглена глава и опашка.

— Какви са размерите им?

— Дребни са.

— С какво се хранят?

— С енергия от хора и от други живи същества.

— Те ли разрушиха аурата на членовете на нашата експедиция в пещерата?

— Да — кратко отговори учителят.

— Мисля — намеси се и Арун, — че асурите са свързани със священата Кайлас и оттам черпят енергията си. Те могат да пропуснат човек, владеещ тантрическите сили, а човек, който не ги владее, са в състояние да унищожат. Асурите са разумни същества.

— Други безтелесни същества има ли?

— Разбира се — отвърна учителят. — Ангели, духове, привидения...

— А... — едва не го прекъснах със скептична усмивка.

— Вярваме, че на Земята съществува безтелесен живот. И той е разумен, а в много случаи — по-разумен от нас, хората — като потвърждение вметна Арун.

— Хайде да направим паралел между безтелесните асури в тази пещера и священата планина Кайлас — предложих аз и започнах да размишлявам. — Смятате, че Кайлас регулира т.нар. тантрически сили на планетата, че асурите ползват именно тях, тъй като на мястото в пещерата, където ни предупредихте да внимаваме, на снимките се появиха триъгълни и пирамидални лъчи. Ако се вземе под внимание, че тантрическите сили като един от вариантите на фините енергии са

формотропни, може да се стигне до заключението, че те се формират в пирамидоподобни образувания — от типа на планината Кайлас, и се транспортират на места, където по съответния начин изкривяват пространството. Явно безтелесните асури са в състояние да изкривяват пространството и да концентрират около себе си тантрическите сили на Кайлас. Изводът е, че свещената планина посредством асурите защитава пещерата.

Вероятно не разбрал всичко от усукания ми монолог, учителят каза:

— В Индия много хора почитат Кайлас и смятат, че силата ѝ се разпространява по цялата Земя.

— У нас мислят — добави на свой ред Арун, — че от свещената планина Кайлас към небето се насочва огромен енергиен поток. Ако човек умре близо до свещената планина, неговият дух лесно и безпрепятствено се възнеса на небето и попада в рая. В този район е т.нар. Долина на смъртта, където отиват йогите, за да умрат. Тя обаче е достъпна само за йогите.

— Долината на смъртта, значи... — замислих се аз. Сбогувахме се. Вече знаех, че на следващата година ще бъдем в Тибет, в района на планината Кайлас, за да търсим Града на боговете. А може би щяхме да посетим и Долината на смъртта. Неочаквано почувствахме натрупалата се умора. Когато си тръгнахме, ни се струваше, че асурите ни преследват.

ТИЧАМ КЪМ ЗЕЛЕНИТЕ ГРАДОВЕ

В Уфа, където ни затрупа дълга поредица от хирургически операции, епизодът от третата хималайска експедиция започна постепенно да се изтрива от паметта ми, но неочаквано изплува в една зимна вечер. След поредното научно съвещание, посветено на изучаването на информационната структура на водата, влязох в приемната си. Там седеше Юрий Иванович и слушаше музика.

— Ще пийнеш ли по чашка, Юра?

— Не, нали знаеш, че съм приключил с чашките.

Беше пунал касета от серията затворническа лирика. Известен затворнически бард, мисля, че се казваше Жаров, пееше:

*Бързат дните, бързат кой ги знае накъде,
зоват ме там, където зеленяят градове.
Ушанката си ще намъкна
и с тъга ще хвърля в миналото взор.
Сълзата ще избърша
и тихо тайно ще въздъхна.
Тичам, тичам сам към тези градове зелени,
поглеждам, кучета търчат по моите объркани
следи.*

*Ушанката си ще намъкна
и с тъга ще хвърля в миналото взор.
Сълзата ще избърша
и тихо тайно ще въздъхна.*

— Романтичен затворник! — каза Юрий Иванович, заслушан в песента. — Едно солидно ченге, умно, а не боклук, твърдеше, че деветдесет процента от песните са посветени на любовта, но почти няма песни за човешката душа. А в затвора душевните пориви се изострят и затова затворническата лирика е много задушевна.

— Тъй де! Колко му се иска на избягалия затворник да стигне до зелените градове. Мечтае за тях — добавих аз.

— Да не си забравил за Града на боговете? Каж ми честно, нали това е най-голямата мечта в живота ти, ако все пак той съществува.

— Да, Юра.

— Като при тоя затворник и неговите зелени градове...

— М... да...

— Около планината Кайлас, казваш... Логично. Много прилича на пирамида тая планина. Но е огромна, майко мила! Аз нали често чета вестник „Скандали“, дивя се, че светът още е пълен със загадки — вдъхновено каза Юрий Иванович, искрено вярващ, че във вестника пишат истината.

Постарах се да си представя Тибет, свещената планина Кайлас и Града на боговете. Картината бе мрачна: пустинно тибетско плато, сиви скали, огромна заснежена пирамидална планина, сиви каменни конструкции... Някак си невесело! А и споменатата от монаха Арун Долина на смъртта... Ето ти тебе зелени градове! Мечтите обаче

будеха в мен и други представи за Града на боговете — зелен, изпълнен с живот и щастие.

Колко са били точни! Сега вече знам — били са провокирани от още неосъзнатите тогава мисли, че Градът на боговете е един от възловите фактори за живота на Земята. А животът винаги се асоциира с дървета, птички и потънали в зеленина домове.

— Тайнствените сили се командват от Кайлас — прекъсна мислите ми Юрий Иванович, спомняйки си моите разкази. — А тези сили нали се въртят около Земята. Значи може да се каже, че Земята се командва от Кайлас.

Щяха да минат няколко месеца и да настъпи пролетта на 1999 г. И съвсем случайно да се изясни световната закономерност, свързана със свещената планина Кайлас, която щеше да разбере дори и ученик.

СВЕТОВНАТА СИСТЕМА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ ОТ ДРЕВНОСТТА

Операционната ми сестра се нарича Океана. Тази девойка не бе успяла да получи достойно образование и преди няколко години започна да работи при нас в операционния блок като санитарка. Оказа се умна и предприемчива, та чак маститите операционни сестри една през друга повтаряха:

— Жалко, че Океанка няма медицинско образование, каква сестра би излязла от нея!

Обадих се в медицинското училище и запитах каква е възможността за ускорено обучение. Оказа се, че има такава възможност: при наличие на диплома за средно специално образование и съответното направление от борсата на труда медицинското училище можеше да се завърши за една година. Знаех, че Океана няма диплома и започнах да уговарям директора да я приеме без нея. Толкова дълго хленчих, че той накрая отчаян каза:

— Пък купете ѝ диплома в края на краищата! Виждате що за времена са — престъпност единствено и навсякъде!

Поначало ми харесва да ходя по пазарите, да разговарям с продавачите и да им задавам неочаквани въпроси от рода на: „Влюбвали ли сте се в купувачи?“ или „Харесва ли ви да търгувате?“. Отговорите имаха толкова развлекателен и в същото време задълбочен характер, че би могло да се състави цяла картотека за психологията на търговците.

Основният ми въпрос обаче беше: „Имате ли панталони за «меки китки»?“ Кой знае защо всички го възприемаха сериозно и обикновено ми показваха някакви глупави гащи с воланчета или висулки, като понякога добавяха: „Що пита? Хич не прилича на «мека китка!»“ или конкретно отговаряха: „Свършихме ги, но в онзи сектор като че ли има.“

Затова купуването на диплома за мен беше любопитно начинание.

„Нима продават?“ — мислех си аз, докато крачех с Океана из пазара за дрехи.

— Имате ли дипломи за техникум — високо питах във всеки сектор на пазара.

Някои купувачи ме изглеждаха бясно, но продавачите с непроницаем глас отговаряха: „Не, засега не са ни докарвали“, „Не са при нас“ или „По-скоро може да има при ученическите стоки“. Престъпността и вседозволеността вече бяха наложили отпечатъка си върху хорската психология в Русия.

С цялата си вече придобита наглост се приближих до един милиционер с неугледен вид, а както ми се стори и без големи умствени способности:

— Бихте ли ми казали къде продават дипломи?

— Ей там, зад ъгъла — без да му мигне окото и с чувство за собствено достойнство отвърна милиционерът.

Тръгнахме в тази посока. На високо задаваните от мен въпроси: „Къде продават дипломи?“, най-последно чухме желаното: „Тук“.

— Какви да бъдат, отлични или не? — усмихна се търговката, оценявайки едновременно покупателната ни способност. — Отличните, сами разбирате, са по-скъпи... с хиляда...

— Обикновена. С петици — измърморих сконфузено.

— Що с петици, бе, вземи шесторкаджийска — смъмри ме продавачката и посочи към изчервилата се Океана. — Видиш ли, на отличница прилича, сериозна е, веднага си личи.

— Не, петоркаджийска.

— Обикновено вземат шесторкаджийска. А за тройкаджии дипломи нямаме — гордо отбеляза жената и без притеснение влезе в ролята на ректор. — Институтски дипломи не ви ли трябва?

— Не.

— Какъв техникум?

— Какъвто и да е.

— Избирай.

Избрахме диплома от някакъв техникум със специалност „Оператор на нефтопреработващи машини“. Тръгнах да плащам.

— Тя истинска ли е или подправена? — ни в клин, ни в ръкав се обади Океана.

— Разбира се, че е истинска — вбеси се продавачката. — Видиш ли, печатът е син, че и подпис има. Само фамилията впишете с туш.

С тази диплома успях да запиша Океана за ускорените курсове на медицинското училище. Тя стана отговорник на групата и завърши с отличие, след което се върна при нас и заработи като медицинска сестра. Сега всички сложни операции минават през нейните ръце. Тъй че може би дори е добре, че дипломи се продават на пазара.

Когато планирах да взема Океана на хирургическо пътуване в чужбина, предложих ѝ да си купи самоучител по английски и да започне да учи. На следващия ден тя ми каза:

— Ернст Рифгатович, в книжарницата има много самоучители. Не знам какъв точно да избира.

Отидох с нея до книжарницата, но не намерихме добър самоучител. Затова пък си купих глобус, какъвто никога не бях имал.

ГЛОБУСЪТ

Докато пътувахме с колата, въртях глобуса и разглеждах страните, които бях посетил. Индонезия, Бразилия, Япония... Колко е малка Западна Европа! А колко голяма е нашата страна! Странно, че в Европа не изпитват теснотия... Океанът пък какъв е огромен, много по-голям от континентите!

Изведнъж си представих, че след Всемирния потоп целият глобус е станал син — навсякъде вода, безкрайна вода, само Хималаите и Тибет стърчат над нея с още няколко острова. Започнах да си припомням „Тайната доктрина“ на Елена Блаватская. Не твърдя с точност, но беше писала, че след Всемирния потоп цялата планета е представлявала огромна водна пустош, а цивилизацията на атлантите, унищожена от потопа, все пак не загива напълно, като някои отлитат с въздушните си кораби, наричани „вимана“, към Тибет и... още някъде. Къде? Кой знае защо във въображението ми изплува остров Пасха, макар че Блаватская го сочеше като „обител на злобни магьосници“.

Независимо от това за мен ясно се очертаваха два участъка — Тибет и остров Пасха. Това дори започна да ме притеснява. За Тибет — да. Там, на бреговете на вътрешното море, последните атланти са изградили прекрасни градове и са живели още хилядолетия. Какво общо имаше обаче остров Пасха? За него нищо подобно не бе писано... Съзнавах, че мисълта точно за тези два участъка от земното кълбо трайно е заседнала някъде в подсъзнанието ми, но не можех да я

изместя към съзнателното русло. Тибет, Тибет... там е свещената планина Кайлас... А остров Пасха? Там са каменните истукани...

В онзи момент в колата, когато въртях глобуса в ръцете си, не се досетих да се вгледам по-внимателно в него. А точно там бе разковничето на загадката. Бях насочил мислите си към бедните атланти, захвърлени по волята на съдбата в Тибет, бях започнал да ги съжалявам, да си представям планетата като водна пустош...

— Красив е глобусът — въздъхнах аз.

— Да, само че е ужасно скъп — каза Океана.

КАЙЛАС И ОСТРОВ ПАСХА СА НА ЕДНА ОС

След като се върнах на работа, започнах да преглеждам болни и да решавам куп административни въпроси. През цялото време обаче ми се щеше да хвърля още един поглед на глобуса. Привърших, взех мечтания глобус и намерих върху него точката, където трябваше да бъде планината Кайлас.

— Тъй, значи Кайлас се намира тук — промърморих на себе си и поставих пръста си върху търсения участък от Тибет. — А какво има на противоположната страна?

Завъртях глобуса, приведох се и надникнах — остров Пасха!

През главата ми отново преминаха мислите от колата. Вече нямах съмнения, че мисълта на учения се поражда не от гениалността му, а по някаква висша повеля, която в началото е подсъзнателна, а после мъчително ръководи поведението му и го довежда до простата и оригинална находка. Откъде се бе взела мисълта за остров Пасха в момента, докато оглеждах района на планината Кайлас в Тибет! А след това като по заповед погледнах противоположната страна на глобуса.

За остров Пасха знаех, че там се намират огромните каменни истукани, които, както вече споменах, Елена Блаватская нарича „изваяния на зловни магьосници“. Парадокс! От едната страна на земното кълбо е свещената планина Кайлас, а от другата — „изваяния на зловни магьосници“. Нима е верен източният израз, че Северът е обител на боговете, а Югът — царство на тъмните сили? Нима Земята е жив и разумен организъм, създаден също по вездесъщия природен принцип за баланс между светлите и тъмните сили, за да се избегне най-големият грях — да се смяташ за Бог?

Нима и планетата е Божие създание и в сравнение с Бога също прилича на дете, както и ние, хората, които я населяваме?

Кой е изградил тази ос — Кайлас-остров Пасха? Защо е необходима? Каква е ролята ѝ?

Мътилката от въпроси бе изпълнила съзнанието ми, без ясни изгледи за каквито и да било решения. Колко много не знаех тогава! И само досадното усещане за собственото ми невежество продължаваше да ме съпровожда. Трябваше да мине около половин година, за да може в резултат на експедиционните търсения да намерим отговорите на тези въпроси, чиято същност, колкото и да е странно, се свеждаше до съществуването на още една притаена форма на живот на Земята.

Най-после се отклоних от тези мисли и отново се вгледах в глобуса. Ето ги египетските пирамиди! Ето ги мексиканските! А те... Няма ли някаква система между тях?

СВЕТОВНАТА СИСТЕМА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ ОТ ДРЕВНОСТТА

Опитах се да съединя с конец планината Кайлас и египетските пирамиди, но конците, които измъкнах от хастара на сакото си, не бяха достатъчно дълги. Звъннах в лаборатория „Аура“ и важно казах:

— Равил да дойде при мен.

Равил Мирхайдаров, млад талантлив лекар, оглавява научното направление за въвеждане на алоплант в човешките акупунктурни точки и беше постигнал големи успехи в тази област. Той се появи в нашия център с приятеля си от студентските години Руслан Уразбахтин през 1997 г., впечатлен от публикациите във вестник „Аргументи и факти“ за хималайските експедиции. Тези селски момчета, дошли първия път в приемната ни по къси панталони, скоро започнаха да работят при нас и показаха изключителни способности.

Равил отвори вратата на кабинета и аз го помолих да ми помогне и да намери конци. Той отиде до операционния блок и донесе хирургическа коприна.

— Донеси и лейкопласт!

Когато всичко беше готово, залепих на глобуса началото на конца върху Кайлас и го опънах към египетските пирамиди. Продължението на тази линия ни изведе точно... на остров Пасха. Закрепихме конца.

Опънахме друг конец от остров Пасха към мексиканските пирамиди. Продължението на тази линия ни изведе точно... на планината Кайлас.

— Равил, виж! Очертава се някаква система — произнесох с недоумение. — Ако по глобуса се прокара линия от Кайлас към египетските пирамиди, продължението ѝ извежда на остров Пасха. Същото е, ако се прокара линия от Кайлас към мексиканските пирамиди — продължението пак извежда на остров Пасха. Точна система сякаш...

— Удивително! — опули очи Равил.

— Струва ми се, че линиите, свързващи планината Кайлас и остров Пасха през египетските и мексиканските пирамиди, очертават една четвърт от площта на земното кълбо. Хайде да звъннем на Юрий Иванович Василюев, може още да не е тръгнал от къщи. Нека да донесе транспортер, пергел и линейка, той ги има тия неща.

Юрий Иванович влезе в кабинета ми и след кратки обяснения, започна да мери.

— Точно една четвърт от земното кълбо — каза той, като посочи участъка, очертан с вече посочените линии.

Спогледахме се с Равил. Пак погледнах глобуса, след това изумен се отдръпнах и казах:

— Юрий Иванович, измери, моля те, разстоянията Кайлас-египетските пирамиди и остров Пасха-мексиканските пирамиди. Те трябва да са еднакви.

Той започна да мери, след което съобщи удовлетворен:

— Еднакви са.

— Юра, Равил, нека да пресметнем каква част от дължината на линията Кайлас-остров Пасха съставят еднаквите разстояния Кайлас-египетските пирамиди и остров Пасха-мексиканските пирамиди. Дали не е една четвърт? Като че ли е така...

Юрий Иванович пак започна да мери и смята, мърдайки устни и пишейки цифри на лист хартия:

— Една четвърт — кимна той.

С Равил пак се спогледахме. Системата започваше да придобива конкретни математически параметри. Неистово ми се искаше да се впусна в разсъждения, но нещо ме спря и отново погледнах глобуса.

— Нека... — започнах предпазливо аз — да свържем с линия египетските и мексиканските пирамиди вътре в тази четвъртинка от земното кълбо. Според мен, четвъртинката... ще се раздели на два равни триъгълника.

Юрий Иванович отново се захвана с измервания.

— Е, еднакви ли са триъгълниците или не? — нетърпеливо запита Равил.

— Еднакви са — констатира Юрий Иванович.

И наистина тази четвъртинка от земното кълбо се беше разделила на два абсолютно равни триъгълника. Нямаше никакви съмнения, че египетските и мексиканските пирамиди, свещената планина Кайлас и истуканите на остров Пасха са били създадени по някаква точна схема.

— Какво ще стане, ако тази четвъртинка от земното кълбо се раздели на две части от линията Кайлас-остров Пасха — не мирясвах аз.

Опънахме още един конец и видяхме, че схемата придобива още по-сложни математически контури.

— Мери, Юрий Иванович!

— Какво да меря, и така се вижда, че от всички страни ще има еднаква комбинация от триъгълници: ако искаш, отдясно и отляво, ако искаш, отгоре и отдолу.

И тримата гледахме глобуса, а всеки навярно се чудеше защо преди нас никой не беше правил подобно нещо. Научната възбуда не ни напускате.

— Момчета, хайде да пийнем водка — предложих аз. Равил кимна, а Юрий Иванович със съжаление въздъхна:

— Нали знаеш, че спрях.

Пийнахме по малко, отдъгнахме и пак се съсредоточихме върху глобуса.

— Хей, забравихме Стоунхендж в Англия. Не влиза ли в тази система? — отбелязах аз. — Хайде да свържем планината Кайлас със Стоунхендж!

— Не е необходимо — моментално реагира Равил. — Стоунхендж е точно на линията, свързваща Кайлас и остров Пасха и разделяща нашата четвъртинка от земното кълбо на две части по вертикала. Този конец вече го имаме. Вижете, ето я Англия.

— Стоунхендж е сериозна работа — заяви Юрий Иванович. — За тези висящи камъни много съм чел. Някой някога заложил огромни вирнати камъни, а върху тях пък положил грамадни скални късове. Тези камъни са толкова големи, че никаква техника не може да ги вдигне. Когато работех на магистралата, имахме големи трактори — „Катърпилър“ и „Чувашпилър“...

— Какво е „Чувашпилър“?

— Е... такива едни трактори, в Чувашия ги правеха... Ние ги кръстихме така. Опитаха се, общо взето, нашите да заменят американските „Катърпилър“ и направиха това чудовище: метал до козирката, а сила — ядец. Същността обаче не е в „Чувашпилър“. На магистралата в Северен Урал искахме с трактори да бутнем по надолнището част от скала, останала след взривяване. Пържен вятър на скара! Нищо не излезе. Къде ти „Чувашпилър“, и два „Катърпилър“ нищо нямаше да свършат. А в Англия някой вирнал огромни скали, ама върху тях нахвърлял и още. Други са били технологиите, други. Духът тогава е работел като сила.

— Да...

— Сега в Англия — продължи Юрий Иванович — хората обикалят около Стоунхендж, тъпчат пшеницата на фермерите и си блъскат главите как са били поставени тези камъни. Навярно мозъците им пушат от напрежение. Май ще се почувстваш като маймуна. Сякаш и Дарвин, като походил около Стоунхендж, усетил човешкото нищожество и извадил теорията, че човек е произлязъл от маймуната.

— М... да...

— Чел съм още, че под Стоунхендж има подземни канали — декларира Юрий Иванович. — Та тези канали пронизват на голяма дълбочина цялата Земя, а около Стоунхендж се приближават към повърхността. Протегне екстрасенсът ръце с дланите надолу, настрои се на вълната на подземните канали и определя дълбочината им...

— А екстрасенсът разперва ли пръстите си? — нагло го прекъсна Равил.

— Не е важно дали ги разперва или не — Юрий Иванович погледна сърдито Равил, — по-важното е, че определя тези канали. Казват, че в тях е разположена Шамбала. Затова тя е близо до Стоунхендж, близо до повърхността. Не е случайно, че в тези краища

на Англия из пшеничните поля се срещат необичайни кръгове. Май летателните апарати на Шамбала ги чертаят, отбелязвайки мястото.

— Юрий Иванович, това в „Скандали“ ли го четохте? — пак не се сдържа Равил, провокирайки го и подлагайки на съмнение информацията във вестника.

— В „Скандали“, не в „Скандали“ — разсърди се Юрий Иванович, — чел съм го. Хората няма да пишат глупости, я. Каквото чувстват, това и пишат. Един е откровен, друг е безчувствен като пън. Ей ги, комунистите, наричаха религията опиум за народа, за глупост я представяха, а пък какво, Бога можем ли да пипнем, можем ли да поговорим с него...

— Чуйте — намесих се аз, — нека да се върнем към глобуса. Юра, измери, моля те, разстоянието от планината Кайлас до Стоунхендж. Каква част съставлява от разстоянието Кайлас-остров Пасха?

След кратки измервания Юрий Иванович съобщи:

— Точно една трета.

— Точно ли?

— Да, точно една трета.

— Вижте, разстоянията Кайлас-египетските пирамиди и остров Пасха-мексиканските пирамиди са точно една четвърт от разстоянието Кайлас-остров Пасха. Тук имаме една трета. Хайде да се опитаме да прехвърлим тази една трета разстояние от другата страна — от остров Пасха — по същата централна линия на четвъртинката на земното кълбо. Какво ли ще има там?

Забихме погледи в глобуса и почти в хор казахме:

— Бермудският триъгълник!

— Няма що! Всички загадъчни места на планетата се събират в една система — не скри учудването си Равил.

— А в основата на цялата система е планината Кайлас — отбелязах аз. — Без нея не би се получила никаква система. Не случайно наричат Кайлас свещена планина.

— Много съм чел за Бермудския триъгълник — заговори Юрий Иванович. — Много митични неща са изпонаписани за тоя триъгълник. Там и кораби изчезват, самолети падат, октоподи, казват, се въдят с големината на локомотив, а може и повече, и дори пишат...

Равил не се сдържа:

— Това го пише във вестник „Скан...“?

— Не прекъсвай, Равил! Спри! — изгледах го страшно. Юрий Иванович изхъмка, още веднъж погледна строго Равил и продължи:

— Що за триъгълник е този, Бермудският? Една вода на повърхността и нищо друго. Е, ако може така, както пееше Висоцки за руския пиянка — „трябва... да се изпие триъгълникът...“, тогава бихме видели какво има на дъното му. А на дъното, ловя бас, стърчи някакъв монумент от древността и създава електромагнитни безредия. И корабите падат...

— Не корабите, а самолетите падат — поправи го Равил.

— Е, самолетите, но и корабите... също...

— Чакайте! — възкликнах аз. — Юрий Иванович, браво, че заговори за Бермудския триъгълник. Помня, в една книга на Проскуряков четох, че там има потънала пирамида. Тя е тук. Сега ще намеря мястото.

Започнах да прелиствам книгата на известния руски учен С. Проскуряков „Строителите на пирамиди от съзвездие Голямо куче“ и на страница 115 открих следното: „В началото на 1997 г. ехолотите на рибарски кораб регистрират на океанското дъно, малко встрани от Бермудските острови, неравност, напомняща пирамида. Това става повод за американеца Чарлз Бърлиц да организира специална експедиция. Тя открива на дълбочина 400 метра пирамида. Бърлиц твърди, че височината ѝ е почти 150 метра, дължината на основата — 200 метра, а наклонът на стените ѝ е същият, както на Хеопсовата пирамида. Една от страните на тази пирамида е по-дълга от останалите...“

— Помниш ли — обърна се Юрий Иванович към мен, — в Египет един арабски лекар, когато ни водиха на пирамидите, разказваше, че някакъв чудак алпинист се изкачил на върха на Хеопсовата пирамида и получил халюцинации, привиждало му се какво ли не и изобщо потопил се в паралелния свят. Когато слязъл, дълго му се присънвал този свят, едвам се измъкнал от него. Мисля си, че корабите и самолетите, плаващи или летящи над върха на подводната бермудска пирамида, също изпадат в подобно състояние...

— Не корабите изпадат в подобно състояние, а хората на кораба — отново се намеси Равил.

— М... да... Хората, плаващи на кораба, или хората, летящи на самолета — отчетливо произнесе Юрий Иванович, — изпадат в такова състояние, защото контактуват с паралелен свят. За едни контактът е полезен, за други — не. Някой загиват, на други им няма нищо. Така възникват всякакви загадки за Бермудския триъгълник.

Замислих се над думите на Юрий Иванович. Действително съществуваха сведения за необичайното влияние на върховете на пирамидите върху психиката и физиологията на хората. Затова мнението му за описаната от Бърлиц пирамида в района на Бермудския триъгълник не можеше да се сметне за неоснователно.

— И се получи тази схема! — възкликна Равил, прекъсвайки мислите ми.

— А в основата ѝ, обхващаща главните монументи от древността, е Кайлас, свещената Кайлас. Навярно там е разположен и Градът на боговете!

— Помниш ли, шефе — каза Юрий Иванович, — когато бяхме в Египет, се чудехме накъде гледа сфинксът. Сега, когато се появи тази схема на глобуса, убеден съм, че гледа към Града на боговете. Точно така е, натам гледа. Друго не може да бъде! Всички пирамиди, а и сфинксът, са тръгнали от Града на боговете. Той, заедно със свещената планина Кайлас, е бил начело на целия свят... а може би и сега...

— Монахът Арун казваше, че всички пирамиди са дошли от Тибет — добавих аз.

Млъкнахме, загледани в схемата на глобуса.

— Между впрочем — прекъснах мълчанието, — ако такава схема съществува на едната половина от земното кълбо, и на другата също би трябвало да има подобна.

Отново се въоръжихме с конци и лейкопласт и скоро направихме схема на другата половина на глобуса, като отбелязахме местата, симетрични по осите за египетските и мексиканските пирамиди, монумента Стоунхендж и Бермудския триъгълник.

Когато приключихме, видяхме, че тези места са в океанските води, т.е. предполагаемите симетрични пирамиди и монументи от древността са потънали в океана.

— Ето защо никой не е откривал нищо в другата половина от земното кълбо! — възкликна Равил, сочейки глобуса. — Всички са под водата, потънали са.

— Помниш ли, шефе — дръпна ме за ръкава Юрий Иванович, — през 1991 или 1992 г. ти се готвеше за околосветско прелитане с вертолет заедно с Акуратов и Колошенко. Както и да го погледнеш — авантюра! Добре че Миша Горбачов в Беловежката гора предаде властта, след което не ви отпуснаха пари и всичко се провали. Че на Северния полюс като едното нищо щяхте да обледенее и да загинете. А помня, говореше и друго, страхувахте се от участъка между Индонезия и Австралия. Валентин Акуратов разказваше, че там гинат много самолети. Това е мястото, симетрично на Бермудския триъгълник, т.е. австралийският „Бермудски триъгълник“.

— Да, не бива да се изключва хипотезата под водата също да има пирамиди или монументи от древността. Кой знае...

— Вижте на глобуса — възбудено произнесе Равил, — участък, симетричен на египетските пирамиди — под водата в Тихия океан; участък, симетричен на мексиканските пирамиди — под водата в Индийския океан; участък, симетричен на монумента Стоунхендж — под водата в Тихия океан, а за австралийския „Бермудски триъгълник“ вече стана въпрос. Ясно е, че не са могли да ги открият. Затова пък можем точно да посочим местата, където да се търсят тези подводни монументи.

— Сякаш някъде бях чел за потънали пирамиди — озадачих се аз. — Не помня точно, дали при Блаватская, дали в тибетските текстове на непалските ламы. Ако потърся, вероятно ще го откроя. Същината обаче не е в това, системата на разположение на пирамидите и монументите е удивително точна и почти не остават съмнения — тя е създадена от някого в древността.

Седяхме и гледахме глобуса. Болеше ме главата, както често се случва след умствено напрежение. Изпитвах някаква приятна вътрешна пустота. Водката не ми вървеше. Направихме чай.

— Нямаш ли мармалад, шефе? — попита Юрий Иванович. — Зеленичкият, завитичкият беше вкусен. Помниш ли какъв беше той: вие се на спирала и стига до една точка. Ето че днес поставихме точка. Колко ли още ще има...

КАК Е БИЛА ИЗГРАДЕНА СВЕТОВНАТА СИСТЕМА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ ОТ ДРЕВНОСТТА

Преди всичко биеше на очи, че част от пирамидите и монументите бяха на земната повърхност, а друга част, както

предположихме, бе потънала в океана и то точно в районите, където по езотерични данни са се намирали основните материци на легендарните Лемурия и Атлантида.

За Лемурия не можем да разсъждаваме, тъй като разполагахме само с разтегливи данни за местонахождението ѝ в Индийския и Тихия океан. Благодарение обаче на резултатите от трите хималайски експедиции, за основния материк на Атлантида знаехме повече: тя е заемала по-голямата част от Тихия океан, включително и Австралия, а в Атлантическия океан е бил „островът на Платон“, населен също с атланти.

Като се имаше предвид несигурния характер на хипотезата, че световната система от пирамиди и монументи от древността е била изградена само в едната половина на земното кълбо, че част от нея е над водата, а друга — под водата, беше напълно логично да се предположи, че е създадена още по времето на Атлантида, когато континентите са имали съвсем различни очертания. Но според Елена Блаватская основният материк на Атлантида загива преди 850 000 години в резултат на Всемирния потоп! А според съвременните данни египетските пирамиди са само на 5000 години!

Парадокс! Въпреки всичко бях склонен повече да вярвам, без мнението ми да е крайно, че езотеричните сведения са с по-големи шансове за правдоподобност, отколкото радиовъглеродния метод за определяне възрастта на каквото и да било. Като учен мога да кажа, че всеки метод за измерване е несъвършен и само логиката е в състояние да свърже мисълта на изследователя с оценката на неизбежните грешки. При световната система от пирамиди и монументи логиката говореше за изключителната ѝ древност. А тази логика изглеждаше така.

Първо, трябва да отчете, че по литературни данни (преди всичко на С. Проскуряков) съвременните постижения на строителните технологии не са в състояние да осигурят построяването на пирамиди от типа на египетските, а да не говорим за прословутите обяснения за изграждането им от египетските роби, и то без колела и метални инструменти. Блоковете, от които е създадена Хеопсовата пирамида, тежат от 2,5 до 600 тона. Пренасянето на подобни тежести е по-лесно да се обясни с битоващите сведения в езотеричната литература за антигравитационния ефект на психичната енергия, до съвършенство

овладян от лемурийците и атлантите, отколкото да се мъдрува над кръглите дървени приспособления и въжената тяга на робите строители.

Второ, ролята на пирамидите като гробници е подложена на съмнение от факта, че в нито една от тях засега не е открита мумия. Проскуряков във вече споменатата книга пише по този повод (с. 34): „Преди да говорим за гробниците на фараоните, трябва да бъде открита поне една мумия на фараон в самите пирамиди, но такава засега не е намерена.“ Оттук и хипотезата, че предишните цивилизации са изградили системата от пирамиди и монументи с някаква неразбираема за нас цел, в съответствие с техните технологии на преимуществено използване на фините енергии, вместо да фантазираме по темата за собственото свръхвъзвеличаване на фараоните чрез тези колосални съоръжения. Бог не би позволил подобно себевъзвеличаване! Нали е грях! Нашите знания в хода на научния прогрес бързо се променят и невероятното днес, утре вече е естествено.

Най-после, трябва да се подчертае целесъобразността на изграждането на единна световна система от пирамиди и монументи не под водата, а на континентите, което е било възможно само при други техни очертания. Възможно е при Атлантида цялата тази система да е била на повърхността, а може би така е било и по времето на Лемурия.

И така, логично е да се предположи, че световната система от пирамиди и монументи е изградена не от нашата цивилизация, а от атланти или лемурийци. Кой все пак конкретно?

Лемурийската цивилизация, както е известно, е съществувала преди милиони години. Лемурийците до съвършенство са владеели „силата на духа“ и в технологиите си очевидно са ползвали антигравитационния ефект на психичната енергия. Трябва обаче да се признае, че милионите години биха наложили отпечатъка си и много от тях щяха да се разрушат.

По-логично е да се предположи, че системата е изградена от атлантите. В различните литературни източници открихме сведения, че в известен промеждутък от време за атлантите са били достъпни знанията на лемурийците, записани на т.нар. златни плочки, че те са създали технологии, позволяващи, например с помощта на

приспособление, поместващо се в дланта, да се вдигат и да се преместват огромни каменни блокове. Затова атлантите също биха могли да са създатели на пирамидите и монументите.

Независимо че основният материк на Атлантида е загинал преди 850 000 години (по Блаватская), част от атлантите, както е известно, са оцелели и са просъществували на Земята, локализирани предимно в районите на Тибет и Гоби, както и на острова на Платон в Атлантическия океан. Следователно световната система от пирамиди и монументи датира от 850 000–1 000 000 години, а по всяка вероятност е била достроявана или ремонтирана и в по-близки времена. Напълно е възможно подводната пирамида в района на Бермудския триъгълник, описана от Бърлиц, да е била построена от останалите след потопа атланти на острова на Платон, който (по Блаватская) е бил потопен в океана само преди 12 000 години.

Пространните разсъждения волю-неволю засегнаха в онази вечер и въпроса — каква е била целта на тази изумителна система?

С КАКВА ЦЕЛ Е БИЛА СЪЗДАДЕНА СВЕТОВНАТА СИСТЕМА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ ОТ ДРЕВНОСТТА

Без съмнение тя е изпълнявала някаква конкретна роля. Интересен е фактът, че всички математически закономерности на създаването ѝ се виждат само на глобуса, сякаш при поглед от Космоса. Затова космическата ѝ цел изглеждаше съвсем очевидна.

В контекста на нашите разсъждения биха могли да се изведат ред предположения, например за земни ориентири, предназначени за пришълци от Космоса. Всички те обаче биха били в грешна посока заради привичното за хората желание да обясняват необяснимото чрез използването на обичайни понятийни критерии.

В старанието си да се отклоня от подобен ход на мисли, си спомних редица интересни сведения, изложени в източната езотерична литература и вече намиращи в една или друга степен потвърждение в съвременната физика. Имах предвид принципа, че човек е най-мощната „енергийна машина“ на Земята, тъй като в съответствие с религиозните съждения се определя като „микрокосмос в макрокосмоса“. Тоест космическото начало е заложено в самия него, защото е способен да използва непрекъсваем източник на космическа енергия, а не само нефт и газ. Както е известно, силата на духа се

състои в искрената и осъзната вяра в Бога, но този извечен постулат може да има дори енергиен смисъл, ако в човека се открива божествен космически канал за използване на фина енергия. Изчисленията на известния руски физик А. Акимов показват, че ако човечеството ползва само фина енергия, за 10 години ще бъде употребен не повече от един кубичен сантиметър от нея.

Във връзка с всичко това ми изглеждаше, че световната система от пирамиди и монументи от древността по някакъв, все още неизвестен начин, регулира фината енергия на нашата планета, като я прави още по-достъпна за човека. Някъде в гънките на паметта си потърсих откъслечни знания, че фината енергия не се подчинява на закона за запазване на енергията, че пирамидите са колектори („събиратели“) на фина енергия, че Космосът е пирамидален и т.н. Струваше ми се, че глобалната система е създадена, за да гарантира земните нужди от видовете фини енергии. Образно си я представях като някакво подобие на единната енергийна система на нашата страна, в която вместо проводници и стълбове за високо напрежение се издигат пирамиди и монументи.

Сега, когато е минало известно време, тези мисли в значително по-голяма степен са конкретизирани и допълнени. Единственото, което тогава не можахме да предвидим с Юрий Иванович и Равил, бе въпросът за енергията на времето, който е основополагащ за живота и може коренно да го промени в бъдеще чрез корекция на времето с помощта на пирамидоподобни строежи. На тази тема подробно ще се спра в последната част на книгата.

Не можех обаче да си представя, че фината енергия е пряко свързана с мисленето, а енергията на мисълта се регулира от пирамидите, като се насочва в съзидателен план или се разрушава.

КАЙЛАС — ОСНОВА НА СИСТЕМАТА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ ОТ ДРЕВНОСТТА

Юрий Иванович, забил пръст в глобуса, ме попита:

— Ернст, защо според теб преди нас не им е идвало наум да свържат всички пирамиди и монументи от древността с линии? Толкова е просто!

— Юра, убеден съм, че са се опитвали. Дори бях чел, че след като съединили на глобуса египетските и мексиканските пирамиди, открили някаква математическа закономерност. Но не е имало пълна

система. Никой не е вземал под внимание свещената планина Кайлас! Никой не е предполагал, че тя е огромна пирамида! Веднага след като го предположихме, всичко си застана по местата; на една ос с Кайлас, от другата страна на земното кълбо, се оказа легендарният остров Пасха, и всички пирамиди и монументи от древността застанаха в стройна система. Благодаря на монаха Арун, който ми показва снимката на свещената планина!

— Да, без Кайлас нищо не би излязло — потвърди Равил, като разглеждаше глобуса.

— Само едно е невероятно — продължих аз, — че Кайлас би могла да бъде пирамида — огромна е. Пирамида с височина 6666 метра! Основата ѝ вероятно е на равнището на Тибетското плато с височина 4000–5000 метра, но дори и така е трудно да си представим, че на Земята може да съществува неоткрита от никого пирамида с височина около 2000 метра! При положение, че Хеопсовата е само 146 метра. Трябва да се стягаме за Тибет, за да се убедим на място! Не е сериозно да се съди само по снимката на Арун. Ами ако е обикновена планина?

Юрий Иванович се посгуши и се обърна към мен:

— Що пък да се съмняваме дали е пирамида? Пирамида е Кайлас, бас държа. Аз, шефе, повече от теб бърникам в математиката. Все пак си лекар. Нали пирамидите биват най-разнообразни — сравни поне мексиканските с египетските. Веднага се вижда, че Кайлас е сложна по конструкция пирамида...

— Навярно е по-добре Кайлас да се нарича не пирамида, а пирамидална конструкция — предложих аз.

— Както щеш я наричай, но не е обикновена планина — не преставаше Юрий Иванович. — В математиката, ако има симетрия, значи я има, а ако тази симетрия на глобуса е образувана от пирамиди и монументи от древността, откъде-накъде Кайлас, също влизаща в симетрията, ще бъде обикновена планина. По закона за симетрията трябва да бъде или пирамида, или монумент от древността. Виж, една четвърт от разстоянието Кайлас-остров Пасха-египетските пирамиди е там, три четвърти от това разстояние от другата страна — мексиканските стърчат. И всичко това по границите на четвъртината от земното кълбо. Вземи централната линия от Кайлас: една трета от разстоянието Кайлас-остров Пасха-Стоунхендж, още една трета —

Бермудският триъгълник. Тъй че... Кайлас е основата на системата от пирамиди и монументи.

— Убедително — каза Равил.

— Е, да... — с удовлетворение произнесе Юрий Иванович.

— Юра, навярно си прав — съгласих се. — Не е случайно, че в Изтока наричат Кайлас свещена планина и я смятат за най-великата светиня.

— В Изтока хората са мъдри — отбеляза Равил.

— Между другото — продължих аз, — западният тип мислене се характеризира с доверие само във фактите, а източният — с витиеватата си алегоричност. Например източният човек, когато обяснява нещо, дълго ще говори за любовта и божествеността, ще привежда много примери и в крайна сметка ще обърка западния човек, свикнал с по-конкретен тип мислене. В същото време западния човек ще бъде възприет в Изтока като бездушен и никога няма да предизвика ентузиазъм. Затова съществува известна граница във възприятията между Изтока и Запада. Аз мисля така...

— Съгласен съм — кимна Юрий Иванович.

— Това според мен обяснява защо западните учени не са дооценили свещената планина Кайлас. Е, почитали индийците и тибетците някаква планина, нека си я почитат! Но, както се казва, няма дим без огън! От друга страна, източните хора, попадайки напълно във властта на преклонението пред свещената Кайлас, дори не са се замисляли за причините на тази почит. Точно така възниква парадоксът — никой не е обърнал внимание на планината Кайлас от научна гледна точка и не е помислил, че може да е монумент от древността. За щастие, направихме го ние и затова спомогнаха предишните хималайски експедиции, които до голяма степен промениха западния ни начин на мислене и ни накараха да уважаваме древните повели на Изтока.

— Бях чел някъде, мисля, във вестник „Версия“ — пак се обади Юрий Иванович, — че след Всемирния потоп атлантите се скупчили в Тибет. В старанието си да изкупят греха си пред Бога, довел ги до потопа, те мигом станали духовни и започнали да съизмерват технологиите си с душевните усещания, т.е. започнали да се вслушват в подсъзнанието. Било обаче късно... Така пишело в древно писание, намерено от някакъв лама... Затуй си мисля, че може би не си струва

да се разказва за Кайлас и системата от пирамиди. Хората са зли, ами ако осквернят нещо!

— Да, така е — подкрепи го Равил.

Неочаквано и за самия себе си махнах с ръка и казах:

— Не се бойте, Кайлас е по-силна от нас.

— Отнасяш се към нея като към жива.

В душата ми бродеха радостни и тревожни чувства. Със съзнанието си разбирах, че сякаш се е приповдигнала тайната за едно от най-великите творения от древността, чиято простота и оригиналност е заложена от предишна цивилизация, но подсъзнателно усещах вътрешна обърканост, каквато има при среща с нещо ново, непроучено и неразбираемо.

— Колко е сложен животът! Колко още неизвестни неща има! А може би Градът на боговете е някъде там, около Кайлас...

— Вижте — прекъсна ме Равил, — линията от Кайлас към мексиканските пирамиди минава през Северния полюс.

Погледнах глобуса, но не обърнах необходимото внимание на думите му. Вече обмислях как да повторим направените измервания с компютърен модел на глобус. Щяха да минат около три седмици, преди да се убедим в нашата правота. След това отбелязаният от Равил факт за Северния полюс щеше да блесне в друга светлина и да даде много интересна информация за историята на легендарната Атлантида.

В онази вечер, когато вече се разотивахме по домовете, тайно от другите вдигнах очи към небето и си казах: „Благодаря ти, Божичко!“.

ВТОРА ЧАСТ

6666 — ЗНАКЪТ НА АПОКАЛИПСИСА

Моля читателите да обърнат внимание на тази глава!

ТРАГИЧНОТО ПОСЛАНИЕ НА ДРЕВНИТЕ

Два разчертани глобуса — голям и със средни размери, важно се мъдреха в кабинета ми. Юрий Иванович Василиев беше сменил конците по тях, а различните места бе отбелязал с червени флагчета. Изглеждаше красиво и поетично.

Периодично оглеждах ту единия, ту другия с надеждата да ме осени нова мисъл. Нямахме обаче никакви нови мисли. Изобразената световна система от пирамиди и монументи от древността ме омагьосваше и ме водеше в света на чувствата. Те най-често имаха грандиозно-величествен характер. Понякога, когато си представях гигантския размах на строителството, се усещах дребен и нищожен, но най-често чувствата ми бяха приятни, особено след тежък операционен ден, и сякаш ме успокояваха или придаваха друг ракурс на душевното ми състояние.

Чаках. Чаках, когато подсъзнанието ми с моето вътрешно и неподвластно на съзнанието Аз ще ме изведе към нов кръг от знания и ще започне отвътре, постепенно да ме подтиква към нещо ново, за да мога в следващия миг да възкликна: „Идея! Вижте!“. Но моето вътрешно Аз мълчеше, а умиротворението и благодушието започваха да ме дразнят. От учен изследовател се бях превърнал в „хирургичен апарат“ за „производство“ на сложни операции. Все още не можех да схвана, че трябва да се подбутва и вътрешното Аз чрез усилен опит да се мисли, че изчакването на интуитивната вълна може да продължи безкрайно дълго.

Нима древните са оставили знак?

Течеше лятото на 1999 година. Народът от време на време споменаваше за края на света, предречен от Нострадамус. Аз с всички сили се опитвах да измъкна пари за нова експедиция — този път в Тибет. Кайлас ме примамваше и сякаш предричаше, че Градът на боговете е близо до нея. Оставаше нещо недоизказано, нещо оригинално, просто и много умно. Но не знаех какво. Подсъзнателно усещах, че атлантите, изградили световната система от пирамиди и монументи, са завещали за нас, потомците, някакъв знак, чието разгадаване би било твърде важно преди експедицията. Тогава и тя би могла да се насочи в друго русло.

Какъв ли е знакът? „По-умното“ ми вътрешно Аз очевидно вече го знаеше, но аз самият не можех да го „родя“ в осъзната мисъл. Само чувствах, че древните са избрали оригинален способ за подаване на информация, но не си представях, че този знак ще бъде белег за огромна трагедия.

Все пак успях да „родя“. Вече знам какъв е знакът.

Своеобразни съучастници в разгадаването станаха моите секретар-референти Гулнара и Татяна.

В характера ми има една странна черта — понякога, за щастие не често, обичам да позирам. Знам, че външността ми е банална и посредствена и затова демонстрирам тази черта, като се правя на умен. Наистина не мога да си го позволя в кръга на мастити учени, но затова пък сред хора, далеч от науката, с важен вид и в най-неподходящия момент започвам да повтарям: „Дойде ми една мисъл...“ Не стига това, ами изтипосвам някой да записва мислите ми, а аз важно се разхождам с цигара и диктувам дори „запетая“ или „точка“. Добре че нямам мобилен телефон, тъй като от допира до него моментално щях да се надуя като пуяк, да започна да ходя отсечено и с издаден напред лакът на ръката, придържайки телефона.

Идеалната атмосфера за подобен тип мисловен процес е някакъв празник или рожден ден, когато хората вече са се поразвеселили, а ти като много умен се занимаваш с наука.

Тази ми черта не може в пълна степен да се нарече отрицателна. Например, когато правя демонстративни операции в чужбина и много лекари ме следят на монитори, не се вълнувам и дори оперирам по-добре, като се старая да придавам на ръцете си особена елегантност. Честта на Русия, чийто представител съм, в случая се защитава с

известен патос, но никой не се досеща, че важна роля тук играе личностното и с евтин оттенък качество в характера на хирурга.

Тази ми черта най-добре познават секретарките ми — Гулнара и Татяна. Към моите превземките се отнасят философски, придържайки се към принципа: дай на детето да играе с каквото иска, само да не плаче. Та нали най-често тях ги карам да пишат и унизително декламирам „запетая“ и придавам значимост на ситуацията, когато, както се казва, ми „тръгне мисълта“. След поредната „мозъчна атака“ често се оправдавах пред Гуля и Таня със студентския си навик да се подготвям за занятия в шумната шестместна стая в общежитието, където бях прекарал обучението си в медицинския институт. И тримата понякога си спомняме сценария на един режисьор, който искаше да създаде филм за мен. Там имаше следните думи: „Мулдашев стои в контражур до прозореца. Тишина. Мисли. След това рязко се обръща, затваря вратата, сяда и започва да пише, подпрял челото си с ръка...“

— Не, не се е случвало никога — смее се Гуля. — Бъркотия, шум, телевизор работи... А в тишина, в контражур — не.

С тъга или без тъга, ако хвърля поглед към миналото си, трябва да призная, че все пак основните мисли в научната ми кариера са възниквали точно в такава до идиотизъм ненаучна атмосфера. Бог така е отредил! Очевидно елементите на позиране в характера подтикват мисловния ми апарат да работи.

Беше топла юнска вечер на 1999 година, петък. Празнуваше се рожден ден на една от операционните сестри. Весели и възбудени хора ту влизаха в операционния блок или танцуваха в ординаторната за лекари, ту се отбиваха при мен в приемната. Вече като че ли бях започнал да се веселя и аз, когато споменатата черта ме шибна и важно казах:

— Таня, вземи лист и пиши, дойде ми една мисъл! Замислих се и се хванах, че в главата ми няма нищо. Просто стоях прав и радостно констатирах факта, че най-после имам добри секретарки. Не ми вървеше с тях — за една работата била твърде много, а като взема втора и трета — започват да се карат помежду си, та ми се налагаше сам да мия чашите и лъжиците. Гуля и Таня се сприятелиха от първия ден и мисля, че нито веднъж не се скараха.

Гулнара е много енергична, чудесно готви, никога нищо не забравя, деликатна е и постоянно шумно тича на високите си токчета.

Когато се появя на работа, непременно оглежда дрехите ми от главата до петите и с красиво движение маха някакво конче или пращинка. Гуля умее да прави и шпагат. При урагана от позвънявания на всички отговаря топло и ласкаво. Обича хората и не се уморява от тях.

Татяна много прилича на певицата Наташа Корольова, но не обича да я сравняват с нея, намеквайки за неповторимата женска индивидуалност. Таня душата си дава за знаменитата Тереза Дурова, която, след като прогледна след операция при нас, възторжено възкликна, че добре познава Наташа Корольова, но Танечка била похубава. Други жени казват, че Таня е стилно момиче и че дори еднообразната ѝ сива жилетка с нелепо подвити ръкави при нея е последен писък на модата. Тя постоянно ме учи как да се обличам и също непрекъснато намира тези вездесъщи конци по облеклото ми. В състояние е да плаче, да съчувства на болния, отговорна е в работата си и вместо „да“ казва „разбира се“. Освен това Таня като московчанка много обича Москва — особено Химки, където е родена, и често повтаря, че най-добрата метростанция в света е „Речной вокзал“.

— И така, Таня, пиши... м... м... — произнесох аз. — Мислейки за знака, който е трябвало да оставят атлантите на нас, потомците, може да се каже... м... м... че този знак... м... м...

— Точно така ли да пиша — ... м... м...? — бодна ме Таня.

— М... да... м... м...

Мисълта ми вече плуваше наоколо, но изобщо не излизаше навън, в зоната на съзнанието. Най-последно, след като още няколко пъти казах „м... м...“, започнах да говоря нормално.

КАЙЛАС — ТОЧКАТА НА ДРЕВНИЯ СЕВЕРЕН ПОЛЮС

— Пиши, Таня! Навремето, анализирайки хипотезата за съществуването на Града на боговете — започнах да диктувам, — ми се удаде да стигна до предположението за възможността местонахождението му да е в района на Хималаите и Тибет...

— Защо толкова еднотипни думи — хипотеза, предположение, възможност? Може би по-конкретно?

— Таня! Градът на боговете най-напред трябва да се намери, за да се говори конкретно. Пиши по-нататък!

— Пиша.

— Предположението за тибетска локализация на хипотетичния Град на боговете се основаваше на много вероятностни факти, получени от „Тайната доктрина“ на Елена Блаватская и свидетелстващи, че... запетая...

— Вече я сложих.

— ... че точно в този район е била легендарната Вара, намират се Великите мъдреци и Страната на боговете... Чакай! — Татяна вдигна очи към мен. Вдъхновено казах: — Блаватская пише, че Страната на боговете е била в полярна област. Изразите „Страна на боговете“ и „Град на боговете“ може би са синоними. Ако се вземе под внимание, че Градът на боговете е съчетан със свещената планина Кайлас, може да се предположи, че предишният Северен полюс е бил в Тибет! Дали пък не става дума за Кайлас? Хайде да помислим.

— Хайде. Да пиша ли?

— Не. Най-напред ме чуи. Блаватская на доста места споменава, че Северният полюс и полярните области са обител на боговете, Страна на боговете, място на действие на позитивните сили и т.н. От друга страна, редица данни сочат, че свещената планина Кайлас е особено древно мистично място, приличащо на необикновена пирамида и е в центъра на световната система от пирамиди и монументи. Оттук може да се направи логичен паралел, че в древността тя е била точката на предишния Северен полюс. А Северният полюс, след като по Блаватская е обител на боговете, в древността е бил Градът на боговете. Значи, в далечното минало на Северния полюс е имало град, но особен град — на боговете, с неговия главен монумент — свещената планина Кайлас. Записа ли?

— Пиша.

Продиктувах бавно мисълта, като използвах сложна научна терминология, а след това попитах:

— Таня, разбираемо ли е?

— По принцип, да. Излиза, че в древността е имало друг Северен полюс — в Тибет. Там, сред полярния студ, край планината Кайлас е бил разположен Градът на боговете — обобщаи тя.

— И така, в съответствие с нашата хипотеза в древността, когато Северният полюс е бил в района на планината Кайлас, е имало друга магнитна мрежа на Земята и компасът е сочел по-различно. Естествено, друго е било разположението на Южния полюс, като

неговата точка е бил остров Пасха, тъй като той е на една ос с планината Кайлас, на противоположната страна на земното кълбо. Любопитно е, че в древността на Северния и Южния полюс са били създадени монументи, а съвременните полюси представляват пустош.

— Може ли да попитам? — прекъсна ме Таня. — Може би има монументи и на съвременните полюси, но вероятно са под леда?

— Напълно е възможно.

Поставих глобуса на масата, завъртях го така, че да се виждат едновременно съвременният Северен полюс и планината Кайлас, и си представих как оста на Земята се е измествала, променяйки разположението на полюсите. В главата ми се мярна фразата на Блаватская — „полюсите се изместиха“. Какво е ставало тогава? Ясно е, че катастрофата е била колосална.

— Таня, пиши — казах след известно мълчание. — Изместването на полюсите в древните времена от Кайлас до разположението на съвременния Северен полюс несъмнено е предизвикало страхотен катаклизъм на Земята. Най-вероятно е Всемирният потоп. По данни на Елена Блаватская — преди 850 000 години, нещо повече, тя е отбелязала във връзка с Всемирния потоп „полюсите се изместиха...“ Това, очевидно, е времето, когато са се изместили полюсите. Написа ли?

— Разбира се.

Изместването на земната ос е 60 градуса.

— Напълно логичен е въпросът — продължавах да диктувам аз — с колко градуса се е изместила земната ос. Нека да измерим!

Въоръжихме се с транспортер и започнахме.

— Точно с шестдесет градуса — казах аз и вдигнах глава. — Това е много интересно, много... Точно с шестдесет! Шестдесет градуса е една трета част от полуокръжността на Земята. Ако шестдесет градуса се умножат по три, ще се получат сто и осемдесет. Имам усещането, че тези шестдесет градуса са някаква мерна единица. Но не мога да го докажа.

— При мен също излязоха шестдесет градуса — учуди се Татяна. — Още повече, че шестдесет градуса по шест са равни на триста и шестдесет градуса — навсякъде шестици.

— Удивителното е, че изместването на земната ос е станало точно с шестдесет градуса, или точно с една трета от полуокръжността

на земното кълбо. Възниква впечатлението, че оста на Земята не се е изместила безсистемно заради въздействието на друга планета, а по точен, предварително набелязан план, когато през определени промеждутъци от време Земята изменя положението на оста си с шестдесет градуса, т.е. с една трета от полуокръжността си. А всяко подобно изместване е колосална катастрофа, колосална трагедия! Ето ти ги шестдесетте градуса...

— Има шестица — зловеща цифра. И две нули — отбеляза Таня.

— Какви две нули? — не разбрах аз. — Нулата е една, нали е 60.

— Е... една голяма нула, а втората е малка, онази, която обозначава градуса.

Непалските ступи са ориентирани по древната магнитна мрежа.

— Слушай — сепнах се аз, — по време на първата хималайска експедиция през 1996 година, когато бях в Непал, по компаса определях ориентацията на религиозните ступи, на които са изобразени необикновените очи. Мъчех се да отговоря на въпроса накъде гледат. Както изяснихме, необикновените очи са на лемуриец. Та повечето непалски ступи са ориентирани по линия, отклоняваща се с шестдесет градуса от оста север-юг, т.е. по древната магнитна мрежа, по онази магнитна мрежа, когато Северен полюс е била планината Кайлас.

Тогава, през 1996 г., не бях наясно с много неща. Сега обаче започнах да разбирам, че непалските ступи (за сметка на ориентацията си на шестдесет градуса от съвременната земна ос) като че ли намекват, че необичайните очи, които са „визитната картичка“ на тези храмове, са принадлежали на хора, живели при друго разположение на полюсите.

— Откъде непалските ламы са разбрали за полюсите? — невярващо попита Татяна.

— Всички религиозни храмове се строят по определен план, наследен от древността. Религиозните служители свято го съхраняват и пренасят през вековете. Любопитно е, че в непалските ступи, които между другото по нещо приличат на планината Кайлас, са заложили два принципни момента — ориентация по древната магнитна мрежа на Земята и очи на древен човек. Излиза, че непалците се кланят на древните хора, живели при друго разположение на полюсите, когато

Северен полюс е била свещената Кайлас. Хората, чиито очи са изобразени, са били като богове и достойни за преклонение.

А това са лемурийците — най-великата от човешките раси. Точно лемурийската цивилизация достига неவிжданo развитие и оставя знанията си върху „златни плочки“, стаени в дълбоки тайници в Хималаите и Тибет, а може би... и на други места... може би... във възловите точки на световната система от пирамиди и монументи.

Замислих се. Струваше ми се, че някога някой ще намери „златните плочки“, ще ги разшифрира и тогава човечеството ще открие Великите знания, които ще преобърнат живота ни. Дори ми се искаше да започна подобно търсене. Но осъзнавах, че Висшите сили никога няма да позволят преждевременно да се повдигне завесата на тайната над тези знания, че личните усилия на изследователя едва ли са от съществено значение, че главното е равнището на Доброто в човешкото общество, за да не се превърнат Великите знания в Зло заради корисни амбиции към Властта. В онзи момент дори и не можех да предположа, че скоро, по време на тибетската експедиция, ще открием един от тайниците и с очите си ще видим как той е защитен с помощта, колкото и странно да звучи... на времето. Древните са били не само умни, но и оригинални.

— Може би пък и атлантите са се кланяли на лемурийците? — неочаквано се обади Таня.

Вдигнах очи към нея:

— Откъде ти хрумна подобна мисъл?

— Не Знам.

— Интересно, наистина съществуват данни, че цивилизацията на атлантите се развива, когато на техните жреци стават достъпни „златните плочки“ на лемурийците. Тогава създават технологии, основани на божествената фина енергия. Затова е напълно логично, ако атлантите също са се кланяли на лемурийците. Дали непалските ступи не са подобие на религиозните култови съоръжения на атлантите?

— Ернст Рифгатович, всичко това е интересно, хайде да записваме!

— Хайде.

След като записахме, започнах отново да размишлявам на глас, а Таня не спираше да пише:

— Ако предположим, че планът за строителството на непалските ступи е „стигнал“ до нас от времето на Атлантида, става напълно обяснима ориентацията им на шестдесет градуса от съвременната ос на Земята. Още не съм виждал Кайлас на живо, но по снимката, подарена ми от монаха Арун, може да се съди за приликата на непалските ступи със свещената планина, а на тях са изобразени очите на лемурийците. Оттук и извода, че атлантите са се кланяли на Кайлас и лемурийците, които са съградили свещената пирамидална планина.

— Момент, момент, не успявам да записвам!

— Така... Логичната верига навежда на мисълта, че Кайлас и... разположения около нея Град на боговете са били изградени от лемурийците. Съвсем наскоро обаче, когато анализирахме системата от пирамиди и монументи от древността, стигнахме до извода, че Кайлас е била създадена от атлантите преди 850 000–1 000 000 години! Кое от предположенията е вярно? Струва ми се, че истината е по средата: Кайлас и другите монументи са построени от атлантите, които получават знания от лемурийците, излезли от състояние на сомати (самоконсервация на тялото), в което са прекарвали хилядолетия, а може би и милиони години в непристъпните пещери на Тибет и Хималаите. Атлантите са ги наричали Синове на боговете, за което свидетелстват Елена Блаватская и източните религии.

Татяна остави писалката, погледна ме и каза:

— Браво! Нито веднъж не споменахте „запетая“ или „точка“.

— М... да... Изобщо, Таня... Това не го пиши! Представи си цивилизацията на атлантите. Пет-шестметрови атланти с ципи между пръстите... Те също като нас се влюбват, женят се, раждат деца, хранят се... Учените им провеждат изследвания и заедно с жреците им стигат до извода, че е настъпило времето за промени. Неочаквано се появяват хора с десет-дванадесетметров ръст — лемурийците. Атлантите падат ничком пред тях с викове: „Синове на боговете, Синове на боговете!“. Лемурийците, без да отговарят на въпроса откъде са се появили и запазвайки достойнство, подбират най-напредналите учени атланти и им разкриват тайната на „златните плочки“, като ги обучават на методите за овладяване силата на духа. След това очертават плана за Града на боговете и на цялата система от пирамиди и монументи, като подчертават: „Скоро Земята ще се завърти с шестдесет градуса!“.

Показват и мястото, където трябва да се измести земната ос. Разкриват на атлантите... и знака на древните... и се оттеглят неизвестно къде.

— Знакът на древните ли?

В този момент шумът и музиката, които долитаха от съседните стаи се засилиха, вратата се отвори и няколко жени настояха да споделим компанията им.

— Какво е това! Къде са тези мъже! Единствен Селиверстов ни развлича, а и той е пиан.

Атлантида е загинала, защото оста на Земята се е изместила с 6666 километра.

Присъединихме се към компанията. Селиверстов наистина, както се казва, не ставаше и предимно кимаше. Вдигнах тост и седнах да хапна.

— Ех, че сме сериозни — посочи ме една от жените. — Какво намъдрувахте там? Разкажете ни... и на нас ни е интересно.

— Момичета, по-добре танцувайте.

— Кой ще кани? Дама с дама ли?

— Е, играйте бързи танци.

На другия край на масата три жени с чашки в ръце с увлечение разговаряха. Едната плачеше.

— Разбирате ли — хлипаше тя, — когато донесоха двете шуби, веднага избрах коя да купя. Просто прелест, дълга, с кантове отдолу и на ръкавите, а пък аз в нея — същинска кралица. А другата — една виолетова, противна, с качулка и твърда като дърво, в нея изглеждах като последна глупачка. А тя... тя казва да купя втората. Разбирате ли, втората... за да изглеждам като кикимора. И ми обяснява, че била с четири хиляди по-евтина. За каква ме взема тя!

Станах, повиках Таня и отидохме в съседната стая. След нас се дочу:

— Ама поне не затваряйте! Нещичко да чуваме от умнотиите, които говорите.

— Добре.

Таня взе листовете. Аз запалих цигара.

— Къде спряхме?

— При знака на древните.

— Може би знакът на древните са точно тези шестдесет градуса?
— започнах да размишлявам аз. — Съмнително е. Нещо не е така!

Таня, хайде да пресметнем колко километра има в тези шестдесет градуса от окръжността на Земята. И така, шестдесет градуса са една трета от полуокръжността на Земята (180 градуса), или една шеста част от окръжността на Земята (360 градуса). От географията знаем, че окръжността на Земята е 40 000 километра. Пресметни, моля те, колко километра са шестдесет градуса?

Таня се захвана да пресмята, след което като ученичка изстреля:

— Шестдесет градуса са 6666 километра.

— Какво?

— 6666 километра. Е и?

— Ако 666 се смята за дяволско число, 6666 е още по-лошо!

Млъкнах. От другата стая ехтеше музиката. Пееше известната певица Аълона Апина. Жените танцуваха. Доловихме глас:

— ... И нито дума повече за шубата. Обещавах ли?

Не си падам по мистиката, но ми стана страшно: окръжността на Земята се състои от шест участъка по 6666 километра. Само шестици... Нима, ако се вярва в магията на числата и шестицата се третира като лошо число, в планетата Земя е заложено негативно начало? Или фатално?

В онзи момент не съзнавах, че редом с нас на Земята съществува още един свят — свят, в който числата и техните отношения играят значително по-голяма роля, че законите на този свят са съвсем други, че Земята е майка не само за нас, но и за тях — представителите на този свят, че Градът на боговете е бил създаден не толкова за нас, колкото за тях... В онзи момент просто стоях объркан, като се опитвах да осъзная значението на тази шесторкаджийска редица около Земята.

— Всемирният потоп, разбираш ли, Таня, е бил, защото оста на Земята се е изместила с 60 градуса или... с 6666 километра. Атлантида е загинала, защото оста на Земята се е изместила с 6666 километра. Четирите шестици сякаш символизират най-голямата земна катастрофа. Нима всичко е било предопределено?

Почувствах се малък и незначителен. Неочаквано осъзнах философския смисъл на четирите зловещи шестици или по-точно — философско-мистичния им смисъл. В целия свят наред с доброто непременно е заложено и негативното начало, в борба с което се раждат знанието и прогресът. Затова негативното също трябва да се смята за Божи дар, тъй като без борба с него няма да има прогрес и

човек не би могъл да се реализира като саморазвиващо се начало, предопределено от Бога.

Човекът е живо същество!

А Земята?

Нима и при нея също е заложено това негативно начало чрез четирите шестици (6666), нима и тя също трябва да се бори със злото, за да има прогрес, за да се реализира като саморазвиващо се начало. Оттук следва, че тя не е просто планета, на която живеем, а живо същество, способно...

Разтърсих глава, сякаш се освобождавах от прекалено натрапчиви мисли.

— Таня, нека да запишем всичко, за което говорихме!

— Вече го записах. Успявам, когато не казвате „запетая“ или...

— Атлантите явно не са могли да влязат в контакт със Земята, нещо не са отчели, може би са се почувствали богове и са сметнали майката Земя за бездуховна суша, на чиято повърхност безпрепятствено да си уреждат сметките. На тях, на атлантите, не им е стигала едната шестица — на злото, двете шестици — на силното зло, трите шестици — на дяволското зло, а са се появили и четирите шестици — на катастрофалното зло. Земята е изместила оста си с 6666 километра, случил се е Всемирният потоп и Атлантида е прекратила съществуването си. И само малка група духовно издигнати атланти е останала.

— Жалко за атлантите — натъжи се Таня. — Сигурно и при тях е имало любов...

— Преди всичко трябва да се обича Земята — реагирах аз. Танците в съседната стая привършиха в безразборен шум, звън на чаши, възгласи „наливай“, „хайде още малко“, „ех, момичета“.

— Стига с тая шуба! Нали в края на краищата докопах хубавата, а не оная, виолетовата. Все за парцалки си говорим, а хората над науката се потят, мисли записват. И Танка се приобщава, прави се на умна — отчетливо се чу от моята приемна.

— Да затворим ли вратата? — изчерви се Таня.

— Карай, така е по-весело. За трагичното има време. Сега да идем при другите, да пийнем, да потанцуваме.

ТРАГИЧНОТО ПОСЛАНИЕ НА ДРЕВНИТЕ

Станахме. Неочаквано казах:

— Сядай, Таня, пиши! Дойде ми една мисъл.

— Добре.

— Каква е височината на свещената планина Кайлас? В едни източници се определя на 6714, в други — на 6668 метра. Дали пък не е 6666 метра?

— Пак тези четири шестици?

— Да. Но най-напред нека да поразсъждаваме за методите на измерване на планинските височини и за геологията. Турист съм и нещичко знам. Измерването на планинската височина не е толкова елементарен процес и води до редица неточности, затова е напълно възможно Кайлас да е именно 6666 метра. От друга страна, доколкото знам, Хималаите и Тибет са млади планини, а те нарастват. По тази причина не може да се изключи възможността първоначалната височина на Кайлас да е била именно 6666 метра. За изминалите хилядолетия планината е стигнала 6668 или дори 6714 метра — реших да внеса яснота.

— Странно съчетание — озадачи се Татяна, — завъртането на Земята при Всемирния потоп също е свързано с четири шестици! Какво означава това?

— 6666 е трагичното послание на древните — най-неочаквано и за самия себе си казах аз.

— С височината на свещената планина древните са отразили главната причина за най-голямата катастрофа на Земята.

— Причината в тези шестици ли е?

— Да.

— Защо?

— Не съм съвсем сигурен. Мисля, че Кайлас е била създадена във връзка с Всемирния потоп — или преди, или след него. В нея е изразен апокалипсисът, изразен е Всемирният потоп! Кайлас е била създадена, за да не се допусне апокалипсисът! Градът на боговете заедно с Кайлас играят главната роля...

Замислих се, оплетен в собствените си догадки. В съседната стая веселието продължаваше. Най-малко ми се искаше някой да влезе и да ни прекъсне.

— Но височината на Кайлас е в метри, а разстоянието Кайлас — Северният полюс е в километри, макар и да е 6666 — отбеляза Таня.

— Предполагам — започнах да се съсредоточавам, — че Кайлас е била изградена за определени цели, свързани с финия свят. А в него всичко е относително, няма абсолютни цифри, главна роля играят числата, а не единиците за измерването им. Трудно е да си го представим образно, но такава е същината на т.нар. фракталност на финия свят, т.е. на разномащабността. Фракталност е, когато и микрон, и метър, и километър по същество са еднакви, като характеризират в различни мащаби някакво число. Затова отговорът на твоя въпрос за километровете или метровете характеристики на числото 6666 може да прозвучи така: ако във физическия свят има разлика, във финия свят няма. От всичко казано се налага изводът, че Кайлас е играла съществена роля във Всемирния потоп посредством финия свят — света на тоталната относителност, където няма разстояния и всичко става мигновено, мощно и грандиозно.

— Би било интересно да попаднеш във финия свят — промълви Татяна.

— Ще бъдем там след смъртта си и ще го опознаем.

— Пресметнах и ето какво получих. — Таня ми подаде едно листче, на което бе написано:

$$6 + 6 + 6 + 6 = 24; 2 + 4 = 6$$

— Бива си го! — възкликнах аз. — Тотална шестица, вездесъща шестица, от шестици няма къде да се денеш! Ако имаме работа с четири шестици (6666), сумата непременно ще доведе до символична шестица (24 или $2 + 4 = 6$). А във финия свят всичко е относително и символично... Ако вярваме, че шестицата олицетворява злото, четирите шестици във финия свят са символ на тоталното всепоглъщащо зло — злото на глобалните катастрофи!

— Какво ще стане, ако съберем три шестици! Нали 666 се смята за лош символ — предложи Таня и започна да смята. — Да, също е интересно:

$$6 + 6 + 6 = 18; 1 + 8 = 9$$

— М... да... обърната шестица...

— Чела съм, че 9 се смята за дяволско число. Дяволското 666 също води до дяволското 9.

— Излиза, че три шестици символизират дяволското зло.

— Двете шестици не са много интересни. — Татяна ми подаде още едно листче:

$$6 + 6 = 12; 1 + 2 = 3$$

— Възможно е 66 да символизира злото, но и да не е така — промълвих аз. — Между другото, хайде да пресметнем деветките.

Захванахме се да смятаме и получихме:

$$9 + 9 + 9 + 9 = 36; 9 + 9 + 9 = 27; 9 + 9 = 18; 3 + 6 = 9; \\ 2 + 7 = 9; 1 + 8 = 9$$

С удивление гледахме този цифров ред.

— 9999 е символ на гибелта на самата Земя, а не просто на хората, живеещи на Земята. При числото 9 винаги всичко е фатално... — неуверено произнесох аз.

В този момент ми се струваше, че мистичната периодика на цифрите е увлекателна, но не лежи на никаква научна основа. Покъсно, когато с Татяна разположихме числата по глобуса, щяхме да видим такива точни закономерности, че волю-неволю повярвахме в магията на цифрите и в съществуването на финия свят.

И тогава Таня, настърхнала и отворила широко очи, произнесе:

— Страхувам се от финия свят!

— Не се бой, Таня! Нали в този относителен и символичен фин свят няма само 6 и 9, а и други числа — добри. Нека да се заемем с числото 7!

— Хайде!

$7 + 7 + 7 + 7 = 28$; $7 + 7 + 7 = 21$; $7 + 7 = 14$; $2 + 8 = 10$; $2 + 1 = 3$; $1 + 4 = 5$

— Виждаш ли, нито една шестица или деветка.

— Да.

— Как ли ще е с цифрата 8?

$8 + 8 + 8 + 8 = 32$; $8 + 8 + 8 = 24$; $8 + 8 = 16$; $3 + 2 = 5$;
 $2 + 4 = 6$; $1 + 6 = 7$

— Две комбинации са добри, а една — зла...

— Ако се огледат всички цифри — замислих се аз, — навярно ще има баланс на „добрите“ и „злите“ числа. Такъв е създал Бог света, включително и финия символично-относителен свят. Но, Таня, не бива да се мисли, че числата са само символи, в тях е заложена сила, огромна сила. Силите на финия свят са несравними с физическите. Тези фини сили могат не само да изтрият човека от лицето на Земята, но и да изместят планетата от нейната орбита, да дематериализират всичко и да творят чудеса. А фините системи се управляват от цифрите, от обикновените известни цифри. Замълчахме.

— Ще ви попречим! — чуха се весели гласове до вратата. Две жени носеха водка и чаши. Ясно бе, че искат да пийнат с нас.

— Момичета, оставете ни засега. Нека да допишем. Таня, при теб ли е хартията?

— Разбира се.

— Финоенергийната субстанция на човека — започнах да диктувам аз — очевидно има канали за връзка с целия останал фин свят. Ако Бог разкрие тези канали, човек би могъл да използва енергията на финия свят, като мислено прехвърля комбинации от цифри и с усилие на волята си насочва кодираното си желание в дадена посока. Тогава би било възможно с поглед да се измести скала, да се вдигне във въздуха и да се премести в пространството.

Бог обаче не ни разкрива тези канали! Засега! Не ни достига душевна чистота! Бихме могли да използваме фината енергия за

отрицателни цели, а това е страшно! В източните литературни източници намерих описания как атланти и лемурийци са ползвали фината енергия — само с поглед са творили чудеса, защото погледът, снабден с канал за фина енергия, се превръща в изключително мощно оръдие, способно да премества планини, да строи пирамиди и сгради.

Погледът може да бъде различен: разрушителен или съзидателен, животворен или убийствен, добър или зъл, но главното е дали е действен, дали задейства комбинация от цифри, които се въртят в главата на даден човек. Например, настроил си се за добро деяние, прехвърлил си нужната комбинация от седмици и погледът ти има мощно животворно действие върху човека. Ако си се настроил за зло деяние и си прехвърлил нужната комбинация от деветки или шестици, погледът ти може да се окаже и смъртоносен.

Тъй че може би е добре, че не ни е посочен този финоенергиен канал... Засега добротата не ни достига!

— Добре че е така, защото някоя жена, ако ми завиди за новата рокля, би погледнала и би прехвърлила в главата си деветки или шестици... — не на шега промълви Таня.

— Колко време вече с поглед ви показваме водката, скоро ще започнем да въртим шестици — разсърдиха се жените до нас, като сочеха пълните чаши.

Изпих моята, казвайки нещо за здравето на рожденичката и убеждавайки я, че трябва да поработим още.

— Добре сте вие, Ернст Рифгатович, нищо ви няма, колкото и да сте изпили... — промърмори Таня, след като само бе допряла чашката до устните си.

— Пиши, Таня!

— Пиша.

— Когато се срещнах с великия пророкоподобен човек и маг Саи Баба, обърнах внимание на необичайността и силата на погледа му. Дори го попитах, гледайки го в очите: „Who are you?“ („Кой си?“), след което той така ме изглежда, че ми стана тревожно. Този човек владее феномена на материализацията и при срещата ни материализира в ръката ми пепел. Затова си мисля, че погледът може да има дори материализиращо или дематериализиращо действие, т.е. под негово въздействие материята може да се появява или да изчезва. Някой от

приближените на Саи Баба се изтърва, че той знае тайната на някакви числа.

Когато, отдалечил се от основната линия на разсъждения, започнах да анализирам погледа на човека, не можех и да си представя, че скоро, гледайки свещената Кайлас, мислите ми изцяло ще се потопят в невъобразимостта на създаването на подобна конструкция и в това, че само силата на погледа е в състояние да го направи, а желанието за действителен творящ поглед ще ме измъчва вътрешно заедно с генетичната обίδα към предците ни, имали глупостта да си представят, че са богове.

— Ернст Рифгатович, каня ви да танцуваме — настоя една от жените, които продължаваха да стоят до нас.

— Няма да дойда, трябва да се дозаяпишат мислите...

— Ако Таня ви покани, сигурно няма да откажете — обидена отговори тя и потраквайки с токчетата, гордо се отдалечи към другата стая.

— Пиши, Таня! И така, връщайки се към трагичното послание на древните, изразено във височината на Кайлас (6666 метра) за съответното изместване на земната ос при Всемирния потоп (6666 километра), може да се предположи, че свещената планина е била изградена след него от останалите живи атланти (или лемурийци?), за да се избегне следващо изместване на земната ос. Затова Кайлас има сложна конструкция, която оказва влияние върху фината енергия чрез нейната формотропност (влияние на формата на предмета), за да може с помощта на божествената (фината) енергия да стабилизира земната ос и да позволи на потомците да живеят спокойно.

Докато произнасях тези думи, си представях сложността на конструкцията на планината Кайлас и, както предполагам, сложността на конструкциите на влизащите в Града на боговете пирамиди и монументи. Онова обаче, което щях да видя след няколко месеца, щеше да надмине и най-смелите ми фантазии, защото технологичната мощ на атлантите (или лемурийците) изглеждаше като приказка. Затова мисълта, че дори и атлантите не са се опазили от фаталния грях с мирис на глобална катастрофа, ми се стори мрачна и фатална, докато оценявах духовното равнище на нашата цивилизация.

— Кой ли е измислил метрите и километрите — неочаквано попита Татяна.

— Интересен въпрос — озадачих се аз. — Не знам. Но дори и да изровя съответната литература, съмнението ще остане, тъй като съм убеден, че на учения мислите се дават от Бога. Затова, колкото и мистично да звучи, мисля, че посочените мерни единици са били спуснати на Земята от Висшия разум или са стигнали до нас от времето на Атлантида. Трагичното число 6666 е, както казахме, в метри и километри. Ако обаче измерваме височината на Кайлас и разстоянието от Кайлас до Северния полюс в чисто „човешки“ единици — например във футове (дължината на стъпалото) или в лакти (дължината на лакътя), вероятно нищо няма да се получи.

— Навярно е било тъжно да се гради свещена планина, чиято височина съответства на трагичното число — въздъхна Таня.

Веднага трябва да кажа, че след приключването на експедицията направих консултации с топографи и геолози, за да се уверя в правомерността на предположението ми, че планината Кайлас е 6666 метра. Изясни се, че височината на планините се определя с прибори, наричани теодолит и нивелир. Същината на това измерване се състои в определянето на ъгъла към върха на проучваната планина от връх с вече известна височина и последващо пресмятане на ъгловите градуси в метри. Точността на подобно измерване не е висока, тъй като на върха на Кайлас не може да се стъпи (светотатство е), а и стартовата височина на който и да било друг връх едва ли може да бъде определена прецизно, като се знаят суровите условия на Тибет.

Измерването на височини с аероснимки се осъществява чрез заснемане на ландшафта от две позиции с последващо наслагване на снимките една върху друга и получаване на стереоефект, който впоследствие се изчислява. Но в условията на Тибет, като се има предвид голямата височина, може да се използва само височинна аероснимка, която не е точна. Не са точни и космическите снимки.

Освен това геолозите са убедени, че в Хималаите и Тибет и досега протичат процеси на образуване, тъй като са млади планини. Поради тектоничните измествания много планини в този район могат да нарастват с 0,5–1 сантиметър в година. Естественото разрушаване също слага отпечатък върху височината, но по-скоро процесът е към нарастване.

Във връзка с това става разбираемо защо на картите са отбелязани два варианта за Кайлас — 6668 и 6714 метра — грешки от

методите на измерване. Не бива да се изключва също, че планината е „израснала“ през изминалите хилядолетия. Затова изведената логически височина на планината Кайлас (6666 метра) може би е първоначалната ѝ височина.

— Ернст Рифгатович, значи, посредством Кайлас древните хора са ни отправили трагично послание. Предупредили са ни, че са били подложени на Всемирния потоп. Посочили са ни и самия потоп — 6666 — с тих глас произнесе Таня.

— Тъжно ни е да го осъзнаваме, Таня — промълвих аз. — Засекретено и издигнато като планина трагично послание... От нещо друго обаче ми става още по-тъжно. Нашата цивилизация още е далеч от вникването във фините енергии и от научното осъзнаване на Бога, а вече сме свидетели на главозамайващите „успехи“, базиращи се на физичните технологии, в чиято основа са нефтената и газовата енергетика. Нефтен крал за нас звучи толкова гордо, та забравяме, че и нефтът, и газът са създадени от Бога, а не от него. Ако техногенният ни „апломб“ придобие глобални черти, ще загинем, без да успеем да вникнем в загадките на четирите шестици, т.е. в трагичното послание на древните.

— Защо ли хората така бързо литват нависоко и вирват нос?

— Това е специален разговор, Таня. Сега ми се иска да обсъдим един друг въпрос — как се съотнася височината на Кайлас (6666 метра) с цялата световна система от пирамиди и монументи. Мисля, че и тук ще открием любопитни закономерности.

КУЛАТА НА ДЯВОЛА

— Да пиша ли?

— Да. Миналия път, когато обсъждахме световната система от пирамиди и монументи, Равил Мирхайдаров отбеляза...

— Е-ех! — разнесе се възглас до вратата.

Събудилият се Селиверстов носеше една от жените, продължаващи да празнуват рождения ден в съседната стая.

— Иска да говори с вас — ухили се той. — Не мога да я удържа.

— Сега, сега... Таня, звънни и предупреди Алексей Савелиев и Олга Ишмитова да не си тръгват. Ще ни трябва и Интернет. Е, какво има?

— Тук обсъждахме — с неравен глас проговори дамата, — че има цигари „555“ и парфюм „555“, какво ли означават?

— Сергей Анатолиевич е добре запознат, той ще ви обясни — намигнах аз на поизтрезнелия Селиверстов. — Таня, обади ли се?

— Звъннах, скоро ще дойдат.

— Равил Мирхайдаров отбеляза, че линията, свързваща планината Кайлас с мексиканските пирамиди, преминава през Северния полюс. Тогава не му обърнах особено внимание, но нещо е останало в главата ми. Очевидно мексиканските пирамиди са били построени с някаква цел точно на тази линия. Каква ли е тя?

Таня ме погледна въпросително, без да обръща внимание на Селиверстов, който седеше на дивана и обясняваше на две дами тайната на парфюма и цигарите „555“.

— Целта на мексиканските пирамиди на линията Кайлас-остров Пасха, преминаваща през Северния полюс... — размишлявах аз, — е... в... Слушай! Разстоянието от Кайлас до Северния полюс е 6666 километра. Хайде да прокараме по тази линия още 6666 километра към мексиканските пирамиди! Какво ще излезе? Отиваме да мерим!

Трябва да призная, че при измерването допуснах грешка, но... щастлива. Ако я нямаше, как бихме могли да открием Кулата на дявола и да направим интересните и важни умозаклучения, на които е посветена следващата глава. Скоро щях да откроя грешката и да се чудя как съм могъл да я допусна, упорито щях да разтърсвам глава, опитвайки се да се освободя от мистичния призрак. А тогава...

Приближихме се до глобуса и взехме пергел. В същото време влязоха Олга Ишмитова и Алексей Савелиев. За Олга Ишмитова, която завеждаше дизайнерския отдел в нашия център, вече писах в „Монахът Арун“. А Алексей Савелиев, млад лекар и кандидат на медицинските науки, се бе увлякъл до такава степен от компютрите, че се посвети изцяло на тях, а не на практическата медицина. Отчитайки таланта му, създадохме за него отдел за медико-информационни технологии, обзаведохме го много добре и съчетанието между лекар и компютърджия моментално започна да се оправдава.

— Включвайте се при нас, вниквайте в нещата — обърнах се към Олга и Алексей. — Мярна се една мисъл: дали изместването на оста на Земята с 6666 километра не е периодичен феномен, присъщ на нашата планета, и не ни ли чака поредното изменение на земната ос с

поредния Всемирен потоп? Хайде да наместим 6666 километра, като започнем от Северния полюс!

— Интересна мисъл — каза сериозно Алексей и хвърли поглед към дивана, където обсъждаха парфюма „555“.

Поставих едното краче на пергела на Северния полюс и измерих тези 6666 километра, другото краче застана върху Америка, в района на щата Уайоминг в северната част на САЩ.

Нима това е дяволското място, където можеше да се измести оста на Земята, подчинявайки се на закона на четирите шестици?

— Олга, Алексей, влезте в Интернет, намерете Уайоминг и вижте какво има там — помолих ги аз.

Те излязоха, а с Татяна решихме още веднъж да отбележим на глобуса разстоянието 6666 километра по същата линия към остров Пасха. Удивлението ни беше безкрайно — следващата точка се оказва като че ли точно остров Пасха. Като че ли точно...

— Полуокръжността на Земята се състои от три разстояния от 6666 километра! — възкликнах аз.

— Какво пък толкова — сви рамене Таня, като пресмяташе нещо на лист хартия, — още от училище знаем, че окръжността на Земята е 40 000 километра, а полуокръжността — 20 000 километра. Вижте, $6666 \times 3 = 19\,998$, т.е. само 2 километра не достигат до 20 000. Ако пък умножим 6666 по 6, ще се получи 39 996, т.е. 40 000 без четири километра.

— Интересно! Окръжността на Земята се състои от шест разстояния по 6666 километра — неволно се посгуших аз. — Защо ли? Знаем, че не е съвсем точно, тъй като Земята е елипсовидна, но по принцип е така.

Тичешком нахлу Олга.

— Лесно успяхме да влезем в Интернет и да открием информация за щата Уайоминг. Основната му забележителност е т.нар. Кула на дявола.

— Сега ще намерим и по-подробна информация — каза тя и изхвъркна.

Млъкнах и се замислих за фаталната предрешеност на всичко, което се случва на Земята. Защо окръжността на Земята се изчислява като 6 пъти по 6666 километра? Защо толкова лошо съчетание на цифри? От кого е замислена подобна окръжност? Защо към дяволската

височина на Кайлас от 6666 метра след два пъти по 6666 километра се добавя Кулата на дявола? Какво има под водата на Северния полюс — още една Кула на дявола?

Възгласът „Еха, трябва да се поразгъпчем!“ прекъсна мислите ми. Двете дами, седящи на дивана до Селиверстов, станаха, приближиха се към Таня, пронизвайки ме с погледи. Неочаквано едната се наведе, рязко отметна глава и каза:

— Всичко е ясно!

— Кое?

— Всичко е ясно!

— Кое?

— „Кензо“.

— Помириши — посочи тя на другата дама косата на Таня. Моментално схванах, че съм изпаднал в небрано лозе, тъй като на доста жени от нашия център за рождените им дни бях подарявал този парфюм с апетитното наименование „Кензо“. Не че имах предпочитания към него, просто беше единственият, за който бях чувал.

— Така е, „Кензо“ — отвърна другата дама.

— Като е „Кензо“, да е „Кензо“ — чу се хрипливият глас на Селиверстов от дивана, — какво от това?

— Всичко е ясно! Между впрочем, Ернст Рифгатович... Двете дами демонстративно преминаха в другата стая. Превъзмогвайки конфуза, отново щях да започна да диктувам на Таня, но тя строго отбеляза:

— Парфюмът, между другото, трябва да се подарява индивидуално!

— Откъде да знам кой е добър. Единственото, което знам, е парфюмът „Красная Москва“, знам „Тройной одеколон“, знам и „Шипър“. Юрий Иванович спомена, че го е пил, казва, че пяна му излязла на устата. Е, и „Кензо“... Впрочем, кой е любимият ти парфюм?

— Предпочитам „Хуго“, „Гучи“, не е лош и „Дюпон“.

— А... а...

Все пак успях някак си да се отклоня от деликатната тема и пак се насочих към глобуса.

— Трагичното послание на древните, изразено във височината на свещената планина Кайлас (6666 метра), има и глобално значение, тъй като подсказва закономерностите на нашата планета. Защо обаче тези закономерности са свързани със зловещите цифри 6666? Нали Земята е добра и зелена планета!

Потънах в мисли. Таня също мълчеше. В съседната стая обсъждаха дамските парфюми и между звъна на чашите се носеха думите „Исмияси“, „Фиджи“, „Кензо“.

Скоро се появиха Алексей и Олга и ми подадоха няколко листа, разпечатани на принтер.

— Оказва се, че Кулата на дявола е твърде интересна — каза Алексей.

— Да видим.

От описанията ставаше ясно, че представлява огромен каменен израстък с необичайно правилна форма, приличащ на пирамида със срязан връх, с височина 290 метра (за сравнение височината на Хеопсовата пирамида е 146,6 метра). Този огромен каменен издатък се намира на плато и толкова рязко изпъква и не се вписва в околния ландшафт, че за него се носят какви ли не легенди. Една от основните е за гигантската дяволска мечка, живяла по тези места и нападала хора. Те се спасявали от нея на каменната кула, а тя в желанието си да се качи, я деряла с ноктите си. Затова Кулата е станала на ивици. Понякога е наричана „Жилището на мечката“.

Името „Кула на дявола“ ѝ дава през 1875 г. полковник Ричард Додж, като за основа взема индианското наименование Кула на лошите богове. Индианските племена избягвали да живеят близо до нея, а индианците, попаднали в този район, се стараели колкото може по-бързо да го напуснат.

Милиони хора знаят за Кулата на дявола от филма „Тайният сблъсък на третия род“, където тя е място за кацане на кораба-майка (главния космически апарат).

Кулата на дявола е първият природен национален паметник на САЩ, утвърден от президента на страната на 24 септември 1906 г. Той е в североизточната част на щата Уайоминг в графство Крук, на 9 мили (около 15 километра) от населения пункт Хюлет, на 24 мили (приблизително 39 километра) от град Аладин и на 27 мили (около 43 километра) от град Санданс.

Кулата на дявола е Меката на алпинистите: над 5000 души я покоряват ежегодно, като са прокарани над 200 пътеки за изкачването ѝ.

Изясни се, че и в близките до Кулата на дявола райони също има любопитни особености: Дяволската планина, Долината на смъртта, Езерото на пирамидите и други, подобни.

Удивително — помислих си аз, — зловещите четири шестици (6666 километра), прокарани от Северния полюс към мексиканските пирамиди, водят на място, където всичко символизира дявола и лошите богове. Някаква мистика! Но мистика, потвърждавана от поредица математически закономерности и съвпадения. Земният живот не е толкова прост и безоблачен. Ние, хората, както и всичко останало в света, се подчиняваме на неведоми и могъщи закони на Космоса, които не сме в състояние да изменим и... вероятно е по-добре, че не се замисляме над тях, а живеем, съзнавайки малкото си земно щастие, като например там, в онази стая, където то кипи с драматичната значимост на женските парфюми. Но животът върви по пътя на прогреса, заложен от Бога, и ние, искаме или не, се доближаваме до истинските знания и до самия им Създател, макар и да знаем, че никога няма да ги достигнем. На нас, рано или късно, ни става тясно в рамките на малкото земно щастие, дори и одухотворено от най-прекрасния аромат на дамски парфюми.

— Убедена съм, че всичко това е много лошо — рече Олга, — много е лошо да се изкачваш и да покоряваш Кулата на дявола. Пет хиляди алпинисти го правят всяка година, пет хиляди ежегодно ликуват за победата си над Кулата на дявола! Победа над дявола? Не прилича ли на пирова победа! Да не би да се окаже, че човек, изкачил Кулата на дявола, се приближава към дяволското начало, защото е бил там — на върха на кулата, редом с дявола, и е всмукал енергията му. Защо индианците са изоставяли това място...

— Може би пък е победа, макар и малка победа над дявола — възрази Алексей.

— Знаете ли как се превежда словосъчетанието „графство Крук“? „Крук“ в английския има две значения — кука, изкривеност и мошеничество, нечестност. Графство Крук на руски означава „криво мошеническо графство“.

— Кралство на кривите огледала — обобща Таня. — Звучи по-добре.

Думите ѝ ми направиха дълбоко впечатление. Тогава вече знаех за огледалата на Николай Козирев, за удивителните му опити с енергията на времето, но не си и помислях, че скоро, в тибетската експедиция, в Града на боговете, ще видя огромни каменни огледала на времето, част от които ще бъдат насочени към Кулата на дявола. И тогава, мръзнейки от вечерния тибетски студ и приличайки на буболечка пред колосалните каменни огледала, щях да мисля за това, че дяволът е преди всичко Време — особено, изкривено и разрушаващо Време.

За първи път тогава щях да се замисля над проблема за времето, онова време, което отчитат нашите часовници с неумолимите секунди, минути, часове, дни и години, и неочаквано за самия себе си щях да разбера за още една негова жизнена функция, внедрена на Земята с помощта на Града на боговете в противовес на дяволското течение на времето. След което с уважение щях да гледам собствения си часовник, а нощното тиктакане на будилника до главата ми нямаше повече да ме нервира.

— Знаете ли какво забелязах — Таня внимателно ни изглежда. — Времето, когато Кулата е обявена за национален паметник на САЩ, е много лошо: 24.09.1906 има само шестици и деветки — $2 + 4 = 6$, септември е девети месец, в годината има 9 и 6. Мрачна дата! Могли са да изчакаат до 1907 година и да я утвърдят за национален паметник през юли (седми месец) на седмо число. Сякаш дяволът им е разпоредил да я провъзгласят за национален паметник по време на пълното стечение на деветки и шестици — по две.

— Не бива изцяло да се вярва в магията на числата — усмихна се Алексей. — Може да е най-обикновено съвпадение.

— Ето и още нещо — Таня взе листа с описанието на Кулата на дявола, — разстоянието от градчето Хюлет до нея е 9 мили, от град Аладин — 24 мили, т.е. $2 + 4 = 6$, от град Санданс — 27 мили, т.е. $2 + 7 = 9$. Отново деветки и шестици!

— Е, тук все пак е поносимо, докато сметките за закономерностите на земното кълбо са свързани с четири шестици — 6666, които обаче са в километри — парира я Алексей.

— Ернст Рифгатович казваше, че всичко във финия свят е относително — все едно дали са мили или километри. Главното са числата!

— Все пак — заговори Олга — не са ли прекалено много съвпаденията около Кулата на дявола! Хайде да ги изброим: намира се в район, отстоящ на 6666 километра от Северния полюс в „криво и мошеническо графство“, името ѝ е произлязло от индианското Кула на лошите богове, наблизно има места, наречени с подобни имена (Дяволската планина, Долината на смъртта), индианците не са живеели в близост до нея, а датата на обявяването ѝ за национален паметник на САЩ е изпъстрена с шестици и деветки и дори разстоянието до най-близките населени пунктове има отношение към шестиците и деветките. Аз вярвам в народната мъдрост за отрицателното значение на числата 6 и 9.

— Мисля, че Кулата на дявола е мястото на бъдещия Северен полюс — уверено подхвърлих аз, но веднага се усъмних в думите си. По-късно щях да разбера, че съмненията ми са били основателни.

— Звучи логично — промълви Алексей.

— Древните са отбелязали това място с Кулата на дявола! Там ще се измести оста на Земята!?

— Кога? — прошепна Татяна.

— Хайде да поставим нещата по местата им — предложих аз нерешително и започнах да говоря, без да съм уверен в думите си. — Таня, записвай! Древният Северен полюс по всички логически предположения е бил в района на планината Кайлас, после оста на Земята се е изместила с 6666 километра, вследствие на което е възникнал Всемирният потоп. Най-вероятно следващото изместване на оста ще стане по същия меридиан и също с 6666 километра. Мястото на бъдещия Северен полюс вече е отбелязано с Кулата на дявола (?). Възможността за изместване оста на Земята на друго място противоречи на логиката. Значително по-логично е да се предполага, че планетата Земя има периодичен цикъл на промяна на своята ос по един меридиан и всеки път с 6666 километра. Затова при следващото изместване на земната ос Съединените американски щати може да се превърнат в ледена пустиня. Затова сме получили трагичното послание на древните.

— Това може да се нарече закон на четирите шестици — каза Олга.

— Честно казано, напълно сериозно се отнасям към тези магически шестици и деветки — признах аз. — Ако пъхнем човешката си научна гордост в джоба и признаем божественото тълкуване на мирозданието, ще бъдем принудени да се съгласим, че нашият материален свят, основан на „земната суша“, е само малка част от създаденото от Господ, а главните светове са зад пределите на материалното, където холографните и вълновите форми на живот имат свои технологии, различаващи се коренно от нашите, където има съвсем други закони, всичко е относително и главно действащо начало са комбинациите от различни числа.

Затова не бива нищо да се отрича, нито пък високомерно да се пренебрегва народната мъдрост, защото в нея са заложени знания, идващи от подсъзнанието, а то е свързано с други светове. От поколение на поколение то нашепва на хората от какво да се страхуват или на какво да се доверяват, тъй като целият ни земен свят, имайки свои закони, едновременно е под влиянието на живия Космос и на другите светове. Ние не можем да бъдем изолирани.

— Колко малко знаем все още! — въздъхна Алексей.

— Кой знае дали непонятен за нас разум на планетата ни не е повлиял върху подсъзнателното поведение на хората. Академик Казначеев смята Земята за живо същество и привежда за това редица факти и предположения...

Отново затракаха токчета. Същите дами, които разкриха парфюма „Кензо“ на Таня, влязоха в кабинета и едната се наведе, като сложи глава под носа ми.

— Какъв е парфюмът? — попита тя.

— „Кензо“.

— Е, не! Това е „Шанел №5“. — А... а...

— Защо пък все „Кензо“, та „Кензо“? Не всички харесват парфюма, който употребява Таня — възмути се дамата.

— А моят какъв е? — попита другата дама и също тикна косите си в носа ми.

— Не знам — умолително произнесох аз, — едва ли е „Шипър“ или „Тройной одеколон“.

— Е-ех, „Маж ноар“ е.

— А... а...

— Ернст Рифгатович, какво ще стане със Земята, ако оста ѝ се измести с 6666 километра? — намеси се Таня, като с целия си вид показваше, че сериозният разговор все още не е приключил.

КАКВО ЩЕ СТАНЕ СЪС ЗЕМЯТА, АКО ОСТА Ъ СЕ ИЗМЕНИ С 6666 КИЛОМЕТРА?

— Страшно ще бъде, Таня! Изместването на земната ос ще задвижи водните океански маси. Огромна вълна с височина, предполагам, не по-малка от километър ще обиколи цялото земно кълбо, помитайки всичко по пътя си. Водата е доста плътно вещество и разрушаващата ѝ сила ще бъде огромна. Няма да остане нито една сграда, нито едно дърво... само пирамидите ще останат...

Ще се раздвижи земната магма и през гърлата на вулканите ще се разтече навън. Непрекъснати земетресения ще разтърсват материци и океани. Вулканичната активност ще запълни атмосферата с огромно количество пепел, а изригванията ще бъдат толкова силни, че тя ще се вдигне в горните слоеве на атмосферата, а силните ветрове ще я разнесат навсякъде и тя ще закрие Слънцето. Ще проблясват мълнии. Лавата, изливаща се от вулканичните гърла, ще влиза в контакт с водата и ще образува пари, черни облаци ще обвият Земята, която ще потъне в тъмнина. Навсякъде, дори в тропическия пояс, ще настъпи полярен студ.

— Какво ще стане с континентите? — попита Таня.

— Ще се образуват огромни цепнатини, които ще поглъщат сгради, пътища, хора, животни. Те ще бъдат толкова дълбоки, че от тях ще започне да изригва магма, изгаряйки всичко по пътя си и изпарявайки водата. Цепнатини ще се появяват и на дъното на океана, превръщайки го в парен котел. Земната повърхност ще се напуква през цялото време, докато трае изместването на оста. Острови и дори континенти ще са потопят във водата, но пък от нея ще израснат нови материци, изнасяйки на повърхността корали и водорасли.

— Да вървим — чу се настоятелният глас на Сергей Селиверстов, насочен към двете дами, които се бяха заслушали в думите ми, за момент забравили парфюмите. Сергей Анатолиевич свято изпълняваше даденото обещание да развлича жените и се справяше добре, независимо от кратковременния конфуз със заспиването на дивана.

— Не, ще слушаме — заяви едната. Селиверстов покорно седна до тях.

— И така — продължих аз, — след изместването на оста ѝ за десетки или стотици години Земята ще се намира в тъмнина. Невъобразим студ ще заледи повечето участъци от земното кълбо. Постепенно обаче вулканичната пепел, издигната в атмосферата, ще се разсее, Слънцето ще огрее и температурата ще се вдигне. Всичко, което е останало живо, ще се радва на слънчевите лъчи. Но ще дойде поредната беда — ще започнат да се топят ледниците на Антарктида и Гренландия. Топенето ще доведе до повишаване на океанското равнище и то със стотици метри, тъй като в Антарктида и Гренландия има огромни запаси от лед. Струва ми се, че не всеки е поглеждал към дъното на глобуса, за да разгледа континента Антарктида — размерите му са по-големи от Европа. Затова, ако си представим, че Европа от Урал до Лондон е обвита с ледено покривало, дебело стотици метри, ще разберем за какво става дума.

— Нима ще потънат всички континенти?

— Континенти няма да има и ще останат само отделни острови, най-издигнатите части на земните материци. Нека да видим какво ще стане например с Европа, Близкия изток и Африка. Погледнете глобуса! В Африка ще останат като острови част от Драконовите планини на юг, вулканът Килиманджаро с прилежащите към него планини на територията на Кения и Етиопия, част от планинската система Атлас в Мароко, както и две плата в Сахара — Ахагар и Тибести. Египетските пирамиди ще потънат.

— Интересно наименование — Тибести. Напомня на Тибет — отбеляза Алексей.

Тогава не придадох значение на неговите думи. Затова пък покъсно, когато анализирахме „знака на апокалипсиса“, платото Тибести в Сахара заблестя с особена светлина и това приличащо на Тибет наименование ни се стори дълбоко предопределено и предизвика емоции във връзка с възможността и там да съществуват монументални съоръжения.

— В Близкия изток — продължих аз, — ще останат част от планините на територията на Йемен (планината Хадрамаут), Иран (хребетът Копетдаг) и Турция (хребетът Тавър), както и знаменитата планина Арарат, за която арменците твърдят, че по време на

Всемирния потоп спасителят на човечеството Ной е акостирал със своя кораб. Саудитска Арабия, Израел, Йордания, Обединените арабски емирства и други страни ще потънат.

— А Европа?

— В Европа ще останат най-вероятно част от Алпите, Пиренейският хребет в Испания, линията на хребета в Норвегия и част от Кавказ. Под водата ще се окажат Великобритания, Франция, Германия, Холандия, Белгия, Италия, Гърция, България и други страни. Ще се спасят част от Австрия, Швейцария и Испания.

— Ами Русия?

— Европейската част на Русия също ще потъне, както и Украйна, Беларусия, прибалтийските страни, Казахстан и други държави от бившия Съветски съюз. Ще останат част от Ставрополския край заедно с част от Грузия и Армения, както и част от Киргизстан и Таджикистан.

— А Москва? — попита Таня с ококорени очи.

— Москва също ще потъне. Ще потънат Уфа, Казан, Самара, Санкт Петербург...

— Страшно е!

— Източната част на Русия — не млъквах аз — също в по-голямата си част ще се окаже под водата, с изключение на няколко гористи острова в районите на Саяните, Забакайлието, Верхоянския хребет, Станови хребет и Черски хребет.

— А Байкал? Какво ще стане с Байкал?

— Не знам.

— Значи Париж също ще потъне — обади се женски глас от дивана.

— Да.

— Кой тогава ще произвежда френски парфюми?!

— Със сигурност ще останат Хималаите и Тибет, те са най-високите райони на земното кълбо — намеси се Алексей и хвърли поглед към жените, седнали на дивана.

— Без съмнение — убедено казах аз. — Там според всички прогнози ще остане най-голяма площ от земна суша, едва ли не континент с големината на Австралия. Погледнете глобуса! Цялата верига на Хималаите, като се започне от Бутан на изток и се стигне до щата Кашмир в Индия. В този единствен континент на Земята ще

влязат планините Хиндукуш в Пакистан и Афганистан, Памир в Таджикистан, Тяншан в Киргизстан и Китай, Алтай и, може би, хребетите Саяни и Хангай в Русия и Монголия, както и, естествено, Тибет, плавно преминаващ в пустинята Гоби. В югозападната покрайнина на този континент е свещената планина Кайлас... с... Града на боговете. Така че не цялата земна суша ще бъде потопена.

— Логично е — каза Алексей.

— Ех, Альошка, прекалено си сериозен — обадиха се двете жени от дивана.

— Между впрочем — Алексей отново хвърли поглед към дамите, — при Всемирния потоп вероятно се е запазила като суша точно тази част на земната повърхност.

— Континентът, за чиито граници говорим сега, лично аз бих го нарекъл Вечният. Вечният континент — звучи красиво. Неслучайно наричат Тибет и Хималаите земна цитадела, неслучайно смятат, че животът е тръгнал оттам, неслучайно „средностатистическите“ очи принадлежат на тибетската раса. Всичко тръгва от Вечния континент! Животът след Всемирния потоп се е зародил именно там.

Очевидно на двете дами бе доскучал нескончаемият ни разговор и те започнаха да гъделичкат Селиверстов, а после станаха и преминаха в другата стая, откъдето веднага се чу звън на чаши.

— Ех, че е хубаво! — издиша шумно Селиверстов, който ни спасяваше през цялото време.

— Аз, между другото, записвам всичко накратко, макар че никой не ми е казал — ухили се Таня и ме погледна с укор.

— Интересно, каква ли ще бъде съдбата на Земята в случай, че оста ѝ се измести и новият Северен полюс се окаже в района на Съединените американски щати? Нека да поразсъждаваме на тази тема.

— Хайде.

— И така — продължих аз, — след изместването на земната ос с 6666 километра в района на САЩ и след като Земята преживее световно цунами, изригвания на вулкани, земетресения, разделяне на континентите, пълна тъмнина, полярен студ и Всемирен потоп, ще започне застудяване в района на новите полюси. На новия Южен полюс, който трябва да бъде в южния Индийски океан, ще се образува леден покров, но той няма да е много дебел, тъй като водата с

минимална температура +4°C ще стопля леда отдолу (дебелината му ще бъде приблизително същата, както и на сегашния Северен полюс в Северния ледовит океан). Затова пък бъдещият Северен полюс, разположен в Северна Америка, ще започне да натрупва върху себе си огромно количество лед, което постепенно ще се увеличава и скоро ще се натрупа толкова, колкото в днешна Антарктида, вероятно плюс Гренландия.

— Може ли да ви прекъсна? — намеси се Таня.

— Почакай, нека си завърша мисълта. В резултат на всичко това Статуята на свободата, ако устои на всички катаклизми, постепенно ще потъне в лед... ще потъне завинаги.

— Бих искала... — пак се намеси Таня.

— Почакай още мъничко. Пиши! Натрупването на лед в Америка — важно диктувах аз, разхождайки се с цигара, — ще доведе до снижаване равнището на световния океан. Водата ще „отива“ в „новата Антарктида“ — Съединените американски щати и частично Мексико. Постепенно ще се освобождават старите континенти и... новите материци и острови. Повърхността им най-напред ще бъде затрупана с водорасли, корали, мъртва риба... но година след година „сухопътната“ форма на живот ще взема своето: ще се появят трева, дървета, насекоми и скоро животът на обновените континенти ще закипи. Всичко обаче ще бъде по-различно: други ще са континентите и островите, живите същества до голяма степен ще мутират, приспособявайки се към новите условия на планетата, в резултат на което ще се появят например водни кончета колкото вертолет или крави като зайци, или... Всички същества, живеещи на сушата, ще имат своеобразен „дълг“ пред Северна Америка, чието обледеняване ще освободи континентите от водата. Но всички...

— Ернст Рифгатович, искам да кажа нещо — настойчиво произнесе Татяна.

— Почакай, още няколко думи. При изместването на Северния полюс най-вероятно слънчевите лъчи ще се поляризират в друг ракурс, вследствие на което небето може би ще престане да бъде синьо, може би ще стане зелено или някакво друго. От някои източници (Нострадамус, Блаватская) се знае, че по времето на Атлантида то е било червено, а целият растителен свят е живял в аленочервени тонове — тогава, когато Северният полюс е бил в Кайлас. Сега, при

съвременния Северен полюс, небето е синьо. Какво ли ще бъде при новия Северен полюс? Не знам, но ми се струва, че ще бъде зелено. Какви ще станат растенията? Виолетови или сини... Не знам. Това е! Привърших. Какво искаше да кажеш, Таня?

— Когато оглеждах Антарктида — многозначително започна тя, — забелязах, че дължината ѝ е равна на разстоянието от мексиканските пирамиди до остров Пасха. Интересно ли е?

— Любопитно е. Хайде да го измерим!

След пресмятанията констатирахме следния факт: разстоянието Пасха-мексиканските пирамиди е 4999 километра, а усреднената дължина на антарктическият континент е равна ориентировъчно на същото число.

— Сякаш строителите на мексиканските пирамиди са отчели размера на Антарктида и са го въвели в някаква сложна система от закономерности на Земята — промълви Татяна.

— Много е увъртяно, но е интересно — отбеляза Олга.

— Кой знае — откликнах аз, — може би атлантите, строили пирамидите, са пресметнали обледеняването на континента на новия Северен полюс по някакви неизвестни ни закони. Хайде... хайде да сканираме Антарктида и да я наложим на глобуса на Северна Америка, като спазваме мащаба.

Алексей отиде за цифровата камера, засне Антарктида, въведе информацията в компютъра и скоро донесе отпечатъка на континента. Изрязяхме го с ножица, поставихме го на мястото на Северна Америка и започнахме да въртим. Възникнаха различни позиции. Тогава допрях един от краищата му до мексиканските пирамиди и заоглеждах къде ли ще попадне другият край по диагонала на отпечатъка. Попадна в Канада, в района на езерото Атабаска.

— Езерото Атабаска.

Влязохме в Интернет, но не открихме нищо интересно. Езеро като езеро, каквито изобилстват около Хъдсъновия залив, наблизко е градчето Ураним Сити (по наименованието може да се съди, че там добиват уран).

— Ами така е — с досада измънка Алексей.

— М... да — каза Олга и погледна Алексей. — Очаквахме нещо, нали! Макар че всичко е мистика!

— Чакайте, чакайте — настръгнах аз, — нека да измерим разстоянието от планината Кайлас до това невзрачно езеро с повехналото име Атабаска. Таня, измери го, моля те! Между другото, имай предвид, че... — с поглед прецених по глобуса — това езеро е на линията, свързваща Кайлас със Северния полюс и по-нататък с мексиканските пирамиди и остров Пасха. Имай предвид, че, както установихме, разстоянието Кайлас-Северният полюс е 6666 километра, т.е. една трета от полуокръжността на земното кълбо, а мексиканските пирамиди-остров Пасха е 4999 километра, т.е. една четвърт от него. Пресметни и измери още веднъж, така ще бъде по-точно.

Таня започна да смята на лист хартия, след което вдигна глава и гордо каза:

— 9999 километра.

— Какво?

— 9999 километра. Вижте, полуокръжността на Земята може да се представи като $6666 \text{ км} \times 3 = 19\,998 \text{ км}$. Пресмятахме, че разстоянието от мексиканските пирамиди до остров Пасха е 4999 километра, което приблизително съответства на диагонала на Антарктида. Ако отпечатъкът на Антарктида се наложи от мексиканските пирамиди на север, ще се получи $4999 + 4999 = 9998 \text{ км}$. Това е без един километър половината от полуокръжността на земното кълбо — 9999 километра, нали $9999 + 9999 = 19\,998 \text{ километра}$, както и $6666 \times 3 = 19\,998 \text{ километра}$.

— Браво, Таня! Красиво стана. Значи размерите на Антарктида се вместили в разстоянието мексиканските пирамиди-точка 9999 км.

— Езерото Атабаска е на върха на четири деветки — каза Алексей.

— Нима всичко на Земята е предопределено? Нима дори и размерите на Антарктида са предопределени... на старата или новата? Защо на Земята всичко е свързано с шестици и деветки? Страшно е дори да се живее! — едва не се разплака Таня.

— Така се получава — измъгнах аз и си помислих, че „новата Гренландия“ едва ли ще се прибави към „новата Антарктида“ — твърде точно пасваше Антарктида на мястото си между точка 9999 и мексиканските пирамиди. Най-вероятно „новата Гренландия“ ще бъде обледенелият остров Мадагаскар или друг остров.

В този момент не подозирах, че след няколко дни ще открием такава комбинация от шестици и деветки, разположени в строга закономерност, че ще ни обземе даже мисълта за неустойчивост на нашата планета. Едва по-късно щяхме да разберем, че тези „шесторкаджийски“ и „деветоркаджийски“ болезнени точки на Земята са блокирани от някого, за да се запази животът на съвременните хора.

Мислите, които минаваха през главата ми, започнаха да ме приближават към състоянието, в което се чувствах като „никакъв“. Прииска ми се да пообщувам с дамите в съседната стая, да се потопя в атмосферата на баналния земен живот. Отидох там. Веселието вече гаснеше, героите бяха изморени. На масата имаше недопити чашки и недоядена салата. Дамите уютно гукаха помежду си. Нямах прекалено пияни. Липсваха и фасове в салатата.

— Ще пийнете ли по чашка? — попита една от тях.

— С удоволствие.

— Между впрочем, Ернст Рифгатович, има и мъжки „Кензо“. Защо не го употребявате? — чу се женски глас.

Върнах се в кабинета. Алексей, Олга и Татяна ме изгледаха слисани, като с целия си вид показваха, че вече е късно и е време да привършваме.

— Знам, че сте изморени — усмихнах се неловко аз, — но хайде да обмислим още един фрагмент от предполагаемата ситуация — какво ще стане с хората от нашата цивилизация? И да се сравним с атлантите, преживели Всемирния потоп. Преди това искам да отбележа, че основният сценарий ще се развива на вече отбелязания Вечен континент, на който те са успели да оцелеят.

БИХА ЛИ МОГЛИ СЪВРЕМЕННИТЕ ХОРА ДА ОЦЕЛЕЯТ НА ВЕЧНИЯ КОНТИНЕНТ?

Какъв ще бъде Вечният континент? Може ли да се оцелее на него, след като цялата останала Земя ще представлява водна пустош, с изключение на немногобройни острови?

Разсъждавах над този въпрос в момента, когато Алексей, Татяна и Олга отидоха в другата стая да се поразсеят, като се стараех да си представя условията за живот на Вечния континент, ограден от най-високите планини в света, а в центъра му е т.нар. Централноазиатска падина, включваща пустините Такла Макан и Гоби. От юг е ограничен от Хималаите, от запад — от Хиндукуш, Памир и Тяншан, от север —

от Алтай, Хангай и Саяните, а в района на пустинята Гоби постепенно се спуска към огромния единен океан.

Без съмнение, в централната му част ще има вътрешно море, разположено на местата на пустините Такла Макан и Гоби, заливи и езера ще обхващат по-голямата част от Тибет. Не би могло да не се образува вътрешно море поради съществуващата там централна падина, която неминуемо ще се запълва с вода както поради силните валежи по време на катаклизма, така и поради възможния приток на вода от единния океан. Според литературните източници (Блаватская и религията Бонпо), след Всемирния потоп атлантите са живели по бреговете на вътрешно море в района на Тибет и пустинята Гоби. И сега в Тибет има огромни солени езера.

Трябва да се отбележи, че условията за живот не биха били добри: навсякъде скалисти и стръмни склонове, спускащи се към вътрешното море или към единния океан. Терасовидно земеделие, каквото и днес се прилага в Хималаите, Япония и в други планински страни. Това е огромен труд — да се направят бордюри от камъни, да се изравни хоризонтална площадка и да се насипе с плодородна почва, буквално шепа по шепа събирана между камъните по склона. По принцип от терасовидното земеделие може да се живее — например в Хималаите отглеждат ечемик, ориз, маис, царевица и картофи. Добивите обаче са твърде ниски. Същото се отнася и за животновъдството.

Районът не е богат и на минерални ресурси. В Индия и Непал често ми казваха, че макар в Хималаите да няма много минерални ресурси, тамошните планини са богати на духовност, като твърдяха, че духовността произтича не само от живеещите там, но и от самите планини. По-богати на минерални ресурси са Саяните, Алтай и хребетът Хангай. Но и там, както и по цялата територия на Вечния континент, доколкото ми е известно (ако не греша!), почти няма нефт и газ. Затова в условията на изолация развитието на технологиите, характерни за съвременното човечество, е твърде проблематично, тъй като те се базират преди всичко на енергията на нефта и газа.

Високопланинските условия имат и друга особеност: ако в летния период през деня е горещо, вечер настъпва такъв студ, че те пронизва до мозъка на костите. А през зимата ветровете и студовете са такива, че местното население слиза на по-ниски места. Затова е

необходимо помещенията да се отопляват. С дървата обаче там не е добре — в Тибет, в пустините Гоби и Такла Макан те липсват, във високите части на Хималаите се срещат предимно храсти, само в Саяните и Алтай има участъци с хвойнова гора. Постоянният студ ще наложи зловещия си отпечатък върху живота на хората.

С времето полудивият начин на живот ще стане нещо обичайно, а следващите поколения ще създават легенди за своите предци, летели на огромни метални птици. Дори по себе си знам колко бързо върви процесът на подивяване. Когато предприемаш поход за месец в тайгата или в планината, огънят и примитивната храна ти стават толкова близки, че след завръщането си изобщо не можеш да ползваш порцеланови чинии, покривка и салфетки, а продължаваш да бършеш с ръкав устата си. Процесът на подивяване протича бързо, а прогресът в технологиите и културата е тъй бавен, че се проточва с хиляди години.

Така и атлантите, зародили се в недрата на великата лемурийска цивилизация, в някакъв момент са загубили целия си потенциал, а после хиляди и дори милиони години са се старали да го постигнат, но така и не са успели. И ние, арийците, зародили се в недрата на високоразвитата цивилизация на атлантите, след Всемирния потоп сме изгубили всичко и сме подивели, а след това хиляди години сме се старали да достигнем онова равнище, но така и не сме могли.

Дисбалансът между регреса и прогреса не е справедлив! Защо? Може би Земята, ако приемем, че тя е живо същество, смята хората за нещо като мравки, чиято съдба за нея означава твърде малко?! Може би на човека му е отредено да получава хилядолетна дивашка разплата заради греха да се сметне за Бог?! Може би не осъзнаваме, че освен обичта към майката, детето и другия човек трябва да има и дълбока вътрешна любов към майката Земя?! Толкова много не знаем и толкова много не усещаме с душата си! Добре би било, ако по света съществуваха по-малко натъпкали се хора, по-малко живеещи във властта горделивци!

Седях и размишлявах в кабинета си за всичко това, без да обръщам внимание на буйния смях в съседната стая, където бяха отишли Алексей, Олга и Татяна. Започнах да преценявам принципната възможност за оцеляване на човечеството в случай на ново изместване на земната ос. Ако в хода на описаните разсъждения стигнах до извода, че в условията на нов Всемирен потоп останалата шепа хора на

Вечния континент по-скоро биха подивели, беше любопитно дали изобщо съвременното човечество би могло да преживее всички катаклизми, съпровождащи изместването на земната ос.

Земетресения, разделяне на континенти, изригвания на вулкани, жесток полярен студ за десетки или стотици годни. Шансовете за оцеляване не изглеждаха много.

За щастие, на Земята живеят една категория хора, които имат големи шансове. Те са предимно на територията на Вечния континент и се наричат йоги. На изучаването на йогите ще посветя друга книга, но и сега, изпреварвайки събитията, мога да кажа, че те са зародилият се в недрата на нашата цивилизация нов тип човек — човекът на бъдещето. Само те, тези странни жители на Хималаите и Тибет, са в състояние да мобилизират в себе си „божествената вътрешна енергия“, за да превъзмогнат страшния планински студ и дългогодишния глад, както и да изпаднат в състояние на сомати — самоконсервация на човешкото тяло. Така ще съхранят телата си за бъдещето и ще дадат нови кълнове на човешката популация, която, както и тогава, в далечните времена на легендарната Атлантида след гибелта на човечеството, също ще се разпространи от Тибет по цялото земно кълбо, заселвайки освобождаващите се от вода континенти.

Мисля, че ние сме деца на древните йоги, преживели последния Всемирен потоп. Много ми е неприятно, че хората бъркат хималайските йоги с клоуните, които, правейки се на йоги, огъват метален прът с корема или врата си. Те не са йоги. Йогите са в пещерите на Вечния континент и ни осигуряват в случай на всемирен катаклизъм.

Нека обаче да се отклоним от загадъчните йоги и да си представим, че предварително знаем датата на изместване на земната ос и че трябва да се спасяваме точно на Вечния континент, където да се организират трайни убежища, запаси от храна и горива за стотици години. Бил съм в Тибет, Хималаите, Саяните, Тяншан (всички са съставни части на Вечния континент) и мога да кажа, че да се организира всичко това там е изключително трудно. В Саяните и Алтай като най-ниски части на този континент от водата ще стърчат само високите хребети, където, както се казва, дори и не намирисва на пътища. През хималайския хребет към Тибет може да се мине само по един път, който е толкова тесен и в такова ужасяващо състояние, че

при паническото прехвърляне на товари ще се създаде непроходимо задръстване. В Тибет почти няма пътища, а съществуващите приличат на междуселски.

За съжаление възможностите за оцеляване на съвременния човек след евентуално изместване на земната ос са твърде съмнителни. По-вероятно е човечеството да загине безвъзвратно.

Мисълта за безвъзвратната и неизбежна гибел премина през съзнанието ми като неприятна черна ивица.

Влезе Татяна и попита:

— Е, ще продължаваме ли? Побъркаха ме с тези парфюми.

— Знаеш ли, Таня, мислейки за съдбата на човечеството в случай на изместване на земната ос с 6666 километра, стигнах до извода, че то ще загине изцяло.

— Напълно?

— Да.

— Гледах филма „Замразеният“ — замислено каза Таня. — Не биха ли могли хората в замразен вид да преживеят мрачното време?

— Не, това е фантастика. Медиците и биолозите знаят, че дълбокото замразяване води до образуване на дребни кристалчета лед във вътрешността на клетките, които ги разрушават. Затова, след като е бил замразен, човек със сигурност ще умре. Това не е сомати, когато той се самоконсервира чрез мобилизиране на вътрешната енергия, при което, както мислим с Валя Яковлева, водата преминава в някакво четвърто състояние, непознато на съвременната наука. Именно тази удивителна вода е в състояние да приведе тялото в т.нар. каменно-неподвижно състояние, което при температура плюс 4°C може да се запазва хиляди и милиони години, а след това да го върне към живот. Няма да разказвам подробно, нали си чела книгата ми „От кого сме произлезли?“.

— Да, разбира се. Но ми се иска да попитам за рибите, които намират от време на време в ледовете и те, размразени след хиляди години, оживяват.

— Знаеш ли — обърках се и аз, — в природата съществува понятието „хибернация“, т.е. сън. В основата му според мен е природният феномен сомати. В противен случай е трудно да се обясни способността на огромната чукотска мечка да спи по осем-девет месеца в годината! Да не би да си смуче лапите! Тъй че и рибите

вероятно също изпадат в състояние на сомати, не случайно каракудите се заравят в тинята. А в сомати водата в хипотетичното четвърто състояние очевидно не замръзва и не образува ледените кристалчета, разрушаващи клетките.

— Знам, че съвременните хора не умеят да изпадат в сомати и затова едва ли ще преживеят... времето на катаклизмите — обади се Таня.

— Таня, върви отгатък и засега не пускай никого при мен. Мъничко ще помисля, поне двадесетина минути.

Потънах в мислите си. Невъзможността човечеството да оцелее при глобален катаклизъм предизвикваше съмнения, че Висшият разум не е предвидил пътища за запазване на човека. При това бях убеден, че те имат същия оригинален характер, както и всичко останало, сътворено от Бога.

Вече в общи линии знаех един от тях — сомати. Разбирах, че феноменът сомати и свързаният с него Генофонд на човечеството, включващ самоконсервирани представители на лемурийци, атланти и арийци, запазени в дълбоките хималайски и тибетски пещери, предпазва човечеството от пълна гибел при възможен глобален катаклизъм: тези хора ще се върнат към живот (както твърдят ламите) и ще дадат новите кълнове на човечеството. Потомците на оцелелите и излезли от пещерите хора ще се размножат и от Вечния континент ще се разпръснат по земното кълбо, както вече се е случвало след Всемирния потоп, погубил Атлантида преди 850 000 години. Бяхме успели с различна степен на достоверност да докажем тази теза с анализа на очите на различните раси в света. Някак си ми е неудобно постоянно да се позовавам на първата си книга „От кого сме произлезли?“, но въпреки това съм принуден да отбележа, че всичко в подробности е изложено там.

Възникваха обаче редица въпроси.

Прави ли бяха ламите в твърдението си, че хората в сомати могат без вреда за тялото да пребивават в пещери хиляди и милиони години?

Няма ли пещерите с хората в състояние на сомати по време на следващото (не дай Боже!) изместване на земната ос да се разрушат?

Коя от човешките раси, запазени в сомати, може да даде нов клон на човечеството — арийците (ние), атлантите или лемурийците? На всички въпроси мога да отговаря само по един начин — не знам! Бих

могъл, разбира се, да се впусна в пространни разсъждения, но те биха имали смисъл, подобен на я камила, я камилярят. Въпреки това обаче не можех да отричам феномена сомати, на чието проучване по време на хималайските експедиции бе посветено много време.

Все пак ме смущаваше един принцип, в който се бях уверил през целия си научен живот — всичко, създадено от Бога, независимо дали е молекула, ДНК, биохимична реакция, човешки орган, човек или земя, има двоен контрол за гарантиране на непрекъснатост в действието. Затова трябва да има, освен феномена сомати, минимум още един механизъм за предотвратяване гибелта на човечеството. Какъв е този механизъм?

Най-после, след като прекратих безплодните си научни напъни да намеря хипотетичен отговор, влезе Таня. Поседях още малко и разочарован минах заедно с нея в другата стая при компанията, която продължаваше уморено да се весели.

В глъбините на това разочарование усещах, че се таи изключително тънка нишка на някаква дълбока и важна мисъл. Скоро, по време на тибетската експедиция до Града на боговете, тази изключително тънка нишка щеше да се превърне в реална мисъл, от която щях да изтръпна, постепенно разбирайки, че на Земята е създаден още един вид човек, от което щеше да ми стане биологично тъжно. Създаден от Града на боговете!

След като се присъединих към компанията, установих, че темата за купената шуба е изчерпана, а за дамските парфюми от злополучните „Кензо“ е изместена към всички парфюми, ползвани от жените.

— Ами Венера Узбековна, жена, разбира се, с вкус, дълго време ползваше евтините български парфюми „Сигнатюр“ и „Може би“. Пари ли не й достигаха? Май искаше да подчертае женската си индивидуалност. Сега наистина предпочита „Маж ноар“, макар и да споменава, че ако се намира „Сигнатюр“, и сега би го ползвала — дочу се философстващ женски глас.

— Моят приятел Юрий Иванович — пригласях аз — преди постоянно ползваше „Шипър“ — и след бръснене, и вътрешно, а после премина на „Краставичен лосион“, твърдейки, че като го пийнеш, направо поемаш и салатата.

— Ернст Рифгатович, какъв одеколон употребявате?

— О... — обърках се, — какъвто ми подарят, с такъв се пръскам. Но в последно време моята жена ми купува „Маж ноар“...

— „Маж ноар“? Та това е вечерен дамски парфюм!

— Май не беше това. Ами... сякаш... „Фаренхайт“.

— А... а... — Пак се чува гугукащи женски гласове:

— Сигурна съм, че „Фиджи“ е парфюмът на проститутките. Веднъж се бях напръскала и евтините мъже на улицата веднага започнаха да ми се лепят. Струва ми се, че „Опиум“ и „Анаис Анаис“ също действат така на мъжете.

— За щастие това са неустойчиви парфюми.

— Пък Гузел Галеевна само „Салвадор Дали“ използва, а Наташка Макеева — само „Пуазон“...

— И дезодорантите трябва да се подбират според парфюмите. Дезодорантът трябва да е почти без мирис. Понякога така се напръскват, че направо на оцет мирише, не можеш да се приближиш. Или пък съчетават дезодорант „Маж ноар“ и парфюм „Опиум“ — става адска смес.

КАК СА ОЦЕЛЕЛИ АТЛАНТИТЕ И РАННИТЕ АРИЙЦИ НА ВЕЧНИЯ КОНТИНЕНТ?

След като схванах, че разговорът започва да придобива нов увлекателен вариант за жените, свързан с дезодорантите, преминах в другата стая и повиках Таня и Олга. Алексей, който изтънчено възприемаше миризмите, по моя молба остана при дамите.

— Моля за извинение, Оля и Таня, че ви откъснах от удивителния и загадъчен свят на ароматите, но бих искал да участвате в разговора за не по-малко интересния и загадъчен свят на атлантите. По-точно — да отговорим на въпроса как все пак те са оцелели по време на Всемирния потоп. Защото те наистина са оцелели — според сериозните литературни източници. Заедно с тях са оцелели и арийците (ние). Както твърди Блаватская, арийците дори са водели войни с атлантите на територията на Вечния континент, останал след Всемирния потоп преди 850 000 години. Как все пак атлантите и първите арийци са успели да преживеят земетресенията, стотиците години студ и какво ли не друго? Таня, пишеш ли?

— Пиша.

— Очевидно и ранните арийци са притежавали способностите на атлантите... — замислено проговори Олга. — Затова и са оцелели.

— По какво са се отличавали ранните арийци от нас? — попита Таня.

— Според резултатите от изследванията в хималайските експедиции, както и от откъслечните сведения на Елена Блаватская^[1], може да се заключи, че ранните арийци са се зародили преди около 1 000 000 години. В сравнение с атлантите те са били по-ниски (само три-четири метра високи), по-късно броят им нараства, а след няколко десетки хиляди години вече съставят прилична по численост част от атлантическата популация. Ако атлантите са били по-приспособени към полуводния начин на живот, ранните арийци са тичали ловко из гористи местности и са били по-пъргави и сръчни на сушата. На сушата високите пет метра атланти са отстъпвали на триметровите „джуджета“ — арийците. Всички те обаче — и атлантите, и арийците, помнели Синовете на боговете, появили се някога на Земята и предали им златните плочки, на които е било записано истинското знание, т.е. как човекът да използва неизчерпаемите източници от фина енергия на Космоса.

— Вече знам — възкликна Таня, — че атлантите и арийците са наричали лемурийците Синове на боговете.

— Излезли от състояние на сомати или... дошли от Шамбала — неуверено добавих аз.

— Значи ние, съвременните арийци, сме деградирали в хода на еволюцията в сравнение с ранните арийци — разочаровано произнесе Олга.

— Не само че сме деградирали, но и почти сме подивели, а после постепенно сме започнали да вървим по пътя на прогреса. Тогава, преди около 1 000 000 години, атлантите и арийците са живеели съвместно, имали са общи технологии, били са стократно по-развити в сравнение с нас, съвременните хора, и заедно са преживели Всемирния потоп на Вечния континент.

— Защо днес няма атланти? — наивно попита Таня. Замислих се. Този въпрос се оказва изключително сложен.

Колко много неща не знаех в онзи момент! Дори не си и представях, че атлантите са се запазили на Земята твърде дълго, до VII-VIII век сл.Хр., че са издигнали удивителни постройки и монументи, спасили са нас, арийците, че по време на експедицията нямаше да успеем да достигнем само със 70 километра до последния

им град на Земята, че те малко са странели от „подивяващите“ арийци, но и са ги учели.

— Не знам защо днес няма атланти — честно казах на Татяна.

— Как все пак атлантите и ранните арийци са успели да се спасят по време на Всемирния потоп? За сметка на какво?

— Преди да се постареем да отговорим, трябва да вземем под внимание аксиомата, че съвременните технологии и енергетика не биха позволили на човечеството да оцелее в условията на Всемирен потоп. За това вече говорихме. Мисля, че пет фактора са дали възможност на атлантите и ранните арийци да оцелеят:

- Високо равнище на знанията им за планетата Земя, позволило им да прогнозира изместването на нейните полюси. Така успяват предварително да се подготвят за глобалния катаклизъм;

- Използване на финоенергийни технологии, позволяващи да работят механизми и летателни апарати, да се отопляват помещения и много други неща за сметка на неизчерпаемия източник на космическа енергия;

- Практическото владение на феномена клониране, когато могат да създадат запаси от семена и клетки и в необходимия момент да клонират не само овчицата Доли, но и всичко живо, създадено от Бога;

- Умението да се изпада в състояние на сомати, достъпно за повечето духовно издигнати атланти и ранни арийци. В такова състояние на самоконсервация на тялото те са изчакали да отминат най-тежките времена на глобалния катаклизъм;

- Някой е помогнал на атлантите и ранните арийци да оцелеят. Най-вероятно са били Синове на боговете, т.е. излезлите от състояние на сомати лемурийци.

За съжаление, съвременното човечество не би могло да се доближи до никой от тези пет фактора, потънало в материални утехы и евтини филмови шлагери, примесени с тъпа реклама за страхотната роля на дъвката „Орбит“ в човешкия живот.

— Нима сме толкова долнопробни в сравнение с древните? — горчиво попита Татяна, откъснала поглед от листа.

— Не съм пророк, обикновен човек съм и затова нищо не мога да твърдя, само изразявам това, което мисля, без да съм сигурен, че съм прав — произнесох аз. — Но за тези пет постулата има косвени

потвърждения от великите посветени и особено от най-великата — Елена Блаватская.

— Защо през цялото време се позоваваме на нея?

— Защото най-добре познавам нейните книги! — избълвах в отговор. — Сигурен съм обаче, че в Библията и Корана е написано приблизително същото. Ей сега ще открия всички възлови извадки, които направих от втория том на „Тайната доктрина“.

Разположих листата по масата, погледнах Татяна и Олга и предложих още веднъж да анализираме петте фактора за оцеляване на атлантите и ранните арийци от гледната точка на Елена Блаватская.

— Да започнем от първата, засягаща равнището на знанията им, в резултат на което са могли да предугадят глобалната катастрофа. Вижте какво пише Блаватская (т. 2, кн. 2, с. 225): „Тя (водата) тече около нейното тяло (на майката Земя) и го оживява. Един от нейните извори излиза от главата ѝ и става мътен в нейното подножие (Южния полюс). Той се прочиства (при възвръщането) към сърцето, биещо в подножието на свещената.“

— Любопитно — отбеляза Олга.

— Очевидно е, че древните са се отнасяли към Земята като към живо същество, използвайки думи като сърце, глава и тяло.

Сред съвременните учени Влаил Казначеев защитава подобен извод. Ако се отнасяме към Земята като към живо същество, ще можем да предугадаме поведението ѝ, а може би... и да влезем в контакт с нея.

— С това съм съгласна — замислено кимна Олга.

— Обичам си родината и никога няма да отида в Америка — възторжено заговори Таня. — Струва ми се... — дясното ѝ око кой знае защо се изкриви надолу, — че нашата страна се намира около сърцето на Земята. Не се смейте, моля ви, аз от цялата си душа... Хората у нас са сърдечни, няма да те изоставят в беда.

Топло погледнах Татяна и промълвих:

— Един йога в Хималаите ми каза, че над Русия има добра финоенергийна аура, но... колко малко знаем за геологията, геофизиката...

Замълчахме. От другата стая се дочу гласът на Алексей:

— ... в света на миризмите особена роля играят обонятелните халюцинации. Ако на някого от вас не му хареса даден дезодорант или

парфюм, следващия път ще му се струва, че долавя точно него...

— Да продължаваме — язвително рече Олга.

— И така, след като се е знаело времето за настъпване на глобалния катаклизъм, е трябвало да се изгради убежище. За това Блаватская е писала много (т. 2, кн. 2): „... когато полюсите се изместили... това не засегнало онези, които били пазени...“ (с. 162); „... прочетете заповедта на Ахурамазда към Иима, духа на Земята, символизиращ три раси, след като му е било казано да строи Вара — «оградено място», Аргха или Вместилище...“ (с. 88); „... Там (в Аиряна Ваеджо, където се строи Вара) звездите, луната и слънцето се издигат и залязват едва един път (в годината) и годината изглежда като един ден (и нощ)...“ (с. 89); „... надигнали се първите велики води... Всички благочестиви били спасени, всички нечестиви — изтребени...“ (с. 161).

— Доколкото разбирам, Вара е убежището или Вместилището, в което са се спасили хората — каза Олга.

— При това — добавих аз — има ясно указание, че тя е изградена на бившия Северен полюс, чиято точка е била...

— Свещената планина Кайлас — възкликна Татяна.

— Под планината ли се е намирало убежището на атлантите и ранните арийци? — удиви се Олга.

— Излиза, че е така... А някъде там, както мислим, е и Градът на боговете. Нима Градът на боговете е Вара? По принцип не може Бог да насочи хората към нещо само с една цел. Каква е втората? Двойна цел, двоен контрол... — размишлявах на глас. — А може би е имало три или четири цели...

— Интересно каква ли е Вара? Може би е красива, розова и ни най-малко не напомня мрачно подземие — замечтано се усмихна Таня.

— Ако убежището Вара е съществувало, очевидно е било изключително мощно укрепление, за да издържи на земетресенията при изместването на полюсите. Какви технологии са били налице, за да се създаде такова укрепление! Колко добре трябва да се познава геологията на планетата! Кой знае, може би под Земята има огромни празни пространства, може би там наистина съществува легендарната Шамбала? Съществува дори хипотеза, че Земята е кухня. Толкова малко знаем!

— Представям си каква колосална работа е била извършена, за да се създаде този необикновен подземен град и да се запази най-добрата част от човечеството, т.нар. „благочестиви“ хора — неволно се сви Олга.

— Хайде да обсъдим втория фактор за оцеляването на човечеството — високото технологично равнище на атлантите и ранните арийци. Вижте какво пише Елена Блаватская (т. 2, кн. 2): „Четвъртата раса е имала своите периоди на висша цивилизация. Гръцката, римската и даже египетската цивилизация са нищо в сравнение с цивилизациите, които започнали в третата раса...“ (с. 262); „Именно от четвъртата раса първите арийци са получили своето знание и «маса забележителни неща»... «изкуството да се лети във въздушни коли»... своите най-ценни науки за скритите свойства на скъпоценните и други камъни, също така химията...“ (с. 258); „Грехът се съдържал не в ползването на тези новоразвити сили, а в злоупотребата с тях...“ (с. 102).

Мисля, че под „новоразвити сили“ може да се разбира, казано на съвременен език, фината енергия. Днешните учени (А. Акимов, Г. Шипов и др.) теоретично са доказали, че мощта на тази енергия е колосална, но сложността е именно във възможността да се злоупотреби с нея. С нейна помощ могат да се пренасят огромни тежести (антигравитационен ефект), да се създават кухни в камъните (лазерен ефект) и т.н. Любопитно е, че фината енергия се задейства от самия човек, който според Блаватская е „микрокосмос на макрокосмоса“, т.е. същество, способно да използва космическата енергия. Затова ми се струва, че атлантите са могли да създадат подземния град Вара, да го осигурят със светлина и топлина, да организират подземни плантации...

Колко съвършено обаче трябва да е било всичко! Скелетът на подземния град например би трябвало да бъде много здрав и еластичен, за да противостои на движението на земните маси! Засега за нас това е недостъпно.

— А какви са били техните въздушни апарати? — попита Таня.

— В тибетските текстове и книгите на Лобсанг Рампа пише, че въздушните апарати на атлантите са напомняли летящи чинии, че могат да летят на всякакви височини, да се приземяват, където пожелаят. По тази логика в момента, когато „полюсите са се

изместили“, атлантите и ранните арийци със своите летателни апарати, наричани „вимана“, са могли да се доберат до предварително създадения подземен град Вара на Вечния континент и да се укрият там. За всичко в алегорична форма пише и Елена Блаватская (т. 2, кн. 2, с. 259, 260): „И той изпратил своите въздушни кораби (вимана) с благочестиви хора в тях... когато... водите вече тръгнаха... (но) народите вече пресекли сухите земи. Царете ги настигнали в своите вимана и ги повели в земите на Огъня и Метала (Изток и Север)“.

— Колко гениална е Блаватская! Знаела е всичко! — възкликна Олга.

— Чакай малко — произнесох аз.

— Какво?

— Има още една идея за Вара. Ама е твърде фантастична — смутих се аз. — Все пак ще я кажа. Само не се смейте. Вижте — прехвърлих извадките от „Тайната доктрина“, — Блаватская е нарекла Вара и „защитено място“. В уфологичната литература, посветена на летящите чинии, често се говори, че неидентифицираните летящи обекти са в състояние да създават около себе си непроницаема енергийна завеса, която спира двигателите на автомобилите и изопачава показанията на магнитните прибори. В съществуването на такива обекти вярват почти всички, твърде много са наблюденията в света.

— Накъде биете?

— Натам, че Вара с всички хора, механизми, животни, жилища и ред други неща е представлявала кълбовидно пространство, включващо небе, земя и подземна част, изолирано от мощна енергийна обвивка. Около него са бушували катаклизмите — Земята се е разтваряла, страшни урагани са отнасяли всичко по пътя си, бляскали са мълнии, текла е лава, полярен студ е заледявал всичко, а във вътрешността на кълбото е било топло, светло и уютно.

— Наистина е прекалено фантастично — не се стърпя Олга.

— Че е така, така е, но аз вече отдавна се старая да се оправя в тези фини енергии. Честно ще кажа, че все още разбирам прекалено малко, но съм уверен, че фините енергии са милиарди пъти по-мощни от физическите — дори от тези, които предизвикват глобалните катаклизми. Само че трябва да умееш да ги владееш... може би с

помощта на комбинациите от числа... Древните са владеели тайните на фините енергии.

— Ернст Рифгатович, разкажете ни за фините енергии — помоли Таня.

— Таня, вече е късно. Ще поговорим друг път. А сега хайде...

— Искам да попитам — настоя Татяна, — може ли Вара да е Градът на боговете?

— Може би, не знам.

В този момент в съзнанието ми проблесна, че Градът на боговете е бил построен не само за запазване на човечеството (Вара), но и с някаква друга цел. Каква? Скоро по време на експедицията в Града на боговете щях да видя на един от монументите нещо приличащо на огромна врата (към подземие?), но за другите цели, закодирани в Града на боговете, щях да се досетя значително по-късно, когато мъчително се ориентирах в рисунките и записките си.

— Хайде да помислим за третия фактор за оцеляването на атлантите и ранните арийци — умението за клониране — казах аз. — Елена Блаватская пише следното (т. 2, кн. 2): „... прочетете заповедта на Ахурамазда към Иима, духа на Земята... Там (във Вара) ти ще донесеш «семе» на мъже и жени, избрани от родовете на най-великите, най-добрите и най-прекрасните на тази Земя; там ти ще занесеш «семе» на всякакъв род добитък и т.н... Ти ще занесеш всичкото това «семе» — по две от всеки вид, за да се запази там и да не свършва дотогава, докато тези хора пребъдват във Вара“ (с. 88); „... (Ахурамазда)... О, творец на материалния свят, Ти, Пресвети!“ (с. 90); „Те (атлантите) падат в грях и пораждат потомство от чудовища“ (с. 7).

— Любопитни неща е писала Блаватская, нали? — обърнах се към Татяна и Олга.

— Учуди ме, че... как беше... — Татяна погледна към извадката от „Тайната доктрина“, — Ахурамазда заповядал на духа на Земята, наречен... Иима, да отнесе във Вара „семе“ на хора, животни и всичко останало. Духът на Земята сам ли го е носил това „семе“? — Таня пак погледна листчето. — Ахурамазда вероятно е Бог, щом като е написано, че е творец на материалния свят.

— Мен пък ме удиви, че атлантите са създали потомство от чудовища. Вижте, и сега можем да клонираме овцата Доли, а ако нещо

се промени в гените ѝ, може да се клонира например овца с кокоша глава, т.е. неестествени уродливци — каза Олга.

— Моят приятел Юрий Иванович Василиев често ми показваше вестник „Скандали“, където нередко публикуват снимки на човеко-коне, тигро-крави и други мутанти, които не е трудно да се направят с помощта на компютърна графика — добавих аз.

— Ернст Рифгатович, все пак не съм медик, обяснете ми каква е тайната на клонирането. Много съм чела, но не всичко разбирам — помоли Таня.

— Всяка клетка, Таня, съдържа информация за целия организъм и затова от нея, при това която и да е, може да се създаде цял организъм. Според последните научни данни информацията за целия организъм (за всяка молекула, атом, клетка, тъкан, орган) е заложена не толкова в ДНК на клетката, колкото в нейната холограма. А мнението ми е, че клетъчната холограма е сътворена от Бога финоенергийна програма за създаване на физическо тяло. Това обаче е друг разговор. Нека да се върнем към атлантите.

— Хайде!

— Те очевидно са владеели процедурата на клониране, след като са отнесли във Вара семена и клетки от всички живи същества. При това процедурата е била толкова отработена, че са стигали по два броя от „семето“ от всеки вид. Очевидно е била отработена и процедурата за консервация (запазване) на „семето“. Особено внимание заслужава и фактът, че „семе“ е вземано от най-добрите родове, за да не възникнат генетични заболявания. Засега това не можем да го постигнем.

— Излиза — отбеляза Олга, — че след потопа всичко живо на Земята е било отново „отгледано в епруветка“ — и хора, и животни, и растения, и насекоми.

— Да, и точно тези „епруветкови“ същества са заселили освобождаващите се от водата континенти — казах аз.

— Значи нашите далечни предци са излезли от епруветки? — с недоумение ме изгледа Татяна.

— Да. Отначало са населили Тибет и Вечния континент, а оттам са се разпръснали по земното кълбо. Нашите изследвания на очите на различните раси показаха, че „средностатистически очи“ има тибетската раса — онази, „появила се от епруветка“ и разпространила

се по нашата планета, променяйки облика си в съответствие с климатичните условия.

— Удивително, но логично! — възкликна Олга.

— Разбира се по отношение на клонирането има — разгорещено продължих аз — още три важни, според мен, момента: клонирането на чудовища, ролята на духа на Земята Йима и ролята на спасилите се във Вара хора. Да помислим! Това, че атлантите преди Всемирния потоп са клонирали чудовища, е наречено грях от Елена Блаватская. Защо? Не само защото те са били опасни, а главно поради това, че човек няма право да се намесва в създадената от Бога хармония на земния живот, в която влиза и самият той. Бог е създал огромно многообразие, засега в непонятен за нас баланс, чиято святост е продиктувана не от безполезния постулат на „зелените“ — да се опазва природата, а от това, че на Земята, според моето подсъзнателно усещане, съществуват още много невидими и неразбираеми форми на живот. Тяхното значение в общоземния живот е не по-малко важно от значението на обичайните за нас маймуни, вълци, дървета, бръмбари и всичко останало, изучавано засега все още от примитивно развитата наука с наименованието „биология“.

Млъкнах за миг, след като изпитах известно объркване от току-що произнесената от мен мисъл за съществуването на невидими и неразбираеми форми на живот. Тя сякаш ме завъртя и започна с мощна сила да ме тегли нататък — към експедицията в свещената планина Кайлас, към хипотетичния Град на боговете. В този момент, когато Таня и Олга седяха срещу мен, а в съседната стая течеше увлекателно пиянско обсъждане на дезодорантите, не знаех, че бодналата ме мисъл за неведомите форми на живот ще доминира при анализа на целия огромен материал от експедицията.

— Татко ми казва — прекъсна мълчанието Татяна, — че не бива да се ядат едри картофи от някакви си там „тра-та-та-та“ сортове, внесени от Холандия и създадени чрез... клониране. На вилата си отглеждаме само наши, башкирски картофи, нищо че са по-дребни...

— Между другото — отбелязах аз, — редица високоразвити страни създадоха многогодишна научна програма, наречена „Геном“. Успехите на генното инженерство в тази програма като че ли не са големи и се свеждат пак до създаването на нови видове картофи и още нещо. Убеден съм обаче, че програма „Геном“ е опасна и насочена

срещу Бога! Грях е всяка намеса в неговите дела! Не съм против генетиката, но съм за генетика под флага на Бога! Под флага на осъзнатото, че човек по своята същност не може да бъде по-умен от Бога и не трябва да променя сътвореното от него! Учените на атлантите очевидно са се ръководили от благи намерения, но по-късно... в научния си хазарт са забравили Бога и са сътворили чудовища. Но най-опасното е — добавих неочаквано и за самия себе си след известно мълчание, — че може да се клонират невидими биороботи, които няма как да изследваме поради тяхната недосегаемост, а те могат да разрушат баланса на Земята, създаден от Бога. Невидими чудовища...

Когато произнасях тези думи, не знаех, че след експедицията към Града на боговете те ще преобладават в мислите ми, предизвиквайки ред съмнения дали изобщо да пиша тази книга. Твърде много би се разкрило.

— Безспорно духът на Земята Иима сам е решавал какво „семе“ да отнесе във Вара — намеси се Татяна. — Не е вярвал на атлантите. Нали те са си играели с клониране на чудовища.

— Така са се наиграли, че е настъпил Всемирният потоп, за да унищожи тези чудовища, които не са от Бога, а от дявола! Дяволска работа е намесата в Божиите дела! Играещите си на клониране са сподвижници на дявола! Още веднъж ще повторя, че научното ни любопитство не струва кой знае колко, а особено малко струват усилията на напредничавите учени да се доказват пред „закостенели“ и вкусили от греха на научната власт солидни професори и академици, смятащи, че мнението им е над Божието.

Както се казва, историята ще отсъди. Просто трябва да се пише, да се дълбае, да се изследва, но без унижаване пред онези, които с дяволородно величие произнасят: „Това не може да бъде!“.

— Ернст Рифгатович, защо не сте академик, а само професор? — попита Таня.

— Защото никога не съм подавал документи за членство в Руската академия на медицинските науки. А и не биха ме приели.

— Защо?

— Чужд съм им. А и аз не се стремя да стана академик. Това е принцип.

— Защо?

— Както пееше Владимир Висоцки, „там климатът е друг“, не ми е по сърце... Не е романтично, а солидно. Не мога дълго да се правя на всезнаещ... Хайде да се върнем към фразата на Елена Блаватская, че по заповед на твореца на материалния свят Ахурамазда духът на Земята Иима занесъл във Вара „семето“ на най-добрите мъже и жени, животни, растения и така нататък. Явно е, че всички форми на земен живот са не само под непрекъснатия контрол на духа на Земята, но и под контрола на самия космически разум. Тоест не е без основание концепцията за „живия Космос“ и за „живата Земя“. Вярвам в нея като учен...

— Аз също вярвам — каза Олга.

— И аз — промълви Татяна.

— Уверявам ви — отново заговорих аз, — че човек не може да живее без заобикалящата го среда от микроби, вируси и прочие гадинки. Например в чревния тракт на човека има колибактерия, играеща важна роля в храносмилането. Ако я няма, човек ще умре. Така и планетата Земя живее в симбиоза с всички свои форми на живот. Възможно е за нея човекът да е също толкова необходим, както за нас колибактерията. Както е известно, човек има тяло, душа и дух, но мисля, че и Земята има свой дух, свое тяло и своя душа. Съществува изключително строг баланс, сътворен по програмата на Бога, и той не бива да бъде нарушаван.

— Какво ще стане, ако бъде нарушен?

— Очевидно Земята ще се „лекува“, като се избавя от клонирани чудовища, самозабравили се и воюващи хора... а начинът на „лечение“ е чрез изместването на оста ѝ с 6666 километра и Всемирен потоп. И само онова, което е хубаво и добро, ще бъде пренесено във Вара като „семе“ с последващо клониране. И така, Всемирният потоп не е геоложки катаклизъм, а способ за „самоизцеление“ на живото същество — Земята.

— Как духът на Земята Иима може да събере „семето“ и да го отнесе във Вара? Нали е дух! — попита Татяна.

— Мисля, че на Земята е имало и има хора, способни да влязат в контакт с нея. Според мен, те умеят да изпаднат в състояние на сомати. Ай... загадъчната Шамбала.

— В съвременността има ли такива хора?

— Вероятно има... сред йогите, които изучавахме по време на третата ни хималайска експедиция. Те често ми казваха, че ги ръководят свръх хора...

— Това го помня — подкрепи ме Олга, също участвала в експедицията.

— Те явно вършат работата по събиране на „смето“ и отнасянето му във Вара за последващо клониране. И точно те, тези хора, запазвайки се в периода на катаклизми в състояние на сомати, след подобряването на жизнените условия на планетата „оживяват“ и извършват клонирането. Ех, как ми се иска по-бързо да потегля на експедиция към Вара! Засега обаче, през юни, там е сезонът на дъждовете. Да се присъединим към компанията, малко да си починем.

Женската компания, сред която бяха Селиверстов и Алексей, бе преминала в онова уютно вечерно състояние, когато всички са изморени от шумното веселие, а на никого не му се тръгва. Алексей с придишание обясняваше медицинските аспекти в света на ароматите, а Селиверстов подхвърляше епитети и често произнасяше „да“.

— Съществуват два вида потни жлези — амакринови и апокринови. Точно те отделят на повърхността на кожата влага с цел тя да се изпарява и да охлажда човешкото тяло. Нали се потим, когато е горещо.

— По какво се отличават тези... мамакринови жлези от как бяха... не помня?

— Не мамакринови, а апокринови — уточни Алексей. — Те отделят пот, без да се променят морфологично. Наименованието на другия вид — апокринови, произлиза от латинската дума *арех*, т.е. връх. В процеса на потоотделянето върховете на апокриновите клетки се откъсват и попадат на повърхността на кожата, като се разпадат и издават специфична миризма на пот.

— Гният, значи, по тялото, а оттам и миризмата — добави Селиверстов.

— Гният ли? — учуди с една от дамите.

— Гният — утвърдително кимна Селиверстов.

— Ама не е съвсем така — не гният, а са подложени на разпад — смути се Алексей.

— Когато работех като секретарка — обади се седящата в края на дивана дама, — шефът ми, като сега го помня, така вонеше на пот,

че ми ставаше гадно. Значи е имал много апокринки. Най-удивителното беше, че миризмата в кабинета му оставаше и след него. Значи апокринките му са падали на пода и там са продължавали да гният. А може би ги е изтръсквал?

— Едва ли ги е изтръсквал, сами са падали — подхвърли Селиверстов.

— Ех, би трябвало всичко с дезодоранти да обливам...

— Адска смес би се получила — отрязва я Алексей.

— Ами какво да се прави?

— Къпането да е по-често. При едни преобладават амокриновите, при други — апокриновите жлези. Хората от апокринов тип трябва да се мият по-често — многозначително отбеляза Алексей.

След като хапнахме по нещо, аз, Татяна и Олга тихичко, без да привличаме вниманието, се измъкнахме в съседната стая.

— Остана да разгледаме още два фактора за оцеляването на атлантите и на ранните лемурийци по време на Всемирния потоп. На три от факторите вече се спряхме. Таня, виж кой е четвъртият в записките. Изскочи ми от главата!

— Сомати — отговори Татяна, след като попрелисти записките си.

— Е... за сомати има да говорим много — започнах аз, като крачех из кабинета. — На този феномен и на свързания с него Генофонд на човечеството съм посветил книгата „От кого сме произлезли?“, където са посочени и извадки от „Тайната доктрина“ на Елена Блаватская. Вероятно ще се повторя, но ще приведа две-три фрази от нея, за да бъде по-пълна картината. И така, ето какво казва Блаватская (т. 2): „Разбира се, ние наемкваме не за пещерите, известни на всеки европеец... а за факта, известен на всички посветени брамини в Индия и особено на йогите, че няма нито един пещерен храм в тази страна (Хималаите) без своите подземни проходи, разминаващи се във всички посоки, и че тези подземни пещери и безкрайни коридори на свой ред имат свои разклонения... Кой може да каже, че загиналата Атлантида... не е съществувала още в онези дни“ (кн. 1, с. 268); „... надигнали се първите велики води... Всички благочестиви били спасени, всички нечестиви — изстребени... заедно с тях множество животни...“ (кн. 2, с. 161); „И той изпратил своите въздушни кораби с благочестиви хора в тях...“ (кн. 2, с. 258).

Избрах точно тези фрази на Елена Блаватская, тъй като в случая интерес представляват два момента — казах аз, като разглеждах извадките. — Първият е огромната мрежа от пещери и пещерни храмове в Хималаите, където от потопа биха могли да се укрият доста хора, но... само тези, които могат да изпаднат в състояние на сомати. При това трябва да се знае кои от пещерите по време на изместването на земната ос няма да се срутят. Очевидно атлантите и ранните арийци, способни да влизат в телепатичен контакт с духа на Земята, са знаели, както, вероятно, го знаят и някои от съвременните йоги и посветените брамини.

— А вторият момент?

— Вторият е, че са се спасили само „благочестивите“ хора. Точно те имат способността да изпаднат в състояние на дълбоко сомати, продължаващо хиляди години, тъй като главното условие за сомати е пълното очистване от отрицателната психична енергия.

— Накратко, атлантите и ранните арийци, които са изпаднали в сомати... са изчакали да отmine Всемирният потоп, а после са излезли от пещерите — уверено каза Татяна.

— Да.

— Струва ми се, че част от тях са влезли в сомати във вътрешността на Вара, а други — в сигурните пещери — добави Олга.

— Напълно е възможно. Но принципен момент е, че, изхождайки от казаното по-горе, след Всемирния потоп човечеството е било възстановено отново за сметка на два фактора: А — клониране на хора във Вара; Б — размножаване на хора, излезли от състояние на сомати.

— Ами останалите? — попита Таня.

— Загинали са.

— Остана ни петата точка от нашата, както казвате, Ернст Рифгатович, мозъчна атака — ролята на Синовете на боговете за оцеляване на човечеството — съобщи Татяна, докато прелистваше записките си.

— Ето какво пише Елена Блаватская: „Тази версия се отнася към събитията на Атлантическия потоп, когато Вайвасвата, великият мъдрец на Земята, спасил петата коренна раса от изтребване заедно с остатъците от четвъртата...“ (кн. 1, с. 172); „Вайвасвата Ману (наистина събирателно име!), бил Ной на арийците и прототип на библейския патриарх...“ (кн. 2, с. 107); „Само шепа от тези избрани,

чиито Божествени наставници се оттеглили на Свещения остров, откъдето ще дойде последният Спасител...” (кн. 2, с. 162); „Петата (раса), произлязлата от свещен род, останала; тя започнала да се управлява от първите Божествени царе...” (кн. 2, с. 163).

— Какво мислите за всичко това? — попитах Олга и Татяна, които оглеждаха извадките.

— Мисля — бойко каза Таня, — че свещеният остров е Вечният континент, за който говорим. Там — пак погледна извадката — са се усамотили божествените наставници, появили се най-напред сред атлантите и са избрали хората, които трябва да бъдат спасени.

— Олга, ти как мислиш?

— Мисля, че легендата за Ноевия ковчег е вярна. Именно в него, както помня от детството си, е било струпано всичко „живо“, за да се спасят земните форми на живот. Блаватская казва, че Ной или — Олга погледна записките — Вайвасвата Ману, е спасил човечеството. Легендата и сведенията от „Тайната доктрина“ съвпадат!

— Между другото, знаете ли, че много учени, особено от Армения, твърдят, че Ноевият ковчег е спрял до планината Арарат, когато всичко наоколо е било наводнено? Там като че ли и досега има останки от ковчегата — добавих аз.

— Да, да, имаше нещо такова във вестниците.

— Не можем да отричаме легендата, тъй като според предишните ни пресмятания планината Арарат заедно с Кавказ би трябвало да остане във вид на остров, който чрез тънък участък гориста суша да се свързва с Вечния континент през Иран и Афганистан (планините Загрос, Копетдаг и Хиндукуш). Но... най-вероятно Ноевият ковчег е пристигнал на Вечния континент, където вече е била построена Вара и е било занесено „семето“ на всичко живо на Земята.

— Логично е.

— Ще се постарая да обобщя разсъжденията за божествените наставници, спасили човечеството от гибел по време на Всемирния потоп преди 850 000 години. Да отговорим отначало на въпроса кои са тези божествени наставници.

Напълно разбираемо е, че не биха могли да бъдат дори най-добрите представители на атлантите или ранните арийци. Тогава кои? Мисля, че са лемурийците, излизащи в навечерието на катаклизма от

Генофонда на човечеството, където са били в състояние на сомати, или идващи от загадъчната подземна Шамбала. Тези огромни, десетметрови хора, наричани от атлантите Синове на боговете, с техните невъобразими за нас способности и знания са ръководили спасяването на човечеството. Нищо не твърдя, но така мисля.

— ???

— Друг въпрос, на който ще се постарая да отговоря хипотетично — продължих аз, — е как е протичал самият процес на ръководене от страна на Синовете на боговете. Може много да се фантазира, тъй като липсват реални факти. Но едно сведение, добито от знаменития Свами Премананда по време на хималайската експедиция през 1998 г., като че ли хвърля известна светлина. Този велик мислител, знаещ „езика“ на зверовете и растенията, казваше, че йогийските способности идват неочаквано и кой знае откъде при хората, след което човек отива в планината, заселва се в пещера и прави това, което не могат да вършат другите, като постоянно тренира и усъвършенства уменията си. Този човек се подчинява на някакъв „сврхчовек“, когото йогите с уважение наричат Той. Те постоянно имат телепатични контакти с Него. Точно тази телепатия за йогите е източник на знания и на способности, ръководство за действие.

— Добре помня разговора със Свами Премананда — прекъсна ме Олга.

— Мисля, че в книгата ви „От кого сме произлезли?“ дори има рисунка, наречена „Той“ — намеси се и Таня.

— Ернст Рифгатович, нали започнахте да пишете книга за йогите. Кога ще я завършите?

— Навярно след тибетската експедиция. Не знам точно... Нали сега се готвим за новата експедиция.

Когато изричах тези думи, не предполагах, че резултатите от тибетската експедиция ще бъдат толкова невероятни, че ще отместя недописаната книга „Кои са йогите“ и ще започна нова (тази) книга — „В търсене на Града на боговете“.

— Да се върнем към темата на нашия разговор — към божествените наставници — настоятелно казах, превъзможвайки умората. — Не ви ли се струва, че Блаватская, когато говори за „шепа избрани“, навярно е имала предвид древните хора, които са били избирани, подобно на съвременните йоги, от легендарния

„сврѣхчовек“, или Той. Вярвам в съществуването на „сврѣхчовека“, твърде много необичайни йоги успях да видя и твърде много удивителни знания събрахме при третата хималайска експедиция!

— Излиза, че „сврѣххората“ са същите „божествени наставници“ или „Синове на боговете“, отбелязани в книгата на Блаватская.

— Да. Древността и съвременността се преплитат.

— Кои са тези „сврѣххора“? — с широко отворени очи попита Таня. — Къде живеят?

— Откъде да знам, ние сме само хора, а те са сврѣххора. Но ми позволете да изкажа една хипотетична концепция — сврѣххора, Той, божествени наставници, божествени царе или Синове на боговете са синоними, с които е наричано едно и също разумно същество с изключително високо равнище, навярно става дума за представители на загадъчната подземна Шамбала, свързани с Генофонда на човечеството, или... за по-високоразвит паралелен свят на Земята. Нищо не мога да докажа, защото, още веднѣж повтарям, просто съм човек, а те са „сврѣххора“.

Тези „сврѣххора“ обаче, които имат пряк контакт с духа на Земята Иима, информационното поле на Онзи свят и Бога, предварително ще знаят за предстоящото изместване на земната ос и в съответствие с указанията на Бога и духа на Земята ще предприемат мерки за спасяване на човечеството с едновременно... пречистване (!) от нечестивите и заболели от горделивост хора. Начинът на действие на „сврѣххората“ ще е следният: те, след като анализират хората, ще подберат „избраните“ и ще започнат (както в случая с йогите) телепатично да им предават знания и специални способности, след което тези „избрани“ ще изпълнят целия огромен обем от работа по подготовката за спасяване на земния живот, включващ и строителството на Вара, и събирането на „семето“ на всичко живо, подготовката на клониращите устройства и т.н. Точно те, тези „сврѣххора“, ще дадат сигнал на „избраните“ за времето, когато трябва да изпаднат в сомати, ще посочат сигурните пещери, някои ще пуснат във Вара. Не изключвам някои от тях да се появят и сред хората.

— Рѣорих е писал за хора, които неочаквано се появяват на недостъпни скали и също така неочаквано изчезват. Дали не е имал предвид „сврѣххората“?

— Не знам, Таня. Хайде да видим къде ще се намира новият екватор, ако при следващото изместване на земната ос Северният полюс е в Съединените американски щати.

НОВИЯТ ЕКВАТОР

Намерихме конец и след като отмерихме равни разстояния от новия Северен полюс, превързахме с него глобуса в района на новия екватор.

— Стига, стига — дочуха се на вратата женски гласове, — хайде да глътнем по една за последно, май е време за вкъщи. Че от приказките на Алексей за апокринките ни засърбяха носовете. А и Селиверстов постоянно го подкрепя...

— Танка пък каква е! Направо професор!

— Момичета — обърнах се към тях, — помните ли, че ви досаждах с въпроса къде се намира езерото Байкал?

— Помним.

— Искате ли още малко география?

— Ами, как да ви кажем...

— Краят на света, ако го има, ще настъпи, тъй като Северният полюс ще се измести в района на Съединените американски щати — наиздателно казах аз, като сочех глобуса. — Екваторът ще бъде там, където минава конецът.

— Нима ще дойде краят на света?

— Бог знае — повдигна рамене Селиверстов.

— А Русия ще е тропическа страна! Погледнете! Екваторът ще преминава приблизително по средата на разстоянието между Северния полюс и планината Кайлас, т.е. в района на Тюмен.

— Бива си го! — възкликна операционната сестра Ина. — В Тюмен е приятелката ми Ирина.

— По-нататък — продължих аз — ще минава през Уфа...

— През Уфа? Ура! Ще живеем на топло. Няма да купуваме шуби! Хайде да прием за добрата новина — разнесоха се женски гласове. — И никакво „не“, никакво... Хайде, хайде в другата стая... Наливай, Алексей!

Глътнахме по чашка. Върнах се при глобуса. Всички тръгнаха след мен, строиха се в кръг и се загледаха. Започнах да диктувам:

— Таня, пиши! По-нататък новият екватор ще преминава през Саратов, Донецк, Атина, ще пресича Сахара в района на Ахагар.

— Между другото — отбеляза Алексей — новият екватор преминава през едно от двете плата в Сахара. Второто е с любопитно име — Тибести.

В този момент си помислих, че платото със странното име Тибести може би също носи някакъв скрит смисъл, но отхвърлих тази мисъл и продължих да проследявам новия екватор.

— Така! Новият екватор по диагонал пресича Атлантическия океан и точно през нос Хорн навлиза в безбрежните простори на Тихия океан, като преминава през безбройните острови на Микронезия към Япония. Ще премине и през островите Фиджи.

— О! — възкликнаха жените, спомнили си едноименния парфюм.

— После ще пресече Япония, в района на Токио, Владивосток, северната част на Китай, езерото Байкал, Красноярск и ще стигне до Тюмен, откъдето започнахме да го проследяваме.

— Значи Русия ще бъде като Бразилия!

— Вижте! — възкликнах аз. — Разстоянието от Кайлас до съвременния и новия екватор е почти еднакво. Значи Вечният континент едва ли с нещо ще се промени... затова е и вечен, неслучайно са го наричали свещен остров.

— Кои места ще бъдат най-добри за живеене при новия екватор и новия Северен полюс? — обади се Селиверстов.

— Екваторът едва ли е сред тях — твърде горещо е. В тропиците също. Най-добре е в субтропиците или в умерения климат, т.е. в крайбрежието на топлия Северен ледовит океан, полуостров Таймир, Якутия, Колима, Чукотка, Камчатка...

— Провервя им на затворниците в Колима...

— Нима и те ще бъдат клонирани? — каза под носа си Олга.

— Баланс между доброто и злото — изгледа я накриво Алексей.

— По-добре слушайте — строго каза Селиверстов, като обходи всички със сърдит поглед и свъсени вежди. — Продължавайте, Ернст Рифгатович!

— Басейните на реките Об, Енисей и Лена ще се покрият с обилна тропическа растителност, там ще бъде новата Амазония.

— Значи при нас и пирани ще се появят — вметна някой.

— Тихо! — Селиверстов още по-силно смръщи вежди.

— Извинете, Сергей Анатолиевич, страх ме е от тях. Извинете, днес мога да говоря всичко, което искам, нали съм рожденичка. Ами ако поискам да се ожените за мен! Какво? Ще откажете ли?

Селиверстов взе от шкафа изсушената пираня, която бях донесъл от Амазонка, и направи заплашително движение „р... р... р...“ към рожденичката. Всички жени с писъци изскочиха от кабинета.

— Ех, че хубаво! — изстреля Селиверстов и затвори вратата. — Обидно е, разбирате ли, аз, член на тибетската експедиция, седя там и ги развличам. В края на краищата не съм шут!

— Благодаря, Серьожа. Извикай Таня и Олга, а Алексей нека да ги развлича. Прошепни му го на ухото.

— Добре.

— Таня, пиши! Много добри места за живеене ще бъдат Аляска, Северна Канада и Гренландия, където ще има умерен или субтропичен климат.

— Неслучайно Гренландия е наречена така: green означава зелено, а land — страна, т.е. Зелена страна. Тези, които са й дали името, вероятно са подразбирали, че ще бъде така — убедено произнесе Селиверстов, явно желаещ да навакса пропуснатото.

— Много добро място с тропичен и субтропичен климат ще бъде Антарктида.

— Извън всякакво съмнение — каза Селиверстов, внимателно разглеждайки глобуса.

— Амазония ще обрасне с хвойнова гора от типа на растящата сега покрай реките Об и Енисей. А останалата територия на Южна Америка ще бъде със субтропичен и дори тропичен климат. За съжаление, цялата територия на Съединените щати и почти цялата на Мексико ще бъдат покрити с дебел слой лед, какъвто сега има в Антарктида.

В този момент вратата пак се отвори, жените обсадиха глобуса, без да обръщат внимание на звуците „р... р... р...“ и размахваното чучело на пиранята.

— Пираните от Амазонка ще се прехвърлят в сибирските реки и дори в башкирската река Белая — произнесе Селиверстов със заплашителен вид.

— Момичета, по-тихо! Помълчете, приключваме — строго казах аз. — Какво ще стане с Африка? Най-вероятно на мястото на Сахара ще израснат гъсти тропически гори, а в южната част на континента ще се образува голяма пустиня. Климатът на Индия, Тайланд и съседните страни от Тихоокеанския регион ще бъде по-прохладен, но годен за живот. В Китай ще стане по-горещо. Езерото Байкал ще бъде заобиколено от тропическа гора, където ще се въдят анаконди...

— Мога със сигурност да кажа, че никаква анаконда не би могла да глътне Селиверстов — твърде голям е — намеси се рожденичката.

Селиверстов я погледна хипнотизиращо и издаде заплашителния звук „ш... ш... ш...“, очевидно имитирайки змията.

— Сега ще те погълна — премина в атака рожденичката, приближи се до него и силно го целуна по устните.

— Ама... — смути се Селиверстов.

— Всичко това да го записвам ли? — язвително попита Татяна. — Хайде да приключим, а после ще потанцуваме?

— И така — за пореден път пресякох дърдоренето, — добре ще се живее в Москва, Перм, Мурманск, Швеция, Финландия и Норвегия. Там няма да има зима, а природата ще напомня тази на Канарските острови. В Западна Европа ще бъде малко по-студено, но все пак поносимо.

— Цял живот съм мечтала за Канарските...

— Струва ми се, че Австралия няма да се промени. Но от океана може би отново ще се издигне огромният бивш континент на Атлантида, чиито крайни точки ще бъдат Австралия и остров Пасха. Този огромен континент ще включва днешните острови на Микронезия, Полинезия, Индонезия, Нова Зеландия, Филипините, Нова Гвинея, както и Хавайските и Маршаловите острови.

— Имайте предвид — Селиверстов вдигна показалец, — че не бива да се бърка Атлантида с Атлантическия океан.

— Впрочем — подкрепих Селиверстов, — Атлантида е съществувала преди около милион години, имала е много континенти и острови. Основният континент е бил в района на Тихия океан, като е включвал и Австралия. Този континент според Блаватская е потънал преди 850 000 години по време на Всемирния потоп.

— Защо Атлантическият океан е наречен с дума, приличаща на Атлантида? — попита Татяна.

— Именно в Атлантическия океан, в района на Бермудския триъгълник, е съществувал голям остров, на който след Всемирния потоп, както и на Вечния континент, са могли да оцелеят атлантите (а може би те са се преселили там от Вечния континент!). Описал го е, ползвайки древни манускрипти, великият Платон. Заради този остров, на който са живели последните от атлантите, Атлантическият океан е наречен така. А на мен кой знае защо ми се струва — замислих се аз, — че след ново изместване на земната ос островът на Платон ще се появи от дълбините на океана, а заедно с него не е изключено да „изплуват“ и пирамидите, и другите градежи на последните атланти. Може би Вечният континент има твърда ос, неподвластна на въздействието на нов „атлантически континент“. Естествено, след появата на движещата се магма в района на Тихия океан ще се вдигне нивото на океаните. Затова ниско разположените земи ще потънат, а това са Британските острови, Холандия, Белгия, северната част на Германия, Полша, България, част от Италия, част от Украйна, част от Франция...

— Ох, ами парфюмите...

— По-нататък — високо казах аз, — трябва да потънат част от Сахара, Конго, Габон, Ангола, Египет, Судан, част от Саудитска Арабия и Ирак. Значителна част от делтата на Амазонка също ще се превърне в море. Ще потънат и районите от Канада в близост до Хъдсъновия залив.

— Ами в Русия?

— В районите на устията на реките Об, Печора, Енисей, Аленъок, както и в района на Санкт Петербург се образуват топли морета. Ще се разшири Каспийско море, като ще залее част от Волга, от река Урал и от Казахстан. Мисля, че на мястото на Казахстан ще има пустиня.

— Петербург ще потъне ли?

— Да.

— Какво ще стане с Вечния континент?

— По мое мнение той ще си остане същият, затова е и вечен. Мисля... и аз самият не знам защо... че Вечният континент има мощна и твърда дълбочинна ос, която не е подвластна на движението на магмата на Земята при изместване на оста ѝ. Не мога с нищо да го докажа и очевидно никога няма да мога, но така мисля.

— Разбрахте ли какво ще стане, ако земната ос се измести и Северният полюс „се прехвърли“ в района на Съединените американски щати? — назидателно произнесе Селиверстов и изгледа жените.

— Хубаво ще бъде, к'во! — отвърна рожденичката.

— Че е хубаво, хубаво е, но нас няма да ни има! Няма да ги има Москва, Уфа, Париж, Ню Йорк... ще има съвсем други хора, съвсем други градове — тъжно произнесох аз.

— Хора от епруветки — почесвайки се по тила, добави Олга.

— По-точно казано, реклонирани хора — уточни Алексей, който беше наясно, че нито една от празнуващите жени няма да разбере за какво става дума.

ЕЗЕРОТО БАЙКАЛ

Пуснахме музиката. Като че ли беше време мъжете да поканят жените на танц. Работата привърши, но не ми се танцуваше. Алексей тръгна към рожденичката, но на пътя му се оказа Селиверстов.

— Момчета — извисих глас аз, — май се получи нещо като рожден ден с география. Какво пък, оригинално е! Помните ли историята за езерото Байкал?

— Помним! Как да не помним! С това езеро три месеца ни досаждахте.

— Къде се намира?

— Не знаем и не искаме да знаем — в хор отговориха дамите.

Историята беше следната. Преди около четири години излязох от операционната и заварих тогавашната ми секретарка Наташа Макеева в компанията на две дами — Гулнара Перлевская и Лариса Юрченко. Те разговаряха за нещо. Пийнах чай и кой знае защо ги попитах:

— Къде се намира езерото Байкал?

Наташа Макеева окръгли и без това кръглите си очи и неуверено каза:

— Край Москва.

Гулнара Перлевская избухна в смях:

— Добре го даваш, Наташа! Колко си имала в училище по география? Всички знаят, че Байкал е в Казахстан.

— Нищо подобно — възрази Лариса Юрченко. — Сигурна съм, че Байкал е в Киргизстан.

Опулих се. Подобно непознаване на географията ми се стори дори любопитно и реших да проведа социологическо проучване. След като попитах 100 жени и 100 мъже от град Уфа, успях да установя удивителна „полова“ закономерност по този въпрос. Мъжете обикновено знаеха къде се намира езерото и отговаряха:

— В Източен Сибир, близо до Иркутск.

А руските жени... Над 60% от тях нямаха и представа къде е то, като напосоки прехвърляха географски наименования в регионите на бившия Съветски съюз, започвайки от Белорусия и завършвайки с Владивосток. Около 30% все пак знаеха, че Байкал е в Сибир, но бъркаха името на най-близкия град до него, като най-често се спираха на Новосибирск. Малко под 10% знаеха къде е езерото.

Най-интересното беше, че знаещите жени предимно спадаха към категорията на неудачниците в личния живот — от типа на старите моми.

Отчитайки факта, направих извода за „вредността жените да знаят месторазположението на езерото Байкал“, а веднъж и гръмогласно провъзгласих:

— Скъпи руски дами, дори ако знаете къде се намира езерото Байкал, забравете го!

Когато пребивавах за по-дълго в Съединените щати — във Вашингтон и в Далас (Тексас), проведох същото проучване — пак между 100 жени и 100 мъже. Задавах им въпроса къде се намира езерото Мичиган. Ще поясня, че е най-голямото езеро в страната, на чиито брегове е разположен град Чикаго.

Резултатите от експеримента бяха приблизително същите, както в Русия, като така бе потвърдено „половото“ различие в знанията по география.

В онази юнска вечер, когато с Татяна, Олга и Алексей, изморени от дълбокомислените разсъждения за трагичното послание на древните, седяхме при жените, също изморени от празнуването на рождения ден, си мислех, че все пак те психологически силно се различават от мъжете. Това не засяга само хипертрофираното им внимание по проблема за духовете или загадката за злополучното езеро Байкал, а преди всичко, че в по-голяма степен живеят с душата, съсредоточени са предимно върху чувствата, предизвикани дори от

някакъв незначителен фактор, като обръщат по-слабо внимание на конкретните факти от типа на географското местоположение.

Чувствата са преди всичко атрибут на подсъзнанието и се задействат от божественото вътрешно Аз на човека. Затова жените са някак си по-близо до Бога, значително по-рядко в сравнение с мъжете са причина за зли деяния. А дребните женски негодувания, свързани с покупката на шуба или с изненадата, че и друга жена използва същия парфюм, могат да бъдат простени — това е мило и уютно.

— След вашите въпроси за езерото Байкал се почувствахме такива глупачки! После, когато ни разказахте, че само нещастните знаят къде се намира, не само че не искаме да го знаем, но и се страхуваме да тръгнем натам — смееха се жените.

— Както и да е. Хайде да се прибираме. Шофьорът в колата ли е вече?

— Да.

Докато слизахме по стълбите, отзад се чу глас:

— През цялата вечер само едно и също — 6666... Би трябвало да си купи шуба за 6666 рубли.

ДЯВОЛСКИЯТ ЕЛЕМЕНТ В ТРАГИЧНОТО ПОСЛАНИЕ НА ДРЕВНИТЕ

Докато разкарвахме всички по домовете им с кола на „Бърза помощ“, уютно се бях настанил в един ъгъл и пак се замислих за трагичното послание на древните.

И постепенно в мен възникна усещането за генетичната ни непълноценност пред атлантите. Това пробождащо душата усещане заедно с мисълта, че сме онеправдани от Бога, неочаквано прерасна в негодувание. Опитах се да се концентрирам, за да си изясня причината, и на втория или третия опит осъзнах, че е банална и проста. Дотолкова, че дори ми е неудобно да говоря и още повече да се повтарям. Тя е в наличието на стотици и хиляди „самозабравили се“ и „ояли се“ хора или, както се казва, страдащи от „звездна болест“. Очите им са някак си други, пренебрегващи всичко наоколо и самовлюбени, всичко „мое“ им се струва божествено свършено, включително до правото им черво.

„Звездната болест“ се появява най-често, когато човек заема лидерска позиция в обществото. Затова вредата от подобни „болни“ хора се увеличава в геометрична прогресия, като се има предвид

ръководната им роля. Представете си, че страната или предприятието се ръководи от душевно болен човек — например шизофреник. Към чудатостите на шизофреничния характер бихме могли да се приспособим, като знаем времето и характера на „ненормалностите“ на шефа, но към дяволското начало на страдащия от „звездна болест“ няма приспособяване, защото не е възможно постоянно да се угажда и да бъдеш „сива мишка“, потискайки всичко хубаво у себе си.

Основната беда, която произтича от „звездната болест“, е, че самозванецът превръща хората в угодници, насилствено ги отклонява от истинския Бог и пречи на духовното им развитие. Само власт над хората, власт на всяка цена...

Представете си, че удивителните енергийни технологии на финия свят, основани преди всичко на силата на духа и божествената същност на човека, изразяваща се като микрокосмос на макрокосмоса, попаднат в ръцете на такива хора. Те моментално ще ги превърнат в оръдие за удържане и засилване на личната си власт. Духовните спирачки няма да са достатъчни. От „звездна болест“ в една или друга степен в света страдат прекалено много хора и дори някои държави (след разпадането на Съветския съюз сега са Съединените щати), в които се разболява „цялото население в хор“. Така ще бъде сътворено изключително мощно психотронно оръжие, ще се клонират чудовища... и разплатата за това ще бъде „самоочистването“ на Земята чрез изместване на оста ѝ с 6666 километра и поредния Всемирен потоп. „Звездноболните“ ще погубят всички останали.

Защо, след като обобщавах размишленията си за трагичното послание на древните, изведнъж реших, че точно те са главната „отрова на човешкото общество“, способни да доведат до глобална катастрофа? Може би тези завистливи и користни „самосветещи звезди“ така ми се бяха пречкали в живота, че с личната ми неприязън към тях хипертрофирах вредната им значимост. А може и да съм прав. Животът ще отсъди.

Но все пак мисля, че трагичното послание на древните под формата на „6666“, предадено посредством височината на свещената планина Кайлас и свидетелстващо за способността на Земята да се завърти с толкова километра, прозрачно намеква за още един аспект — дяволския. Струва ми се, че повечето от нас вярват в съществуването на дявола, сатаната и другите зли сили, наричани от учените

отрицателна психична енергия. Тези дяволски сили се стремят да се вселят у човека, предизвиквайки преди всичко „звездна болест“. Ако дяволската енергия у хората стане твърде много, това влияе върху Земята като на живо същество и затова възниква необходимостта тя да се очисти от дяволското начало.

Пътят за очистване е само един — завъртане с 6666 километра. Защо точно с 6666? Така очевидно е определено от Създателя.

Затова народът смята числото „6“ за лошо, „66“ — за още по-лошо, а „666“ — за съвсем лошо. Числото „6666“ е на глобалната катастрофа или на апокалипсиса, влизащо в действие, когато дяволското начало е внедрено изключително силно в земните обитатели.

От дяволското начало, символизирано с числото „6“, човек може да се освободи сам, от „66“ — с група хора (страна), от „666“ — с цялото човечество, а от „6666“ — само с помощта на планетата Земя. Мисълта ми хрумна внезапно, но я сложих в „задния си джоб“, за да не се връщам към нея днес.

Ако се вземе под внимание, че Земята се освобождава от дяволското начало чрез завъртане с 6666 километра, то тогава може би „шестиците“ не са дяволски числа, а положителни, тъй като са свързани с освобождаването от дяволската енергия. Защо все пак се смятат за такива?

Отговорът не е много лесен. Вярващите знаят, че всяко освобождаване е съпроводено със страдания. Затова, страдайки и усещайки изгонването на дявола от себе си, хората асоциират тези „шестици“, изплували от дълбините на подсъзнанието и по неведом за нас път свързани със законите на финия свят, като дяволски числа. Възможно е „шестиците“ да са и числа за освобождаване от дяволската енергия, макар че все пак дяволският елемент присъства в тях, след като е бил допуснат в душата и трябва да се прогони.

Не бива да се изключва и варианта, че „шестиците“ наистина са дяволски числа, а посоченото освобождаване на Земята чрез завъртане с 6666 километра повтаря механизма на философския закон за отрицание на отрицанието. Тоест дяволският елемент се изгонва чрез създаване на механизъм, подобен на дяволския, но отричащ го.

Законът за отрицание на отрицанието доста често се използва от психотерапевтите за лечение на болни от невроза. Наскоро на фона на

хроничната ми умора, след всекидневната работа до три часа през нощта, бях дълбоко унижен от един човек, след което развих невроза. Лекарствата не ми помагаха. Излекува ме психотерапевтът Евгений Иванович Максимов, който ме накара да си спомням за този човек и да си повтарям: „Хайде, опитай се, предизвикай ми невроза! Мерзавец!“.

Когато говоря за дяволския аспект на „шестиците“, не съм в състояние да отговоря утвърдително дали са съпричастни към дяволската енергия, или пък имат „изгонваща“ роля, освобождаваща от отрицателния (дяволския) компонент в душата. Мога само да кажа, че в света, създаден от Бога, всеки жизнен елемент изпълнява най-малко две функции, които понякога дори са взаимно противоположни. Това може да има отношение и към обвеейните с народни предания „шестици“, в които все пак има нещо. Неслучайно височината на свещената планина Кайлас е 6666 метра, а разстоянието от нея до Северния полюс — 6666 километра.

Скъпи читатели, повествованието за „шестиците“ (и „деветките“) във връзка със строежа на Земята едва започва. Понататъшният научен анализ по тази мистична тема ще бъде изложен в следващите глави, след прочитането на които вероятно всички ще възкликнем: „Благодарим ви, атланти!“.

Линейката, с която пътувахме, подскочи на някаква издатина и аз болезнено си ударих главата.

— Андрей, по-бавно, не возиш картофи! — чу се глас.

Прииска ми се да побъбря за нещо съвсем обикновено — например да подтикна Селиверстов към по-голяма близост с рожденичката. С усилие на волята обаче си наложих да не се отвличам от мислите си за „шестиците“. Дори и малко да пофантазирам, ще се постарая да осмисля ролята на едната, двете, трите и четирите „шестици“.

Мисълта ми се завъртя, започна да се прехвърля от точка на точка, без да намира изходната за подобен мистично-философски анализ, но след поредното подкачане на колата неочаквано и лесно я откри — страданието, за което вече неведнъж съм споменава.

В Изтока придават огромно значение на страданието и състраданието. Може би прекалено метафорично звучат основните постулати на десетките индийски школи, специализирани в областта на страданието и заставащи хората да страдат: „Колкото повече страда

човек, толкова по-добре“, „Страдайте за здраве“ или „Страдащият човек е най-добрият човек“. Любопитно е отношението на тези „страдателни школи“ към просяците, което може да се изрази така: „Колко щастливи хора са — страдат цял живот“.

Състраданието се смята за основен метод на лечение, като отначало изостря страданията на човека, после му помага да се пречисти, а накрая настъпва жадуваното облекчение посредством изгонването на отрицателната дяволска енергия. При това колкото по-силно е страданието, толкова в по-голяма степен е освобождаването от дяволската енергия.

Философският корен на тези странни индийски школи, които карат хората да страдат и така да се пречистват, очевидно е много дълбок и идва от древността, когато в незапомнени времена хората, близки духовно до Бога, осъзнават опасността от натрупването у тях на дяволското начало, което е в състояние да доведе до беди, включително и до глобална катастрофа.

Според мен числото „6“ служи като единица за измерване на дяволското начало в душите на живите същества. То е един от важните компоненти в съществуването на тайнствения и непостижим засега за нас божествен фин свят, където всички ще отидем и душевната ни чистота ще се измерва с наличието или липсата на тези относителни „шестици“. На Онзи свят ще станем съвсем различни, макар че ще бъдем самите себе си, очаквайки следващото си превъплъщение на Земята. Напълно е възможно там да сме малко тъжни, че в изминалия земен живот не сме страдали достатъчно и не сме могли да се пречистим от дяволското начало.

Не мога с нищо да го докажа, но мисля, че съществува градация на „реда от шестици“, свързана със страданията. Числото „6“ в единичен вариант (тоест една „шестица“) символизира наличието на дяволското начало в душата на отделния човек, за което той плаща със страданието си при изгонването на отрицателната енергия. Ако това начало не бъде изгонено, възниква телесна или психична болест или още по-лошо — „звездна болест“.

Числото „66“ е олицетворение на груповото дяволско начало в душите на хората — например на някоя държава, като възмездието за това е самоизтезаването на народа чрез вътрешни репресии или разпалване на война. Примери за подобно групово дяволско влияние са

комунизмът, започнал в Русия със странното „Призрак броди из Европа, призракът на комунизма“, и германският фашизъм с лозунга „Германия над всичко!“. И двата народа — руският и германският, са подложени на тежки изпитания, чрез които плащат за груповата „звездна болест“ с комунистически (световната революция) или фашистки (висшата раса) характер.

Числото „666“ символизира и е единица за измерване на общочовешкото дяволско начало, което води до деградиране и подивяване на хората. Съществува мнението, че ограничените и тъпи хора са по-щастливи в сравнение с умните.

Искате ли обаче да сте тъп? Без абсолютно никакво замисляне отговорът ви ще бъде отрицателен. Тъпите хора, още повече еволюционно деградиралите, непрекъснато ги гложди завистта, а усещането за собствена непълноценност тайничко ги яде отвътре и предизвиква силни страдания с подсъзнателен характер, тъй като подсъзнанието помни великите предци и като че ли укорява за „дяволския разкош да се деградира“.

Тъпият деградирал човек не е в състояние да осъзнае всичко това и изразява измъчващата го вътрешна непълноценност с отчаяния вой „у... у... у...“, в който е вложена цялата му обида от далечните предци, неуспели да се избавят от общочовешкото дяволско начало и заболели от „общочовешка звездна болест“. С този отчаян вой, съпроводен обикновено с размахване на каменна брадва срещу невидимия противник, се изразява дълбокото подсъзнателно негодувание от това, че всички постижения на прогреса са могли да бъдат прахосани само за миг, а за възстановяването на изгубеното равнище ще бъдат необходими стотици хиляди години къртовска работа, изпълнена с опасности и унижения.

Подивелият никога не може да бъде щастлив, защото човек е създаден от Бога като разумно, интелектуално и божествено същество и природният дисбаланс в душата му никога няма да стихне, като непрекъснато и жестоко ще измъчва деградирания. Вълкът, мишката или жабата са много по-щастливи от подивелия човек, тъй като са сътворени от Бога точно такива, поради което имат своя вълчи, миши или жабешки душевен покой.

Прогресът на научните технологии е естествен и логичен, но и опасен не само защото може да бъде използвано оръжие за масово

поразяване, но и защото хората могат да заболят от „общочовешка звездна болест“. След нея страшното дяволско начало незабавно ще се появи под формата на неведоми болести или на нещо най-неочаквано (падане на комета и т.н.), а резултатът ще се изрази в деградиране и подивяване на оцелялото човечество.

Числото „6666“ символизира глобалното дяволско начало, което се внедрява не само в цялото човечество, но и във всички форми на земния живот, включително и в Земята като живо същество. Възмездието за внедряването на глобалната четиришестична дяволска енергия е апокалипсисът, предизвикан от изместването на земната ос с 6666 километра, в резултат на което загива целият земен живот, включително и човечеството (освен „семето“ на всичко живо на Земята и „благочестивите“ хора, съхраняващи се във Вара).

Бих искал да отбележа и ролята на клонираните мутанти, които биха могли да бъдат създадени на пръв поглед с благородна цел — огромни крави, свръхголеми картофи, пшеница с изключителни добиви и т.н.

Опасността от появата на такива „ръкоделни творения“ не е дори в наличието в тях на т.нар. мутагени, нарушаващи обмяната на веществата, а в това, че човек няма право по пътя на генното инженерство да се намесва в делата на Бога, създал целия балансиран природен комплекс. За да не се върши това, трябва искрено да се вярва в Бог и да се уважава огромният му създателен труд. В противен случай на Земята ще се внедри изключително мощната „четиришестична“ дяволска енергия с вече описаните последици.

За съжаление, международната програма „Геном“ вече е в действие, а тя е базирана предимно в Съединените щати, наричани от хималайските йоги най-безбожната страна в света. Ако успехите на програмата са големи, няма да се наложи дълго да се чака краят на света.

— Ето че още една дама докарахме до дома й — каза някой. — Алексей, изпрати я до входа!

Колата отново потегли. Някакво железце през цялото време подрънкваше под седалката. Усещах, че никой не му обръща внимание, но мен ме нервираше. И мисълта ми бе в тон с него: „Ако публикувам всичко, което мина през главата ми тази вечер, мнозина биха

възкликнали: «Ами къде са ти преките доказателства?». Ще ме сметнат за нещо като подрънкващото железце.“

Овладях се, престанах да обръщам внимание на дрънченето и се задълбочих върху факта, че не може за всичко да се намерят преки доказателства, че след като си открил нещо интересно — например относителното съответствие на височината на планината Кайлас и разстоянието от нея до Северния полюс, изобщо не е недостойно логически да развиваш мисълта, като се вслушваш в собственото си подсъзнание.

Умните и насочените към Бога хора ще те разберат, а високомерно вирналите носове ще издевателстват над мислите и логиката, но те вероятно вече имат в душите си „шестичката“ на дяволската енергия и смятат мнението си за единствено вярно в цялата Вселена.

Задах си въпроса как да се разпознаят хората, в чиито души се е вклинил дяволски елемент. Моментално намерих отговора — те се нервират от разговори за Бога. В състояние са да понесат случайни проповеди, дори и да се молят, но осъзнаването на Бога в научен контекст ги вбесява. „Шестичката“ се проявява.

Мнението ми е, че съществуват шест равнища на дяволската енергия. За четирите от тях вече говорихме, а останалите две не се вместили в моя разум, тъй като той е слаб и немощен. Това особено остро го изпитах в края на дългата бурна вечер, когато се преплетоха трагичното послание на древните, парфюмите „Кензо“ и ред други неща.

А всичко лошо започва само с една „шестичка“ в душата! Ако тя не бъде изгонена чрез самокритичен поглед или с помощта на искрени хора, ще се размножи. Ако „шестичките“ станат много, рано или късно количеството ще премине в качество и дяволското зло ще мине на друго равнище — „66“. По същата логика може да се появи равнище „666“ и дори „6666“.

Навярно това е било главното, което са искали да ни кажат атлантите с трагичното си послание...

Линейката спря пред моя вход и започнах да се сбогувам. Колко много не знаех в този момент! И колко много ми предстоеше да науча!

Изобщо и не предполагах, че тази вечер сме допуснали техническа грешка, която ще открием след няколко дена и

анализирането ѝ ще ни изведе към нов кръг от знания за Земята и за тайнствения Град на боговете.

— Таня, защо си толкова замислена?

— Нима всички сме излезли от епруветка? — бяха думите ѝ.

[1] „Разкопки на някои гробници и пещери в Америка вече са дали в отделни случаи групи от скелети с ръст девет и дванадесет фута (3–4 метра). Тези скелети принадлежат на племена от ранната пета раса“ (Блаватская, т. 2, кн. 2, с. 91). ↑

6666 — ЗНАК НА АПОКАЛИПСИСА, 9999 — ЗНАК ЗА ГИБЕЛТА НА ЗЕМЯТА

Техническата грешка, за която споменах в предишната глава, беше открита при следните обстоятелства. Течеше юни на 1999 година. Планирахме да тръгнем на експедиция в Тибет в средата на август. Много бързах. Освен големия обем на подготвителните работи (снаряжение, билети, финанси) изпитвах остра необходимост да осмисля максимално засегнатите въпроси за Земята и световната система от пирамиди и монументи от древността, като осъзнавах, че от това до голяма степен ще зависи успехът на експедицията. Планирах и да отида в Новосибирск, за да изуча т.нар. огледала на Козирев.

Като че ли напук сред болните се разпространи слухът, че заминавам на някаква страшно рискована експедиция, от която едва ли ще се върна, поради което пациентите крайно възбудено ме уговаряха да ги оперирам точно сега, а не да отлагам за есента или зимата. В душата ми настъпи такова объркване, че, забравил за нелогичния си до идиотизъм навик да се занимавам с наука при шум и веселие, реших да замина за няколко дни, за да мога спокойно да се съсредоточа и да осмисля възникналите въпроси.

Обадих се на моя приятел Рим Анварович Хамзин — начело на администрацията в Туймазинския район на Башкирия, с молба да ме настани в някоя туристическа база. Уговорихме се и в края на моето уединение да проведе конференция с жителите на района във връзка с хималайските ни експедиции.

С Рим Анварович се запознахме през 1990 година, когато бяхме избрани за народни депутати на РСФСР. Той бе отявлен комунист, а аз — умерен демократ, член на блока „Демократична Русия“. Независимо от различните си политически възгледи ние се сприятелихме. Покъсно, през октомври 1993 г., ден преди „разстрела“ на „Белия дом“, част от депутатите се събраха в хотел „Россия“ в подкрепа на членовете на руския парламент, блокирани в „Белия дом“. Мнозина депутати ги достраша да дойдат, но и много пък не се уплашиха. Сред вторите беше и Рим Анварович.

Арестувах ме в хотел „Россия“ в нощта преди стрелбата по „Белия дом“, биха ме и в пет часа сутринта ме пуснаха след хубав шут в задника с подкован ботуш. Скоро президентът на Башкирия Муртаза Рахимов изпрати специален самолет, който да извози башкирските депутати в Уфа. Успяха да отлетят и нашите членове на парламента, които бяха изтърпели толкова страдания, че моят арест изглеждаше като детска игра. В самолета имаше шампанско, изпратено за нас.

Туристическата база, в която ме настани Рим Анварович, бе на брега на живописното езеро Кандрикул. В стаята ми имаше два предмета с „отношение“ към изследванията на дълбоката древност — хладилник „Атлант“ и казанче „Сфинкс“. Освен това Рим Анварович, убеден, че за мозъчната дейност са необходими витамини, бе натрупал толкова количество плодове, което не бих могъл да изям и за месец.

— Виж как се е променил животът, във всяко село може да се купят тропически плодове — беше моят коментар.

— Районът ми е челен, а народът — трудолюбив. Всъщност скоро почти всичко ще предам в частни ръце — отбеляза бившият комунист Рим Анварович Хамзин.

Сложих глобусите на масата, наместих документите и книгите и седнах да работя. През отворения прозорец влетя синигерче и без да се страхува, кацна върху единия глобус.

ЩАСТЛИВАТА ТЕХНИЧЕСКА ГРЕШКА

Започнах да прехвърлям в главата си предишните размишления за възможното ново изместване на Северния полюс с 6666 километра в района на Кулата на дявола (САЩ) и бях уверен, че разстоянието Кайлас-Северният полюс и Северният полюс-Кулата на дявола са равни и са по 6666 километра. Погледнах глобуса и най-неочаквано ми се стори, че... Още веднъж внимателно го премерих с поглед, но усещането за неравенството им се засили.

Взех сантиметър, пак мерих и се убедих, че на големия глобус разстоянието Кайлас-Северният полюс е с цели 5 сантиметра повече, отколкото Северният полюс-Кулата на дявола. Повторното ми измерване показва същото.

— Да не би да не съм бил на себе си, когато съм го мерил? — възкликнах на глас и изплаших синигерчето. — Така... а защо Татяна, Олга и Сергей също са допуснали грешка? Нали също мериха!

Бях се превърнал в буца от негодувание. За да се успокоя, отидох до брега на езерото, влязох с плуване навътре на около 300 метра, а на връщане се оплетох във водорасли и едва не се удавих. Объркаността и негодуванието в душата ми не изчезваха.

Реших да се обадя в Уфа и отидох до телефонната централа, където ми обясниха, че вчера някъде бил паднал стълб и затова няма връзка.

Кипнал окончателно, изпих половин чаша водка. Пак не успях да се успокоя и поех към съседното село, разположено на седем километра от туристическата база, с надеждата, че ще успея да се свържа с Алексей, Олга или Татяна.

Крачех по прашния път и с ненавист гледах телеграфните стълбове, които имаха склонността да падат. Изглежда се разпаднаше хипотезата, че всички точки „6666“ на Земята са блокирани от пирамиди или монументи от древността: „В главната изходна точка на «четирите шестици» — в Тибет, е разположена огромна пирамида — Кайлас. Не бива да се изключва, че в следващата точка «6666» — на Северния полюс, под водата също се намира монумент от древността. Както си мислехме, друга точка «6666» е обозначена с Кулата на дявола, а още една точка «6666» — в района на остров Пасха — с каменните истукани. Колко красиво беше всичко! Но Кулата на дявола не е в точка «6666»! Тази точка «6666» е в щата Тексас, значително по на юг от Кулата на дявола.“

Откъм банкета на пътя шумно излетя глухар и ме стресна. Крачех и си повтарях едно и също: „Трябва да се свържа с Уфа, за да видят в Интернет дали и в района на Тексас няма монумент от древността. Трябва да попитам защо всички сме сгрешили при измерването — аз, Олга, Алексей и Татяна.“

Стигнах до селото, открих пощата, разбрах, че повече стълбове не са паднали и успях да се свържа с Уфа. На телефона се оказа Сергей, който ме изслуша, но най-неочаквано започна да ме убеждава, че не би могло да има грешка, а приближилите се до телефона Олга и Татяна също започнаха да ме убеждават, че не съм прав.

— Как да го проверим? Нали глобусите и големият атлас са при вас! — крещеше Олга, като се стараеше да надвика хриптенето и пукането в слушалката.

В крайна сметка се споразумяхме на другия ден да пристигнат при мен.

На връщане към туристическата база изпитвах неудобство, че принудих хората да захвърлят семействата и делата си, да пропътуват 200 километра, за да ми помогнат да изясним допуснатата грешка. Помислих си: „Държа се като барон, ползвайки се от статута си на директор.“ Злобно ритнах някакъв камък на пътя и подскочих от болка.

Постепенно се успокоих и започнах да разсъждавам за причините, довели до грешката от наша страна. За разстоянието от 21 сантиметра, което е приблизително 6666 километра в мащаба на нашия глобус, грешката ни беше почти 5 сантиметра. При това бяхме сбъркали и четиримата! Затова пък бяхме открили Кулата на дявола, за която, живеейки в Русия, нищо не знаехме. Ама че мистика!

Като че ли някой ни принуди да бъркаме, за да обърнем внимание на Кулата на дявола. В противен случай нямаше да я въведем в цялостната система от пирамиди и монументи.

Искрено вярвам, че на света няма нищо случайно, че всички мисли идват при учения от дълбините на подсъзнанието, стимулирани от божественото вътрешно Аз на човека, възприемащ насоките на Висшия разум. Непрекъснато повтарям, че гениални и талантиливи хора няма, а има работещи и с чисти души, на които Бог интуитивно подсказва научните мисли. Не мога да оценя нашата душевна чистота, като знам, че животът ми е пълен с глупости и прегрешения, но въпреки това уверено мога да заявя, че и четиримата сме изключително работоспособни. Затова вероятно и Бог ни даде... тази грешка, която ни изведе точно при Кулата на дявола. Той винаги е оригинален!

Ускорих крачките си, развеселих се и започнах да си повтарям: „Ех, че интересно разположение ще се получи върху глобуса! Ще бъде много интересно! Много!“.

Вече изпитвах жаждата за нова „мозъчна атака“, но тогава все още не знаех, че точно тази „щастлива грешка“ скоро ще ни доведе до заключението, че „6666“ и „9999“ са най-болезнените точки на планетата, от които по твърде оригинален начин се отвежда отрицателната енергия, а тибетският Град на боговете, който щяхме да търсим, ще се окаже, че не е единствен на Земята. Стигнах до туристическата база и измих в крайпътната локва напрашените си

спортни обувки, без да обръщам внимание на неодобрителните жабешки крякания.

И те са Божии творения! Създаването на нищо и никаквата на пръв поглед жаба очевидно също е влизало в невероятно сложната програма на земния живот, в който всичко е балансирано, като се започне от скачащото земноводно и се свърши с „болезнените точки“ на цялата планета.

Прекарах вечерта пред телевизора и глобуса. На другия ден пристигнаха Алексей, Татяна и Ришат Булатов.

Булатов е кандидат на медицинските науки и един от водещите хирурзи в нашия център, а на мен ми е особено близък и скъп. Научният свят е много жесток, а хирургичният научен свят е и завистливо-жесток като сроден на изкуството, тъй като хирурзите са склонни да завиждат не толкова на научното звание, колкото на ръцете на операция. Както е известно обаче, те са дадени от Бога.

Когато московската комисия заедно с директора на уфимския Научноизследователски институт по очни болести стъпкаха, размазаха и оплюха новото ни хирургично направление, а мен превърнаха в „господин Никой“, Ришат Булатов, без да се замисля, свърза съдбата си с този „Никой“. Ръководни за него бяха само човешката чест и приятелството, също както при Амир Салихов и другите, за които вече писах. Наскоро Ришат си обръсна брадата, стана някак си чужд и неузнаваем, но започна да си я пуска пак.

— Хайде да измерим разстоянието от Северния полюс до Кулата на дявола и да го сравним с това от планината Кайлас до Северния полюс — казах аз на Алексей и Татяна. След измерванията и двамата ме изгледаха с недоумение.

— Помня точно, че при първото измерване попаднах в щата Уайоминг, а сега — в Тексас, в района на град Сан Антонио — каза Алексей. — Що за магия е било!

— Много е странно — добави Таня, — че близо до Сан Антонио се намира градче с името Одеса — американско, но с наше наименование — Одеса.

— Може би одески евреи са се прехвърлили там и са го кръстили така — подхвърли Ришат Булатов.

— Добро място са си избрали — точка „6666“ — откликна Алексей.

— Да влезем в Интернет за по-подробна информация. Може и там да има монументи от древността — предложих аз.

Алексей се опита да влезе в мрежата, но се оказа, че туристическата база е в дупка и трябва да се отиде в районния център Туймази. Направихме го и получихме информация за този район на Съединените щати.

Изясни се, че американското градче Одеса е разположено на платото Едуардс, характерно с живописните си хълмове. Наблизо е платото Стоктън и планината Глас. Националният парк Биг Бен (на югозапад, в близост до Одеса) се слави с живописните си скали по бреговете на река Рио Гранде.

— Нищо интересно. Когато влизах в Интернет с думите „щат Уайоминг (САЩ)“, като първа забележителност се описваше Кулата на дявола. Най-вероятно в градчето Одеса (Тексас) няма никакви монументи от древността — разочаровано въздъхна Алексей.

Колко много не знаехме в онзи момент! Скоро се изясни, че древните, осъзнавайки опасността от „активиране на болезнените точки на планетата 6666 и 9999“, са „лекували“ Земята не само чрез блокиране на тези „болезнени точки“ с монументи от древността, но и чрез създадените от тях оригинални триъгълници, използвайки необичаен математически принцип, чиято същност проблесна в главата на Татяна в онази вечер с рождения ден и парфюмите „Кензо“, докато анализирахме трагичното послание на древните.

Върнахме се в туристическата база, започнахме отново да разглеждаме глобуса и Татяна каза:

— Вижте, струва ми се, че разстоянието от американското градче Одеса до Кулата на дявола е равно на разстоянието от Одеса до мексиканските пирамиди.

— Искам да добавя — възкликнах аз, — че според мен разстоянието от Кулата на дявола до точка „9999“ (езерото Атабаска в Канада) е същото. Тоест може да се говори за три равни разстояния между точка „9999“ (езерото Атабаска), Кулата на дявола, точка „6666“ (град Одеса, Тексас) и мексиканските пирамиди.

Измерванията по глобуса и атласа показаха, че всяко от тези разстояния наистина е приблизително еднакво — около 1550–1700 километра.

Математическите сметки показаха следното.

Ако за основа се вземе нашата хипотеза, че полуокръжността на Земята е $9999 \text{ км.} \times 2 = 19\,998 \text{ км.}$, или $6666 \text{ км.} \times 3 = 19\,998 \text{ км.}$, може доста точно да се изчислят разстоянията на глобуса. Това са: $6666 \text{ км.} = 60^\circ$ от окръжността на Земята, $9999 \text{ км.} = 90^\circ$, а разстоянието от остров Пасха до мексиканските пирамиди е 45° от окръжността на Земята, което е 4999 км. Тоест мексиканските пирамиди делят разстоянието 9999 км. от езерото Атабаска до остров Пасха на две равни части по 4999 км. ($9999 \text{ км.} : 2 = 4999 \text{ км.}$)!^[1]

Ако разстоянието от мексиканските пирамиди до езерото Атабаска, равно на 4999 км. , се раздели на три части, ще получим 1666 км. ($4999 : 3 = 1666$). Оттук следва, че разстоянията: мексиканските пирамиди-Одеса-Кулата на дявола и Кулата на дявола-езерото Атабаска са по 1666 км. всяко.

— Някакъв смисъл е заложен в разположението на пирамидите и монументите на Земята. Само че какъв? Като че ли напипахме нещо, но колкото повече се задълбочаваме, толкова по-сложно става — произнесе Алексей.

— Все пак грешката е щастлива! Системата става по-сложна, но мисля, че разгадаването ще бъде оригинално и просто. В резултат на грешката разбрахме, че не всяка точка „6666“ или „9999“ е блокирана с монументи от древността, но тези точки сякаш са заобиколени от тях и то с явната цел да влияят върху им чрез някакви неведоми сили, подчиняващи се на някакви още по-неведоми закони — беше моят коментар.

Триъгълникът е основа на триизмерното пространство. Шестоъгълникът е основа на шестизмерния паралелен свят.

— Какви неведоми сили? — попита Таня.

— Убеден съм, че са сили на финия свят, т.е. фина енергия, за която говорят и Генадий Шипов, и Анатолий Акимов. Но... защо ми изглежда, че в този фин свят възлова роля играят пространството и времето. Точно чрез тях пирамидите и монументите от древността са в състояние да влияят върху майката Земя. Колко малко обаче знам за това! Колко малко!

— Все пак сме медици — въздъхна Алексей.

— Независимо от всичко — продължих да разсъждавам, — ако се вземе за основа, че живеем в триизмерно пространство, може да се смята, че системата на влияние на пирамидите и монументите от

древността — върху планетата се осъществява посредством някакви закономерности в триъгълници.

— Нали вие самият казахте, че само пирамидите се намират едновременно и в нашия, и в паралелните светове — парира ме Алексей.

— Да, някога ми се прокрадна подобна мисъл... Нищо не мога да докажа. Е, ако се предположи, че на Земята съществува и шестизмерно пространство във вид на паралелен шестизмерен свят, негова основа ще бъдат шестоъгълник или пък два триъгълника.

— Интересно, какъв ли е шестизмерният свят? — попита Таня.

— Не знам, Таня! Мнението ми е, че главната съставна част на нашата планета не е нейната материя с континентите, океаните, магмата и т.н., а финото ѝ тяло или с други думи — фантомът ѝ, който в религиите се нарича дух на Земята. Именно чрез този фантом „работят“ пирамидите и монументите от древността за нашето триизмерно пространство посредством някакви закони, свързани с комбинации от числа... Така ми се струва... Числата притежават сила...

— Говорихме вече, че във финия свят всичко е относително! Там например не е възможно да се пипне чаша или ябълка, а може само да се чувства — добави Таня.

В този момент дори и не си представях, че след няколко дни заедно с професионални математици ще успеем да разберем някои от тези „триъгълни закони“, които вероятно ще ни станат много близки, когато се озовем на Оня свят и преминем в друго състояние — „фино“.

— Може би, ако успеем да открием Града на боговете, ще получим отговор на част от въпросите — обади се Алексей.

Страшно ми се прииска по-скоро да тръгнем за Тибет. Внезапно ми хрумна, че на Земята Градът на боговете не би трябвало да е единствен, а следва да бъдат два (!). За да не се заровя напълно във философски размисли, бързичко прогоних тази „неканена“ мисъл и предложих по-детайлно да се анализират на глобуса точките „6666“ и „9999“.

— След като одеските евреи са построили нов град Одеса в точка „6666“, дали в точка „9999“ няма град Жмеринка? — подхвърли Ришат Булатов.

На следващия ден се изкъпахме в езерото Кандрикул, побъбрихме с рибарите за размерите на костурите — разбира се, с вечното „Днес нещо не кълве, ама преди седмица“, след което се върнахме в туристическата база и аз започнах да търся в „Тайната доктрина“ на Елена Блаватская информация за изместването на полюсите на Земята.

Открих нещо крайно любопитно! Ето какво пише за Всемирния потоп (т. 2, кн. 2): „Катаклизъмът, разрушил колосалния материк... дошъл поради последователното нарушаване въртенето на земната ос“ (с. 117); „Когато полюсите се изместили (за четвърти път)...“ (с. 162).

Става ясно, че Земята последователно изменя оста си на въртене и най-главното, че изместването е станало за четвърти път!

Като се има предвид хипотезата ни, че по време на Всемирния потоп преди 850 000 години Северният полюс се измества от планината Кайлас с 6666 км. до мястото, където е сега, измерихме от съвременния Северен полюс в обратно направление четири разстояния по 6666 км. и... стигнахме до остров Пасха. Оттук и изводът, че исторически първият Северен полюс на Земята е районът на остров Пасха! Както и че през цялата си история планетата ни преживява четири апокалипсиса, всеки от които е свързан с изместването на земната ос с 6666 км. Последен е библейският потоп.

Четвъртият апокалипсис, както е известно, погубва Атлантида, а на Вечния континент се спасяват само „благочестивите“ атланти и ранните арийци. Те дават нов кълн на живота, като запазват „семето“ на всички земни форми на живот в „опазваното място Вара“, за което подробно писах в предишната глава. Причина за апокалипсиса според Блаватская е грехът на атлантите, т.е. грехът на четвъртата раса.

От какво е предизвикан третият апокалипсис, когато още по-древният Северен полюс се измества от точка „6666“ в района на Индийския океан към планината Кайлас също с 6666 км.? Като се ползват знанията, дадени от Блаватская и от древните източни религии (Бонпо, Гурунама и др.), както и обикновената човешка логика, се налага изводът, че третият апокалипсис е предизвикан от цивилизацията, предшестваща атлантите, т.е. лемурийците (третата раса).

Нима и те, великите лемурийци, допускат грях пред майката Земя? Нима и те клонират чудовища мутанти, като внасят дисбаланс в

хармонията на земния живот? Може би динозаврите^[2], колкото и фантастично да звучи, са мутанти, създадени от лемурийците, чиято неочаквана гибел е причинена от третия апокалипсис? Нима...? Нима...

Не мога да отговаря на всичките тези въпроси. А и сведенията за цивилизацията на лемурийците в езотеричната и религиозната литература са твърде оскъдни — значително по-малко са, отколкото за атлантите. Това е разбираемо — историята на Лемурия потъва в безбрежната древност, така че дори и легендите се губят във въртопа на времето.

Стана ми тъжно от съществуването на този вездесъщ грях, поразяващ човешката цивилизация. Изглежда земните апокалипсиси са оправдани, тъй като унищожават всички „греховни“ хора с дяволски компонент в душата, а оставят „благочестивите“.

Ако се придържаме към тази логика, от третия апокалипсис би трябвало да се спасят „благочестивите лемурийци“. Може би те са живи и досега — твърде много факти и легенди говорят за подземните страни Шамбала и Агартти, населени със свръххора, и присъстват във всички религии, в трудовете на великите посветени (Елена Блаватская, Елена Ръорих, Алиса Бейли и др.). Дори Хитлер се стреми да достигне Тибет, за да влезе в контакт със свръххората от Шамбала и да получи от тях знанията за силата на духа.

Трябва също да се споменат сведенията от източните религии за Синовете на боговете, които коригират развитието на човечеството в критични моменти и дават знания на пророците. Най-после може да се припомнят и нашите изследвания за Генофонда на човечеството и фактите за някакви свръххора с огромен ръст, почтително наричани от ламите и специалните хора „Той“. Всички тези сведения безспорно насочват към съхранилите се лемурийци. Вторият апокалипсис, ако следваме изложената вече логика, става поради изместване на още по-древния Северен полюс също с 6666 км. от мястото на съвременния Южен полюс в Антарктида до точка „6666“ в Индийския океан. Пак по същата логика той е предизвикан от греховете на втората раса (призракоподобните).

В източните религии и при Блаватская призракоподобните хора са описани като разумни същества с огромни размери (десетки метри

ръст), с много рехав материален компонент, поради което са могли да преминават през стени.

Какъв грях допускат те, че Земята ги измита от лицето си? Засега не съм намерил конкретни сведения в литературата, но ще търся, тъй като вероятно ги има. Трябва да се четат по-внимателно Библията, Коранът, Талмудът, източните религии и трудовете на посветените! Възможно е дори да съм срещал такива сведения, но да съм ги пропуснал, след като не съм разглеждал точно този въпрос.

Убеден съм, че животът на призракоподобните хора от втората раса бушува по свои закони, че при тях се борят техните „призракоподобни добро и зло“, че и те имат своята „призракоподобна любов“. В някакъв момент злото започва да взема връх, появяват се „призракоподобни мутанти“, мнозина заболяват от „призракоподобна звездна болест“ и... дяволският компонент започва да преобладава в петия^[3] „призракоподобно-човешки“ елемент в живота на Земята. Тази „призракоподобна дяволска енергия“ се внедрява в майката Земя, като нарушава живота ѝ и тя отново чрез апокалипсис се самоочиства от родния си „призракоподобен пети елемент“.

Каква е главната причина за възникването на греха у призракоподобните? Тъй като при съвременните хора грехът преди всичко се определя от материалното изкушение в ущърб на духовното, може да се предполага: появилият се материален компонент при призракоподобните се оказва толкова неочаквано сладък, че успява да ги отклони от природната любов към Бога, на когото всички човешки раси дължат създаването си. А без вярата в Бога настъпва пустота, която се запълва от дявола.

Останали ли са „благочестиви“ призракоподобни? В съответствие със следваната логика би трябвало да са останали, но не знам къде.

Ако се придържаме към излаганата последователност, първият апокалипсис е заради изместването на още по-древния Северен полюс от остров Пасха до точката на съвременния Южен полюс в Антарктида и е предизвикан от греха на първата раса (ангелоподобните).

В религиите, легендите и приказките те се описват по най-различен начин, включително и като ангелчета с крилца. А обръщението „ангелче“ и днес ласкае женския слух и дори е в основата на имената Анжелика и Ангелина. В нашия център начело на

отдел „Кадри“ е Анжелика Блинова — красива жена, с която служебните въпроси се решават по-лесно, ако я наречеш „ангелче“. Тя смята, че известната певица Анжелика Варум не прилича съвсем на прекрасно ангелче, макар мъжете по-често да са на противоположното мнение.

Ако говорим по-сериозно, солидните описания на ангелоподобните хора от първата раса (преди всичко при Блаватская) се свеждат до следното... Те са създадени чрез уплътняване на духа, поради което имат основните характеристики на вълновата форма на живот на Онзи свят, но са адаптирани към земния живот. Все още нямат материален компонент и са с огромни размери — 60 и повече метра.

Какъв грях допускат те, за да се завърти Земята с 6666 км.? За разлика от призракоподобните хора сведенията за тях в религиозната и езотеричната литература са предостатъчни. Словосъчетанието „грехът на ангелите“ се среща навсякъде, включително и при Елена Блаватская. Няма да затруднявам обаче читателя с изброяването на известни факти, за да не измествам основната логика в тази глава.

В онзи момент, през юни 1999 година, в туристическата база в Туймазинския район на Башкирия, ми се стори странно, че за ангелите е писано толкова много, а за призракоподобните — толкова малко. Мислех си, че призракоподобните от втората раса еволюционно са по-близо до нас в сравнение с ангелоподобните и затова би трябвало да има повече информация за тях.

Този на пръв поглед незначителен факт трайно заседна в съзнанието ми и изплува неочаквано, когато омагьосан гледах Града на боговете. Той щеше да ме измъчва и да намери решение едва след привършването на анализа на целия обширен материал за Града на боговете. Едва тогава щях сериозно да се отнеса към легендите и приказките за ангелите и да разбера мощта и значимостта на неизвестната ни холографна форма на живот на планетата. И да стигна до извода, че ангелоподобните от първата раса отново са създадени на Земята след четири апокалипсиса в противовес на нас — хората от арийската раса, и че скоро ще започнем да ги виждаме, да се страхуваме от тях и да ги почитаме.

Тогава обаче, в туристическата база, разсъждавайки за греха на ангелоподобните, мислех, че вероятно в недрата на цивилизацията им

са се борили „ангелоподобните добро и зло“ и е имало „ангелоподобна любов“. След това злото започва да взема връх, появяват се „ангелоподобни мутанти“, мнозина заболяват от „ангелоподобна звездна болест“ и... дяволският компонент на „ангелоподобната цивилизация“ се внедрява в майката Земя, тя се завърта с 6666 км. и чрез апокалипсис се самоочиства от тях. Това е първото унищожение на човечеството на Земята.

Причината за възникването на греха у ангелоподобните едва ли се крие в „съблазнителния“ материален елемент, защото при тях той още не съществува. Представлявайки адаптирана към земните условия вълнова форма на живот на Онзи свят, тези хора запазват контактите си с него, а към Земята се отнасят като към място за временно пребиваване, без да се възприемат като пети, необходим на планетата елемент. Онзи свят им е по-близък и роден. А Бог прави така, че ангелоподобните да станат съставна част на Земята. Този дисбаланс се изразява в тяхното високомерие към планетата, което повлича след себе си вседозволеност с всички произтичащи от това последици (създаване на „ангелоподобни мутанти“ и т.н.) и засилване на дяволския компонент в „ангелоподобния живот“ до критичен предел. Казано с други думи, ангелите не се подчиняват на Бога и не желаят да бъдат главната съставна част на Земята.

Когато пиша тези редове, нещо ме кара да споделя с читателите нашите научни изводи за механизма на адаптиране на космическата форма на живот на Онзи свят към земните условия. Но май че засега е рано. Когато, скъпи читатели, видите снимките и рисунките на Града на боговете във втория том на тази книга^[4], изводите ни ще ви се сторят по-убедителни. Само ще кажа, че адаптацията към условията на планетата нарекохме пространствено-времево структуриране на космическата холограма, осъществена с пирамидалните и огледалните конструкции на Града на боговете.

Дали са останали след първия апокалипсис „благочестиви“ ангелоподобни хора? На този въпрос мога да отговоря съвсем точно — да. Но с уговорката, че след четвъртия апокалипсис на Земята се появяват ангелоподобни хора, за което ще стане дума по-нататък. Избързвайки, тук само ще отбележа, че на планетата съществуват не един, а... два Града на боговете.

Към всичко изречено дотук бих искал да добавя, че просто излагам мислите си, като се уповавам на научната логика и подсъзнанието. Дали съм прав или не, не знам — Бог ще отсъди.

Докато мислех за всичко това, моите другари Ришат, Алексей и Татяна ядяха плодовете, донесени от Рим Анварович Хамзин. Накратко им разказах вече изложеното и ги попитах за мнението им.

— Когато съм се родил — каза Ришат Булатов, — ме показали на една баба, знахарка в селото. Та тя, както разказват родителите ми, видяла на дясното ми рамо ангел. Може пък да е била права?

— Нашата квартира е на първия етаж — включи се и Татяна. — Баща ми изгради допълнителен балкон и го свърза с мазето. В детството никога не ме пускаха там и ме плашеха, че в него живее призрак. Веднъж се намъкнах вътре и като че ли го видях. Наистина, не знам, може да е било от страх.

— Изобщо, получи се логична периодичност на земните апокалипсиси: всяка човешка раса го е имала — коментира Алексей.

— Какво ли ще последва?

СВЕТАТА ТРОИЦА

На следващата сутрин, когато пак тръгнахме да се къпем в езерото Кандрикул, мисълта за странната връзка между броя на земните апокалипсиси и историческите човешки раси не ме напускаше. Плувайки сред водните рози, си повтарях: „Странно, много странно. Създава се впечатлението, че апокалипсисите са планирани. Защо? Нали апокалипсисът е смърт, тотална смърт на Божиите създания. Защо не е бил избран друг път за противодействие на дяволското начало?“.

Вече разбирах, че от гледна точка на божествените концепции земната смърт не означава абсолютно потъване в небитието, а е само преминаване във вълново нематериално състояние, характерно за родоначалния Онзи свят. Затова Създателят не смята земната смърт за нещо фатално и свръхтрагично. За него грехът е по-страшен от смъртта! Защо?

Отговорът на този въпрос може би е скрит в словосъчетанието „родоначалният Онзи свят“. Основната ни родина не е Земята, а Онзи свят. Земните хора са пришълци оттам, тъй като главната съставна част на човека е духът му. След смъртта на тялото духът (или вътрешното

Аз) пак се връща на Онзи свят и е възможно отново да се върне на Земята, но за физически живот ще използва вече друго тяло.

„Родоначалният“ Онзи свят има свои закони, които ще опознаем, когато се окажем там. Или по-точно, ще си ги спомним. Основата на тези закони е недопускането на онова, което се изразява с всеобхватната дума „грех“. Трудно е да се даде точно определение за него, може само да се почувства, след като се въоръжим с още по-малко определеното понятие „искреност“. Неслучайно винаги ни тегли към искрените хора, до които се чувстваме по-добри, по-умни, красиви и смели, а може би най-главното — по-безгрешни.

Защо очите на децата винаги са чисти и искрени? Защото духът, вселил се в тялото^[5], все още е чист, тъй като неотдавна е дошъл от Онзи свят, където вероятно е минал през божествено пречистване. В очите на децата се вижда чистотата на Онзи свят. Възпитавайки ги, ние като че ли си я спомняме подсъзнателно.

Детските очи обаче постепенно се променят. В земните условия те избледняват, в тях се появяват злост, истеричност, хитрост. Не знам защо се случва така, но съм сигурен, че Бог би искал да вижда у всички хора, независимо от възрастта им, чистите детски очи.

Обичайки животните, ние се отнасяме към тях като към деца?! Защо, когато галим котката или кучето, използваме същите думи, които обикновено казваме на децата? Животните имат определени от Бога ограничения на съзидателните възможности и живеят в света на инстинктите и законите на природата. Вижте как котката си играе с хванатата мишка: очите ѝ светят с такава детска радост, че изразяват крайно котешко щастие.

Първичната чистота на животните ни напомня детската душевна чистота. За нея вероятно тъгуваме през целия си живот на възрастни, дори след като сме придобили солидност и материално благополучие. Общуването с животните сякаш „оживява“ спомените ни за детството и за Онзи свят.

Съществува ли предел на човешкото щастие? Ако при животните той е определен от законите на инстинктите, човек е създаден от Бога и насочен към Земята като самопрогресиращо начало. Затова човек се стреми да бъде щастлив, като най-често обърква щастието с парите или властта. Все пак основата на човешкото щастие е в запазването на детската искреност. Ако то съществува, дори посърналото или

неумитото сутрин лице изглежда мило и привлекателно. Но е трудно, много е трудно да се съхрани детската искреност. Това е присъщо само на духовно силните хора, които усещаме по особеното излъчване на очите им. Заобичваме ги без всякакви уговорки, независимо от възрастта и външността им, като нередко, за съжаление се стараем да насочим съхранената им чиста детска душа към дребнави материални стремежи. Не си даваме сметка, че до такива хора всеки подсъзнателно се чувства по-близо до Бога, до онова родоначално щастие, наричано любов.

Бог също е самопрогресиращо начало. Сътворил хармоничния и съвършен Онзи свят, той ръководи огромната еволюционна работа на природата за усвояване физическата форма на живот, като стъпка по стъпка създава хармония и съвършенство в материалния свят. Скъпи читатели, обърнете внимание на думите „стъпка по стъпка“. Стъпките могат да бъдат малки, но и много големи, които се наричат апокалипсис.

Главната сложност на еволюционната работа на природата е в трудността да се съвместяват трите божествени елемента: Онзи свят, Земята и Човекът, тъй като всички те са заложили от Бога като самопрогресиращи начала.

Онзи свят е сравнително съвършен и хармоничен. Но той все пак е заложен от Бога като самопрогресиращо начало! Затова еволюционният процес не може да спре независимо от хармонията и съвършенството. Прогресът е насочен към усвояване физическата форма на живот, на която също да бъдат придадени хармоничност и съвършенство. Неслучайно всяко физическо живо същество — самата Земя, човек или жаба, има у себе си елемент от Онзи свят: дух, който живее във физическото тяло. След връщането му на Онзи свят (след смъртта на физическото тяло) дейността на духа във физическия свят се оценява чрез наказание или поощрение. Бог не дава възможност на духовете да живеят спокойно в уютния и прекрасен Онзи свят, а постоянно ги хвърля „на бой“ във все още тленния физически свят. В противен случай ще настъпи пустота и ще започне регрес на Онзи свят.

Земята като живо материално същество със своя дух също се стреми да постигне хармония в отношенията си с Онзи свят и с целия жив Космос, като постоянно прогресира. Стъпка след стъпка, апокалипсис след апокалипсис тя се усъвършенства. Очевидно също

може да допусне грях, но знае, че за това ще дойде разплатата, свързана с числото „9999“. Освен това Земята постоянно е в контакт с още едно самопрогресиращо начало — Човека, изпитвайки влиянието му и влияейки върху него. При това влиянието ѝ върху човека в исторически мащаб е много голямо, в което, скъпи читатели, вероятно вече сте започнали да се убеждавате.

Човекът също се стреми към хармония със Земята и Онзи свят. След като е произведен едновременно на Онзи свят и на Земята (дух плюс тяло) и като че ли има две родини, той е сътворен според божествения принцип „Реализирай се сам!“. Но има и по-голямо „поле за грях“, след като не е ограничен като животните от рамките на инстинктите.

Взаимоотношенията между трите самопрогресиращи начала — Онзи свят, Земята и Човека, напомня донякъде за тримата лидери, които трябва да живеят в приятелство, но никой от тях не бива да губи лидерските си позиции. Всъщност Бог е създал идеална ситуация за прогрес. Всеки от „лидерите“ сякаш подтиква останалите.

Може да възникне съмнение за значимостта на човека в цялата тази „света троица“. Но това не е така. След като той е в „бойните условия“ на Земята, несъмнено оказва влияние върху Онзи свят, като подлага на изпитания духа си и така съдейства за прогреса на Онзи свят. Освен това той е петият елемент на земния живот и с духовната и физическата си дейност влияе върху Земята.

Защо все пак е необходим прогресът?

Защо не може да се живее спокойно, а винаги трябва да съществуват стремежите да се страда и побеждава?

Защо в името на прогреса нищо не струват страданията, смъртта и дори апокалипсисът?

До отговори може да се стигне, ако се види строежът на една-единствена човешка или животинска клетка. Той е толкова невъобразимо сложен, а е резултат от огромна и понякога жестока еволюционна работа! Отговорите могат да дойдат и след още един въпрос: бихте ли искали например да станете жаба или микроб? Със сигурност ще кажете „не“, тъй като никой не желае да слиза под нивото, постигнато от прогреса, никой вече не иска да живее без топла вода, хладилник, килими и прочие атрибути на съвременния живот.

Най-после, отговори могат да се получат, като се замислим над съществуващите във всички религии думи „дявол“ и „сатана“, които моментално ще запълнят „безпрогресната пустота“, а единственото средство за борба с тях е прогресът.

Мисля, че смъртта може да бъде два вида — като разплата за зло деяние и като резултат от борба за добри деяния. Първият вид е омерзителен и ужасяващ, тъй като ще последва наказание на Онзи свят. Вторият вид може да се характеризира с думите от известна песен:

*Смъртта не е страшна
с нея неведнъж сме се срещали в боя.
Ето и сега над мене тя се върти...*

Във втория случай смъртта наистина не е страшна, защото ще се оцени високо в нашата изначална родина.

Защо младите хора заминават като доброволци на война, без да се боят от смъртта? Защото дълбоко в душите им съществува чистото божествено начало, нашепвайки им подсъзнателно, че честта и любовта към родината са над смъртта. Трябва да си признаем, че такива хора има много.

Сещам се за баща ми Рифгат Искандерович Мулдашев, автоматчик доброволец по време на войната край Сталинград. Връща се в родното село — бедна обител на репресирани родители — полужив, инвалид с 61 рани по тялото. Майка ми — Валентина Кирсанова Махиня, украинска девойка — се влюбва в изранения войник, запазил честта и достойнството си, и носи тази любов цял живот. Те и сега са живи.

Мислех си за тези неща, седнал на тревата на брега на езерото Кандрикул. Наоколо цвърчаха щурци. Легнах и заразглеждах Земята отблизо — какво ли само не пълзеше между тревичките! Колко многообразен е земният живот! Каква е съзидателната мощ на Бога! Ами... апокалипсисът! Нима грехът е толкова страшен?

Разтърсих глава, за да се освободя от романтичния ход на мислите си, и се съсредоточих върху смисъла на апокалипсисите от аналитична гледна точка. Вече ми бе по-лесно, тъй като разбирах

простата истина, изложена във всички религии: смъртта не е страшна, страшен е грехът. Основите на тази истина включват и трите главни компонента на живота — Онзи свят, Земята и Човека.

Започнах разсъжденията си с това, че смисълът на земните апокалипсиси се свежда до унищожаването на човечеството и другите земни форми на живот, но с уговорката, за която споменава Елена Блаватская при описанието на четвъртия апокалипсис (Всемирния потоп) — остават „благочестивите“ хора, способни да спасят и да съхранят „семето“ на земните форми на живот.

Освен това от „Тайната доктрина“ на Блаватская става ясно, че всяка човешка раса възниква в недрата на предишната. Тя пише, че арийската пета раса възниква в недрата на четвъртата 200 000 години преди Всемирния потоп. Затова под ударите на апокалипсиса ще попадат едновременно две раси — основната и зараждащата се.

Във връзка с това може да се предполага, че след първия апокалипсис се спасяват и възстановяват живота „благочестивите“ ангелоподобни хора от първата раса и вече зародилите се в недрата на ангелоподобната цивилизация призракоподобни от втората раса.

След втория апокалипсис се спасяват и възраждат земния живот „благочестивите“ призракоподобни хора от втората раса и зародилите се вече в недрата на призракоподобната цивилизация лемурийци (третата раса).

След третия апокалипсис, по силата на същата логика, се спасяват и възсъздават живота „благочестивите“ лемурийци (третата раса) и вече зародилите се в недрата на лемурийската цивилизация атланти (четвъртата раса).

След четвъртия апокалипсис се спасяват и възраждат земния живот „благочестивите“ атланти (четвъртата раса) и вече зародилите се в недрата на атлантическата цивилизация арийци (петата раса).

Засега все още няма пети апокалипсис.

От апокалипсис към апокалипсис Земята е натрупвала „благочестиви“ хора от петте коренни раси, като е унищожавала грешните. Така с цената на огромни загуби е създавала Златен фонд на човечеството. Точно тези огромни загуби навеждат на мисълта, че той е създаван с определена цел.

С други думи, на Земята върви процес на подбор на най-добрите от най-добрите, които не само възраждат човечеството след

апокалипсис, но и стъпка след стъпка, апокалипсис след апокалипсис засилват мощта на новото Единно благочестиво човешко общество.

Ако обаче се вземе под внимание това предположение, ще бъдем принудени да признаем, че единното и в същото време многолико и благочестиво човешко общество някъде съществува. В паралелния свят? В Шамбала? Или някъде другаде?

Отговорите на тези въпроси са извън рамките на човешките ми възможности. Знам само, че логиката рядко лъже учения, колкото и невероятни да му се струват изводите. Затова има смисъл поне да се помисли над казаното дотук, като се обърнем преди всичко към легендите и сказанията, следвайки принципа, че дим без огън няма и да уважим народната мъдрост.

Легендата за подземната страна Шамбала звучи във всички религии, във всички трудове на посветените и се предава от уста на уста. Още повече, че изследванията ни в Хималаите, позволили да се изгради хипотезата за съществуването на Генофонда на човечеството, състоящ се от представители на различните коренни човешки раси в състояние на сомати, са в пряка връзка с легендата за Шамбала. Затова с основание мога да допусна, че точно легендарната Шамбала е Единното благочестиво човешко общество на Земята, събирано апокалипсис след апокалипсис и разположено в района на Вечния континент, т.е. в Тибет, Хималаите и Гоби.

Паралелните светове са не само обект на увлекателни филми, но често се споменават и в източните религии. За тях разказват хималайските йоги и дори са им посветени редица сериозни научни изследвания (А. Трофимов, А. Тимашев и др.). Мнозина смятат, че НЛО долитат оттам. Затова не бива да се изключва, че хипотетичното Единно благочестиво човешко общество е там, редом с нас, но в друго време и в друго пространствено измерение. За него, скъпи читатели, ще поговорим по-подробно в третия том на книгата^[6], когато ще анализираме огромните „каменни огледала на времето“ в Града на боговете.

Трябва също да се отбележат многобройните наблюдения и легенди за ангели и призраци. Кой знае, може би те наистина съществуват като производни на ангелоподобните и призракоподобните хора от първата и втората раса, съхранили се в Единното благочестиво човешко общество.

След като вече заговорихме за хипотетичното Единно благочестиво човешко общество на планетата, трябва да кажем няколко думи и за предполагаемите технологии на този Златен фонд на човечеството. Те вероятно са високоразвити и многообразни, след като са събрали най-доброто от технологиите на всяка от петте коренни човешки раси. Най-вероятно са основани на силата на духа, т.е. на използването на фините енергии. На това многолико общество явно са подвластни телепортирането, левитацията, телекинезата, материализацията, дематериализацията, чието описание в алегорична форма срещаме в легендите и приказките.

Това многолико общество на „най-добрите“ вероятно е много интересно, тъй като „на една маса седят“ най-добрите представители на човешките раси — ангели, призраци, лемурийци, атланти и арийци, разделени на Земята от десетки или стотици милиони години. Смъртта там не е принципна, защото не е проблем тялото да се смени с ново. Там принципни са чистата душа и грехът.

Защо все пак Златният фонд на човечеството не се проявява в обичайния живот? Защо не ни ръководи?

Преди известно време подобен въпрос би ме заварил неподготвен. Вече обаче разбирах, че това по принцип не е възможно — всеки човек е създаден от Бога като саморазвиващо се начало (още веднъж подчертавам „саморазвиващо се“, като наблягам върху „само“). Затова да се превърне в „бавачка“ на поредната човешка раса и тя да бъде ръководена, означава Златният фонд на човечеството да тръгне срещу принципните божествени закони. В него се подбират най-добрите и може би на Земята ще настъпи време, когато няма да остане нито една грешна раса, а ще съществува само многоликата и велика Шамбала, състояща се от най-добрите.

Под впечатлението на тези мисли станах от тревата, влязох във водата и преплувах стотина метра. Обикновено споделях всичко с приятелите си, но сега кой знае защо не ми се искаше. Седнах пак на тревата и осъзнах, че мисълта все още не е завършена, че остава нещо недоизказано — Шамбала вече трябва да се прояви с нещо, което ние, обикновените хора от петата раса, да видим със собствените си очи.

Златният фонд на човечеството е създавал друга система за защита на Земята от човешкия грях. Ясно съзнавах ролята на Шамбала в създаването на „изолираното място Вара“ и във възраждането на

човечеството след поредния апокалипсис. Продължавах обаче напрегнато да търся в какво се изразява тази мисловна недоизказаност, докато най-после си изясних.

След третия апокалипсис Земята променя полюсите си. Изначалният Северен полюс в района на остров Пасха, след като се измества три пъти с по 6666 км, отива на мястото на изначалния Южен полюс в района на планината Кайлас. Четвъртият апокалипсис, когато изместването на полюсите преминава вече във второто полукълбо, е сигнал за Шамбала да създаде друга система за защита на Земята от човешкия грях.

Друга система, но каква? Осъзнах, че тя е световната система от пирамиди и монументи от древността, изградени очевидно под ръководството на Шамбала след четвъртия апокалипсис. Напълно бях наясно, че тази система с идеалното си разположение на земното кълбо изобщо не изпълнява ролята на гробници за някого. Но мисълта, че пирамидите са създадени за защита на Земята от човешкия грях, ми се стори неочаквана и екстравагантна. Дори исках да я отхвърля с характерната за мен хирургична приземеност, когато не ти е до екстравагантни мисли, а трябва да спреш кръвта или да зашиеш раната.

Въпреки всичко подсъзнанието ми подсказваше, че изложената логика за завъртането на Земята с 6666 км, базирана на израза на Елена Блаватская „... когато полюсите се изместиха (за четвърти път)...“, е вярна. Свикнал съм да се доверявам на подсъзнанието и то нито веднъж не ме е подвеждало при разработването на нови хирургични операции, включително и при трансплантацията на око. Само че прекалено екзотично звучеше изразът „антигреховната дейност на пирамидите“!

Предположението обаче за „антигреховната функция“ изискваше друго равнище на знания, което за нас все още беше недостъпно. Независимо от „екзотичността“ на подобна постановка на въпроса, трябваше да се направи опит поне до известна степен да се вникне в това ново равнище. На тревата, на брега на езерото мъчително напрягах разума си, като го карах да работи до краен предел.

С последни сили размърдвах уморения си мозък с очакването Бог да ми даде тази идея. И тогава възкликнах: „Това е! Същността на

разгадката е в числата! Чрез тях може да се вникне в «антигреховната» функция на пирамидите!“.

Как не се бях сетил по-рано! Нали бяхме започнали анализа с трагичното послание на древните, предадено посредством височината на планината Кайлас, равна на 6666 метра, а и след това всичко се въртеше около числата 6666, 9999, 4999... Всички изложени вече мисли бяха продиктувани от анализа на тези цифри. А както казват физиците, мислите притежават сила!

Задавих се с тревичката, която дъвчех. След като спрях да кашлям, упорито реших да доведа докрай появилата си мисъл: „Трябва да се измерят всички ъгли на триъгълниците, които се образуват при съединяването на всички пирамиди и монументи от древността помежду им и с точки «6666» и «9999». Сигурно в сумата ще има «шестици» и «деветки». Фината енергия действа в триизмерното ни пространство чрез триъгълници, а нея я управляват числа! Ъглите на пирамидите... Триъгълните мисли, за които говорят йогите... Нима пирамидите са в състояние да изчисляват грешните хора посредством техните «деветични» или «шестични» грешни мисли... Трябва да се свържем с математици. Законът за отрицание на отрицанието...“

Изпънах се по гръб и си казах: „Край! Не мога повече! Изморих се! Трябва да запомня и после да анализирам мисълта, че системата от пирамиди и монументи, обхващайки земното кълбо, образува система от триъгълници с някакви математически характеристики, водещи вероятно към числата «9» и «6», които на принципа на отрицание на отрицанието разрушават злите «триъгълни мисли», имащи също характеристики «9» и «6».“

В този момент вече схващах, че мисълта, дадена от Бога, се различава от обикновената логическа мисъл, защото е гениално проста, неочаквана и бързо предизвиква пристъпи на умора поради неадекватността на съприкосновението на човешкия с Висшия разум.

Казах си, че не бива да забравям тази мисъл и викнах:

— Ришат, Таня, Алексей, хайде да се връщаме в туристическата база!

МОЖЕ ЛИ ДА СЕ ВЯРВА НА БЛАВАТСКАЯ?

На следващата сутрин се излежавах в леглото и неизвестно защо си мислех за многото читателски писма по повод на книгата ми „От

кого сме произлезли?“ , които продължаваха да пристигат. Те можеха да се разделят на две категории.

Едните бяха благодарствени за опита ми различно, от научно-експедиционна гледна точка да се говори за дълбините на историята и за Бога. Другите бяха раздразнителни, в които имаше думи от типа на: „... представете ми преки доказателства...“, „... няма може да се публикува подобна глупост, нали учението на Ленин казва...“ или „... вашата Блаватская, на която толкова често се позовавате, е шизофреничка и масонка...“

Стана ми обидно за Елена Блаватская, почитана в Изтока като велика посветена. Знаех само, че има руска и немска кръв, а фамилията си дължи на първия си мъж — губернатора на Ереван господин Блаватски. Дори и да е била еврейка, какво от това? Има ли някакво значение?

Важно е, че чрез тази силна жена Бог предава на хората невероятен обем от знания. Самата тя пише: „... сякаш Глас ми диктуваше отгоре...“

Скъпи читатели, отворете и прочетете нейната „Тайна доктрина“! Много скоро ще се убедите, че човек, колкото и да е гениален, не е в състояние да обхване целия обем от знания, изложени в тази книга. Откъде е знаела, че творецът на материалния свят се нарича Ахурамазда? Че летателните апарати на атлантите се наричат „вимана“? Откъде подробно е познавала учението на Платон? Откъде, откъде... Извън всякакво съмнение е, че чрез нея говори Висшият разум, като при това с някаква особена нечовешка логика излага факти и само факти. Никакви нравоучения, само факти. Помислих си, че вероятно много се е изморявала.

Всички религии, включително и източните, при съпоставяне с „Тайната доктрина“ се различават само по това, че в тях всичко е изложено в приказно-алегорична форма, по-достъпна за обикновените хора, докато същността им е една и съща.

Така че не можех да не вярвам на Блаватская и в частност на думите ѝ „... когато полюсите се изместиха (за четвърти път)...“, чието логично разчепкване ни доведе до толкова неочакваните изводи, за Единното общество на най-добрите.

Опасявах се, че скоро ще ме повикат на закуска и ще ме отвлекат от мислите ми. Затова се постарях да си представя ситуацията какво би се случило със Земята, ако тя, променяйки положението на полюсите си, е направила пълен „апокалиптичен кръг“. Тоест какво би станало, ако е изместила оста си с 6666 км шест пъти, при което Северният полюс отново би се върнал на древното си изначално място в района на остров Пасха?

Не знам защо, но ми се струва, че с това Земята ще приключи своя „шестичен цикъл“, т.е. цикъла на апокалипсисите, и ще премине към нов „деветичен цикъл“ с изместване на оста вече с 9999 км.

Защо мисля така? Защото на Земята вече е създадена система от пирамиди и монументи, която е призвана да не допусне поредното изместване на полюсите с 6666 км и приближаването до „фаталния кръг“. Та нали вече е имало четири завъртания по 6666 км, остават само две! В потвърждение може да се добави, че разположението на пирамидите и монументите е в строга симетрия не само с точките „6666“ на Земята, но и с точките „9999“, в което, скъпи читатели, сте се убедили поне от примера с Кулата на дявола, отстояща на 1666 км и от точка „6666“, и от точка „9999“.

Какво може да означава „деветичният“ цикъл на завъртания на Земята, т.е. периодичното изместване на оста ѝ с 9999 км? Не знам, но мисля, че това означава гибел за планетата. Тя няма да издържи и ще се разруши.

Вдигна ме Ришат Булатов. Споделих с него, че ми се въртят разни мисли за защитната роля на пирамидите и монументите от древността и че тази роля по някакъв начин е свързана с числата.

— Когато пишех дисертацията си, също се обърках в мислите си — усмихна се Ришат, — и то така, че не виждах изход. Но... когато си обръснах брадата, всички мисли си отидоха по местата.

Обхванат от необясним порив, отидох при умивалника и насапунисах брадата си, като си повтарях, че връщане назад няма и се налага да я обръсна.

— Какъв кошмар! Лице на мастит бюрократ — отбелязах за новата си външност. — Пак ще си я пусна.

Същия ден проведохме конференция с жителите на Туймазинския район в Башкирия, посветена на нашите хималайски експедиции. Събраха се 600–700 души. На сцената изпитвах комплекс

за непълноценност от невзрачната си външност, при това и без брада, но някак си издържах.

След това Рим Анварович Хамзин даде чудесен банкет, по време на който за щастие не обсъждаха обновената ми външност. Когато се връщахме към Уфа, заспах в колата. Събудих се и за малко забравил „безбрадия си комплекс“, пак започнах да мисля за ролята на пирамидите. Нямах търпение да установя контакти с математиците.

До мен седеше Татяна. В този момент вече знаех, че загадката на пирамидите до голяма степен ще бъде свързана с принципа на аритметичното действие, неотдавна извършено от нея.

[1] Между другото египетските пирамиди също делят разстоянието 9999 км. от планината Кайлас до Сиера Леоне (точка „9999“) на две части по 4999 км. ↑

[2] Читателят напълно естествено може да зададе въпроса защо все пак никой не намира кости на лемурийци или атланти, чийто ръст в сравнение с нашия е гигантски. Нали кости на динозаври се намират толкова често! Имам отговор на този въпрос, който ще бъде изложен в третата книга от трилогията „В търсене Града на боговете“ — „Матрицата на живот на Земята“. ↑

[3] Всички религии описват пет елемента на земния живот — огън, вода, земя, вятър и човек. Успях да вникна в загадката на тези странни пет елемента, но за тях ще стане дума в третата книга от трилогията „В търсене на Града на боговете“ — „Матрицата на живот на Земята“. ↑

[4] Авторът има предвид втората книга от трилогията „В търсене на Града на боговете“ — „В обятията на Шамбала“. ↑

[5] Според източните религии духът се вселява в тялото по време на 12–14 седмица от бременността. ↑

[6] „Матрицата на живот на Земята“. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

СВЕТОВНАТА СИСТЕМА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ ОТ ДРЕВНОСТТА НИ Е СПАСИЛА ОТ КРАЯ НА СВЕТА, НО...

БРАВО, ТАНЯ!

Честно казано, скъпи читатели, и на мен вече ми се иска по-скоро да премина към описанието на Града на боговете и да ви покажа снимките и рисунките на удивителните и загадъчни монументи, които видяхме в този странен поднебесен град на древните. Все пак обаче ми се струва, че е целесъобразно още веднъж да насоча вниманието ви към някои научно-философски аспекти в нашите предекспедиционни размисли. Такава беше подготовката на експедицията, без която тя едва ли би имала успех.

Сигурен съм, че следващите две глави, в които ще стане дума за механизма за унищожаване на злата дяволска енергия на Земята с помощта на пирамидите и монументите, ще ви се сторят твърде любопитни и интересни. Може би дори ще ги сметнете за най-важните в книгата, тъй като в тях знанията на древните ще намират връзка с всекидневието ни.

В началото обаче бих искал да ви поразмътя главите със света на числата, тъй като без този механизъм унищожаването на злата енергия ще остане неразбираемо. Уверявам ви, че няма да продължи много.

Освен това искам да отбележа, че неусетно и за самия себе си започнах да използвам вместо научния термин „отрицателна психична енергия“ религиозния „зла или дяволска енергия“. Надявам се учените да ми го простят, но за широкия кръг от читатели думите „зла“ и „дяволска“ ще бъдат по-асоциативни по отношение на чувствата, в чийто свят живее всеки човек.

Всичко започна от онази паметна юнска вечер на 1999 г. с рождения ден и парфюма „Кензо“, когато нищехме трагичното послание на древните и Татяна неочаквано и за себе си извърши аритметичните действия $6 + 6 + 6 + 6 = 24$, $2 + 4 = 6$.

Помня, че тогава едното й око гледаше цифрите, а другото — мене, макар че никога не е страдала от кривогледство. Помня, че извършихме същите аритметични действия с числата „9“, „8“ и „7“, но без да направим сериозни изводи. Те предизвикаха само емоционални възклицания във връзка с особеното положение на „шестичните“ и „деветичните“ редове — нещо от рода на: „Я виж! Получава се тотално зло!“. Доколкото си спомням, отклонихме се от повторното сумиране на получените като сума цифри и увлечени от трагичното послание на древните „6666“, започнахме да анализираме ситуацията, опитвайки се да осмислим историята на Земята и съдбата на човечеството при апокалипсисите.

Мисълта обаче за принципа на сумиране на суми от числа остана някъде в гънките на съзнанието ми. Още не схващах, че зад нея се крие основният принцип на борба със злата енергия, разработен и въведен в действие от древните, но все пак нещичко вече усещах.

Когато се готвехме за среща с математиците, Юрий Иванович Василюв, Татяна и аз решихме по-подробно да анализираме това аритметично действие.

КАК ТИ ДОЙДЕ В ГЛАВАТА, ТАНЯ?

Преди началото на разговора попитах Татяна:

— Кажу ми, ако обичаш, защо най-неочаквано реши да събереш $6 + 6 + 6$, а след това и цифрите на получената сума: $2 + 4 = 6$?

— Ами тогава непрекъснато повтаряхме 6666, 6666... и аз ги събрах.

— Все пак как ти хрумна?

— Не знам, дойде ми и това е! — отговори Татяна.

— Може би ти е било подсказано от подсъзнанието?

— Откъде да знам! Събрахме ги и край!

— След тази мисъл у теб не се ли появи умора?

— Не помня. Може и да се е появила, но в онази вечер нали ме измъчваха с „Кензо“.

— Татяна, разбираш ли — продължавах да упорствам, — че пределно простото аритметично действие може да бъде извършено от всеки ученик от началните класове, повече ум не е необходим. Ценното е, че мисълта ти е дошла точно в момента, когато насочихме

вниманието си към числовия ред „6666“. Като че ли някой ни подсказва — обърнете внимание и на това!

— Да, така е.

— Тъй че нека да се въоръжим с калкулатор и да развием мисълта ти, Таня.

— Хайде.

— Всички сме чеда на Бога. И мислите ни често произхождат от него, сякаш той ни подсказва. Тези мисли възникват, когато са ни най-нужни — нравоучително добавих аз.

— Чуй ме, шефе — намеси се Юрий Иванович. — Аз като техничар, сам разбираш, съм по-близо до математиката, отколкото ти като лекар. Откровено ще ти кажа — ревнив народ са математиците! По-лоши от женорята! Не само че няма да се доверят на лекар по математически въпроси, те дори и физиците вземат за пънове, че какво остава за нас! Ще ни разсипят от критика!

— Остави ги, Юра! Нека да критикуват! Абсолютно съм убеден, че подобни аритметични действия отдавна са направени и са изведени определени цифрови закономерности, но... Но тук се стараем да направим аналогия с тайните на древността, да разберем смисъла на монументите — нали са били изградени по някакви математически разчети. А математиците, които имат някакъв професионален апломб... Какво пък... не всички са такива.

СУМИРАНЕ НА СУМИ

Взехме калкулатор и след като определихме за всяка цифра четири реда числа, получихме следното:

Ред 1 1; Ред 2 $1 + 1 =$ Ред 3 $1 + 1 + 1 =$ Ред 4 $1 + 1 + 1 + 1 =$

Ред 1 2

Ред 2 $2 + 2 =$ Ред 3 $2 + 2 + 2 =$ Ред 4 $2 + 2 + 2 + 2 =$

Ред 1 3

Число 1

Суми от сумите на четирите реда: $1 + 2 + 3 + 4 = 10$; $1 + 0 = 1$

Сума от сумите на последните три реда: $2 + 3 + 4 = 9$

Сума от сумите на последните два реда: $3 + 4 = 7$

Число 2

Сума от сумите на четирите реда: $2 + 4 + 6 + 8 = 20$; $2 + 0 = 2$

Сума от сумите на последните три реда: $4 + 6 + 8 = 18$; $1 + 8 = 9$

Сума от сумите на последните два реда: $6 + 8 = 14$; $1 + 4 = 5$

Число 3

Сума от сумите на четирите реда: $3 + 6 + 9 + 3 = 21$; $2 + 1 = 3$

Ред 2 $3 + 3 = 6$

Ред 3 $3 + 3 + 3 = 9$

Ред 4 $3 + 3 + 3 + 3 = 12$; $1 + 2 = 3$

Сума от сумите на последните три реда: $6 + 9 + 3 = 18$; $1 + 8 = 9$

Сума от сумите на последните два реда: $9 + 3 = 12$; $1 + 2 = 3$

Ред 1 4

Ред 2 $4 + 4 =$

Ред 3 $4 + 4 + 4 = 12$; $1 + 2 =$

Ред 4 $4 + 4 + 4 + 4 = 16$; $1 + 6 =$

Число 4

Сума от сумите на четирите реда: $4 + 8 + 3 + 7 = 22$; $2 + 2 = 4$

Сума от сумите на последните три реда: $8 + 3 + 7 = 18$; $1 + 8 = 9$

Сума от сумите на последните два реда: $3 + 7 = 10$; $1 + 0 = 1$

Ред 1 5

Ред 2 $5 + 5 = 10$; $1 + 0 = 1$

Ред 3 $5 + 5 + 5 = 15$; $1 + 5 = 6$

Ред 4 $5 + 5 + 5 + 5 = 20$; $2 + 0 = 2$

Ред 1 6

Ред 2 $6 + 6 = 12$; $1 + 2 = 3$

Число 5

Сума от сумите на четирите реда: $5 + 1 + 6 + 2 = 14$; $1 + 4 = 5$

Сума от сумите на последните три реда: $1 + 6 + 2 = 9$

Сума от сумите на последните два реда: $6 + 2 = 8$

Число 6

6 Сума от сумите на четирите реда: $6 + 3 + 9 + 6 = 24$; $2 + 4 = 6$

3 Сума от сумите на последните три реда:

Ред 3 $6 + 6 + 6 = 18$; $1 + 8 = 9$

Ред 4 $6 + 6 + 6 + 6 = 24$; $2 + 4 = 6$

$3 + 9 + 6 = 18$; $1 + 8 = 9$

Сума от сумите на последните два реда: $9 + 6 = 15$; $1 + 5 = 6$

Ред 1 7

Ред 2 $7 + 7 = 14$; $1 + 4 =$

Ред 3 $7 + 7 + 7 = 21$; $2 + 1 =$

Число 7

7 Сума от сумите на четирите реда: $7 + 5 + 3 + 1 = 16$; $1 + 6 = 7$

5 Сума от сумите на последните три реда: $5 + 3 + 1 = 9$

3 Сума от сумите на последните два реда: $3 + 1 = 4$

Ред 4 $7 + 7 + 7 + 7 = 28$; $2 + 8 = 10$; $1 + 0 = 1$

Ред 1 8 8

Ред 2 $8 + 8 = 16$; $1 + 6 = 7$

Ред 3 $8 + 8 + 8 = 24$; $2 + 4 = 6$

Ред 4 $8 + 8 + 8 + 8 = 32$; $3 + 2 = 5$

Число 8

Сума от сумите на четирите реда: $8 + 7 + 6 + 5 = 26$; $2 + 6 = 8$

Сума от сумите на последните три реда: $7 + 6 + 5 = 18$; $1 + 8 = 9$

Суми от сумите на последните два реда: $6 + 5 = 11$; $1 + 1 = 2$

Ред 1 9

Число 9

9 Сума от сумите на четирите реда: $9 + 9 + 9 + 9 = 36$; $3 + 6 = 9$

Ред 2 $9 + 9 = 18$; $1 + 8 = 9$

Ред 3 $9 + 9 + 9 = 27$; $2 + 7 = 9$

Ред 4 $9 + 9 + 9 + 9 = 36$; $3 + 6 = 9$

Сума от сумите на последните три реда: $9 + 9 + 9 = 27$; $2 + 7 = 9$

Сума от сумите на последните два реда: $9 + 9 = 18$; $8 + 1 = 9$

Общо 36 числа на сумиране на суми във всички редове.

Когато Татяна завърши със сметките, Юрий Иванович подсвирна:

— Ама че деветчици! Във всички комбинации са се намъкнали! Няма друга такава цифра. Защо ли понякога мазниците ги наричаме „шестици“, време е да станат „деветки“, че...

— Обърнете внимание — прекъсна го Татяна. — Сумата от сумите на трите последни реда при анализа на всяка цифра също винаги дава „9“. Какво ли значи това?

— Ако съберете сумите на втория, третия и четвъртия ред на всяка цифра — навсякъде ще се получи числото „9“. Пак вездесъщата деветчица! Злото ли така се набутва навсякъде? — пак подсвирна Юрий Иванович.

— Чакай, Юра! Как го каза? Деветка се получава при сумиране сумите на втория (2), третия (3) и четвъртия (4) ред на всяка цифра? Съберете: $2 + 3 + 4 = 9$. И тук деветка! — изумих се аз.

— Хайде бе! — не остана по-назад Юрий Иванович. — Каква е пъргава дяволската деветка! Неслучайно бабите казват, че дяволът винаги е до теб и затова е трудно да се бориш с него. Събереш деветчици в душата и започваш да сваляш звезди от небето, после заболяваш от „звездна болест“ и се превръщаш в дявол...

След няколко седмици математиците щяха да се изумят, когато при анализа на световната система от пирамиди и монументи от древността по хордите на очертаните на глобуса триъгълници щяха открият, че всички математически закономерности при сумирането на суми непременно водят до числото „9“.

— Погледнете каква красива симетрия! — каза Таня. — При сумирането на сумите на всичките четири числови реда на всяка цифра се получава същата цифра.

— Светът винаги е симетричен — важно отбеляза Юрий Иванович. — Свят и антисвят, мъж и жена, две ръце, два крака и така нататък.

— Е, има и единични органи — например черният дроб — възразих аз и предложих да обърнем повече внимание на числото „6“.

— Шестицата много прилича на тройка — отбеляза Юрий Иванович. — Вижте, сумата от четвъртия ред за числото „3“ е „3“, а за числото „6“ е „6“. Такова нещо с изключение на числото „9“ никъде няма: сумата на сумата от четвъртия ред за числото „1“ е „4“, за числото „2“ е „8“, за числото „4“ е „7“, за числото „5“ е „2“, за числото „7“ е „1“, а за числото „8“ е „5“. Особено се държат „шестиците“ и „тройките“, заедно, разбира се, с „деветката“. Ловя се на бас, че дяволската енергия не е заложена само в „деветките“, но и в „шестиците“ и „тройките“. Нали „9“ е „3 + 3 + 3“, а „6“ е „3 + 3“.

— Забелязах още нещо по отношение на числата „6“ и „3“ — добави Татяна. — Сумирането на сумите от двата последни реда (тоест редовете с три и четири еднакви числа) само за числата „6“ и „3“ дава същото число: за числото „6“ — „6“, а за числото „3“ — „3“. Можете да сравните: за числото „1“ е „7“, за числото „2“ — „5“, за числото „4“ — „1“, за числото „5“ — „8“, за числото „7“ — „4“ и за числото „8“ — „2“. Някак отделно стоят „шестиците“ и „тройките“, а да не говорим за „деветките“, където всичко води към същото число „9“.

— Отделно казваш стоят „шестиците“ и „тройките“ заедно с „деветките“ — замислих се аз.

В този момент още не знаех, че точно тези числа (3, 6 и 9) ще фигурират в триъгълниците, образуващи се при съединяването на различните пирамиди и монументи помежду им. Освен това не можех дори и да предположа, че тези прости аритметични действия, извършени по идея на Татяна, скоро ще доведат до паралелните шест- и деветизмерни светове, позволявайки сякаш да се надникне в тях.

числовият баланс между доброто и злото

Когато разглеждах съставената таблица, все повече и повече се убеждавах, че описаните закономерности не са обикновено „цифроблудство“, а изразяват наистина важни закономерности в света. Напълно е възможно числата да обладават сила, която с пълен размах да се проявява в загадъчния фин свят.

Дали човекът е измислил числата? Може би те са предадени чрез подсъзнанието, обособяват се в нечия глава и така самовлюбеното човечество успява да си припише откритието, забравяйки за Бога.

Все пак в тези числа се крие някаква сила, която засега не е подвластна на изучаване и която древните смятат за главна в света. Струва ми се, че това е мисълта. Неслучайно физиците казват, че мисълта е материална, към което може да се добави, че е и „числена“.

Мислите биват добри и зли. Казват, че в света съществува баланс между доброто и злото и само в борбата помежду им се раждат знанията и прогресът.

Народната мъдрост гласи, че числата „6“ и „9“ олицетворяват злото или дявола. Бих добавил и числото „3“. Както вече посочих, при анализа на принципа на сумирането на суми числата „9“, „6“ и „3“ стоят отделно, като имат единни характеристики, които ги отличават от останалите числа.

Като имах предвид това, помолих Татяна да преброи във вече отбелязаната таблица колко са предполагаемите „зли“ (9, 6 и 3) и „добри“ (1, 2, 4, 5, 7 и 8) числа сред сумата от суми във всеки от числовите редове, т.е. сред онези числа, които са в кръгчета от лявата страна (те са общо 36). Получи се следното:

Брой на „добрите“ и „злите“ числа в сумите от суми на числовите редове

--	--

„Добри“ числа 1, 2, 4, 5, 7 и 8	„Зли“ числа 3, 6 и 9
18 (50%)	18 (50%)

— Баланс между доброто и злото! — възкликнах аз.

— Ама направо си е така! Нали бабите казват, че... — започна Юрий Иванович.

— Кое от числата е „по-зло“ — 3, 6 или 9? — прекъсна го Татяна.

— „Най-злото“ число е „9“, след това е „6“, а после е „3“. „Деветката“ е три пъти „по-зла“ от „тройката“, а „шестицата“ е два пъти „по-зла“ от „тройката“ — уверено каза Юрий Иванович.

— Трудно ни е да съдим за това — позамислих се, — но очевидно има някакъв смисъл. Възможно е числото „3“ да олицетворява човешкото зло, числото „6“ — общоземното зло, а числото „9“ — космическото зло, или злото на Онзи свят. Явно обаче съществуват неведоми за нас закономерности, които трябва да са едновременно и извънредно сложни, и гениално прости!

— Когато работех на магистралата, имахме един шофьор — Андрей се казваше. Ама че зъл беше нехранимайкото! Помня, че едно куче, вързано на верига, много го лаеше и той го преби до смърт. А очите му светеха с дяволска радост. Само „деветки“ препускаха в тях, усещах го — с раздражение произнесе Юрий Иванович.

— Таня, пресметни броя и процента на всяка от цифрите „3“, „6“ и „9“ поотделно сред посочените 36 числа от сумирането на суми — предложих аз.

Татяна се залови за работа и след няколко минути каза:

— Всяка от тях се среща в този ред от 36 числа по 6 пъти, което е 16,66% за всяко число.

— Какво?

— 16,66%. Нещо не е наред ли?

— Финият свят е относителен, в него няма метри, километри и проценти, а само числа — възбудено казах.

— Е и какво?

— Разстоянието от Кулата на дявола до точка „6666“ е 1666 километра, както и до точка „9999“. Получихме същите числа — 1666.

— Както и разстоянието от мексиканските пирамиди до точка „6666“ — също 1666 километра — добави Таня.

— Интересно! Създава се впечатлението, че монументите от древността са изградени, като са били отчитани аритметичните закономерности на числата „9“, „6“ и „3“. Дали пък монументите не изпълняват функцията за унищожаване или коригиране на отрицателната енергия на Земята, отразявана с тези числа? — беше моят коментар.

— По-точно те унищожават злите „деветични“, „шестични“ и „троични“ мисли — добави Юрий Иванович.

— Нима са толкова страшни злите мисли? — озадачи се Татяна.

— Таня, изчисли, моля те, сред отбелязаните 36 числа процента на комбиниране на „6 и 9“.

Тя го направи и показа изписания лист хартия:

Числа 1, 2, 3, 4, 5, 7 и 8	Числа 6 и 9
24 (66,66%)	12 (33,33%)

— Аналогията продължава: 6666 километра — числото на апокалипсиса и, в частност, разстоянието от планината Кайлас до Северния полюс, а 3333 километра — половината от това разстояние. При нас се получиха 66,66% и 33,33%, т.е. същите числа в относителен вариант — 6666 и 3333.

— Между другото — добави Татяна — разстоянието от мексиканските пирамиди до Кулата на дявола също е 3333 километра, т.е. два пъти по 1666 километра^[1].

— Таня, пресметни комбинациите „3 и 6“ и „3 и 9“ — помоли Юрий Иванович.

— Няма какво да се пресмята — те също ще дадат по 33,33%. В реда на сумирането на сумите от 36 числа само 3, 6 и 9 се срещат 6 пъти, а всички останали — по 3 пъти.

Усещах, че между закономерностите на сумирането на суми и географията на монументите от древността на Земята започва да се очертава някаква връзка, макар и все още мъглява и призрачна. Независимо от това у мен все повече и повече се затвърждаваше мисълта за „антигреховната“ роля на пирамидите и монументите, осъществявана с помощта на специални математически закони във финия относителен свят или в света на мислите.

Ако пирамидите и монументите са в състояние по някакъв начин да унищожават отрицателната психична енергия (злите мисли), то би трябвало да съществува и математически механизъм, извеждащ до числото „0“, т.е. числото на унищожението. Какъв е той?

УМНОЖЕНИЕ НА ЧИСЛАТА НА ПРОИЗВЕДЕНИЯ

В желанието си да се ориентираме, се постаряхме да извършим още математически действия, като използваме делене, изваждане и умножение. С деленето и изваждането нищо не излезе, но умножението даде интересни резултати.

Няма да пълня главата на читателя с таблицата за умножение на числата на произведенията на всяка цифра по същия принцип, използван при сумирането на сумите от редовете от една, две, три и четири еднакви цифри. Ще посоча само принципите.

Ако се умножат числата в реда помежду им, а след това цифрите на полученото произведение също се умножат помежду си и това се продължи, рано или късно ще се стигне до цяло число. Например $5 \times 5 = 125$; $1 \times 2 \times 5 = 10$; $1 \times 0 = 0$, или $3 \times 3 \times 3 = 81$; $8 \times 1 = 8$.

Анализът на всички 36 числа, получени при умножаването на цифрите на произведенията, показва следното. В 9 случая (25%) се открива числото 0, в 21 случая (58,33%) са налице „добрите“ числа 1, 2, 4, 5, 7 и 8, а в 6 случая (16,66%) — „злите“ числа 3, 6 и 9.

— Охо! Пак изскочи „1666“ — каза Юрий Иванович. — И пак е свързано със „злите“ числа 3, 6 и 9, и пак разстоянието от Кулата на дявола до точка „6666“... или до точка „9999“. Но сега то изскочи при умножаването на цифрите на произведения също като при сумирането на суми. Относителност има, относителност, това не ви е абсолютност! В относителността всичко е еднакво, какви ти проценти, километри, милиметри. В относителния свят просто трябва да местиш в главата си цифрички и можеш едновременно да се окажеш и на Луната, и на Марс, и във вътрешността на някаква молекула или атом. Май е интересен този свят...

— Интересното е, че в 9 случая от 36, тоест в 25% се появява числото „0“, т.е. числото на унищожението — произнесох аз.

— Шефе, намекваш, че посредством числото „0“ се унищожават „злата“ енергия или „злите“ мисли? — гледайки ме хитро, попита Юрий Иванович.

— Да, предполагам.

— Кой го знае — усмихна се Юрий Иванович. — Едва ли е случайно, че сред народа наричат тъпите хора, които нямат нито зли, нито добри мисли, „нули“ или „нулички“. Може пък в душите им механизмът за умножение на цифри да превръща всичките им мисли в нули? Затова са и тъпи. В Украйна пък такива жени ги наричат „никака“. Може и да е красива, но е... „никака“.

— Таня, какви комбинации от числа дава числото „0“ при умножение на цифрите на произведенията?

— Комбинациите са следните: 4444; 5555; 555; 55; 6666; 7777; 8888; 888; 9999.

— Любопитно!

— От тях — продължи Таня — най-интересни са 6666 и 9999, тъй като в крайна сметка водят до числата „108“ и „180“, а оттук до „0“. Вижте:

$$6 \times 6 \times 6 \times 6 = 1296; 1 \times 2 \times 9 \times 6 = 108; 1 \times 0 \times 8 = 0$$

$$9 \times 9 \times 9 \times 9 = 6561; 6 \times 5 \times 6 \times 1 = 180; 1 \times 8 \times 0 = 0.$$

— М... да... — каза Юрий Иванович.

— Ами нали говорехте, че числото „108“ е свято и магическо в Изтока, а „180“ е сбор от ъглите на триъгълника — неуверено се обърна към мен Татяна. — Интересно ли е това?

— Има нещичко тук...

— Изтокът е тънка работа — заговори Юрий Иванович. — Там хората почитат древните знания, за разлика от нас. На източните хора мъдростта им е повече. Не се смятат за богове. Кой знае, може пък и в числото „108“ да има нещо важно! Нали цяла вечер говорим за числа, прехвърляме различни комбинации, съпоставяме с древните пирамиди и през всичкото време си представяме, че в отвъдния свят числата притежават сила. А може би „108“ е гранично число — стигнал си до него и стоиш на ръба, дали мисълта ти ще се превърне в „0“ или не.

Все още не ми беше известно, че по изчисленията на големия руски учен С. Проскураков много пирамиди са построени с оглед на математическите отношения, свързани с числото „108“. Кой знае, ами ако простодушните думи на Юрий Иванович за граничността на това число излязат верни? Но няма пирамидите и монументите от древността са в състояние да оценяват мисли, а и да решават дали да ги унищожават или не?

По отношение на числото „180“, върху което Татяна също акцентира, ми се струваше, че пирамидите, състоящи се от четири триъгълника, са в състояние да съсредоточават върху себе си фината енергия на мислите, като я привеждат в триъгълно въртене в рамките на числото „180“ (сборът на ъглите на триъгълника е 180 градуса) и чрез математическия механизъм за умножение на цифрите на произведенията да ги превръщат в „0“, т.е. да ги унищожават. Оттук логично следваше въпросът какви мисли могат да унищожават пирамидите. Отговорът произтичаше от самото число „180“, което получихме след умножението на числата на произведенията на числото „9999“. Излизаше, че пирамидите могат да унищожават негативните („деветичните“) мисли.

В главата ми се въртеше и все още неясната мисъл, че същият процес на унищожаване на отрицателна психична енергия протича в триъгълниците, образували се при съединяването (на глобуса) помежду им на различните пирамиди и монументи от древността.

Въпреки всичко в онзи момент бях принуден да призная, че мисълта за „антигреховната“ функция на пирамидите и монументите от древността беше до такава степен сурова и налудничава, че не можеше все още да се разглежда сериозно. Но, скъпи читатели, след като прочетете следващата глава, ще се убедите, че заедно с математиците все пак успяхме да намерим доказателства за тази на пръв поглед налудничава идея.

Още веднъж искам да поясня, че в процеса на изложените по-горе хипотетични размисли, кой знае защо, си представях, че точно посредством стъпалата на пирамидите се осъществява ефектът на умножение на числата на произведенията, превръщаш „злите“ мисли в „0“, докато всички останали компоненти на пирамидите работят на принципа на сумиране на суми. Но и това не можех да докажа.

— Ще заприличам на някакво бърмчило — произнесе с въздишка Юрий Иванович, — но ще кажа, че ако публикуваме всичко това, ще ни накълват математиците, хващам се на бас, ще ни изтормозят.

ФИЗИКА И РЕЛИГИЯ

Думите на Юрий Иванович ми припомниха срещата с физиците в знаменития научен център „Арзамас-16“, където проведох

конференция за резултатите от хималайските експедиции. Събраха се 200–300 учени. Целта ми беше да осъществя контакти с тях за създаването на прибор, който да е в състояние да регистрира фини енергии.

Колкото и да бе странно, учените внимателно изслушаха доклада ми за Генофонда на човечеството и религиозните концепции за произхода на човека, за енергиите на Кундалини, Дхананджайа и... любовта, след което започнаха интересни дискусии от физична гледна точка. Но се намери скептик, който постоянно ставаше и звънко задаваше въпроси със злобно враждебен оттенък в гласа. Дискусиите с него продължиха и в кулоарите, в обкръжението на други учени.

— Уважаеми професоре по очни болести, вместо да подбирате очила, задавате на нас — физиците — въпрос за възможността как да се регистрират фините енергии. Не ви ли се струва, че това звучи нескромно от устата на „очкар“?

— Не — отговорих аз. — Извинете, след като ми казвате „очкар“, как бихте ме нарекли, ако бях гинеколог?

В залата се разнесе смях.

— С какво можете да докажете съществуването на фините енергии? Двамата физици шизофреници Акимов и Шипов дори градят някаква математическа основа за фината енергия или, както те казват, торзионните полета. Кой им вярва? Аз например не им вярвам — каза ученият скептик.

— Вярвате ли в Бога? — отговорих на въпроса с въпрос.

— Това е нещо лично — ухили се той. — Представете ни доказателства за съществуването на фината енергия, посочете ни диапазоните на колебанията ѝ и тогава ще направим приемник... ако, разбира се, финансирате нашата работа.

— Не знам диапазоните на колебания на фините енергии — казах объркан. — Лекар съм и точно затова съм дошъл при вас.

— Тъй, тъй — разпали се ученият скептик, — вместо да говорите за диапазони на колебания, разсъждавате за някаква енергия на любовта, която едва ли не може да твори чудеса, включително до самоконсервация на човешкото тяло.

— Някога влюбвали ли сте се? — попитах го ехидно.

— А, с кого ли не се случвало на младини.

— Усещахте ли тогава прилив на сили, увеличаване на работоспособността, възможност да работите цяла нощ, без да спирате?

— Работоспособността ми винаги е на едно и също равнище — нелепо отвърна ученият скептик.

— Значи никога не сте се влюбвали! — дочу се от залата.

— С жена ми цял живот сме ръка за ръка... Колкото до прилива на сили в такъв период, той може да се обясни с възбудата на организма като система.

— Сексуална или каква? — пак се обади от залата.

— Позволете ми да ви задам още един въпрос — обърнах се към него. — Вярвате ли, че религиозните служители в различните държави не разказват еднотипна приказка в разни варианти, а се стараят да предадат на хората някакви древни знания, различаващи се коренно от съвременните и напудрени думи от типа на „грях“, „дявол“, „Бог“? Така ли е, или не?

— Съществува исторически доказаният феномен за умножаване на неправдоподобна информация.

— Доказан от кого? Каква литература познавате по въпроса?

— Ще ви дам един пример — продължих аз. — Индийските свами и непалските ламы изключително почитат книгата „Енергия на съзнанието“. Обемът ѝ е огромен и в нея са описани над 200 вида енергии (пранаяма, дхананджайа и др.), влизащи в състава на енергията на съзнанието. При това са описани толкова подробно и убедително, което създава впечатлението, че са били изследвани от някого в научен аспект, а съвсем не са „свръхвисоконаучна измислица“. Ще добавя и това, че ламите не наричат религията си с тази дума, а пренесени през вековете знания на предишна цивилизация. Явно древните са имали научни прибори за изучаване на фините енергии. Дойдох при вас, за да споделя резултатите от научните експедиции, за да можем заедно...

— Другари! — прекъсна ме ученият скептик. — Ако „очкарите“ започнат да ни учат на физика, какво ще стане! Знанията на предишните цивилизации по Дарвин звучат като „знанията на маймуните“! Ясно ли е?

— Ясно. А също е ясно, че... различните нации са произлезли от различни видове маймуни: руснаците — от маймуната „гаврила“,

арменците — от „маканян“, грузинците — от „шемпанидзе“... — отговорих саркастично. — Но, дълбокоуважаеми професоре, вие като учен, занимаващ се с ядрена физика, чудесно знаете, че в началото на XX век малцина са вярвали в съществуването на ядрената енергия. По онова време вероятно също са казвали, че не може да я има. Като вашето твърдение сега, че не е възможно да съществуват фини енергии, наричайки физиците, стараещи се да докажат това, шизофреници, а мен самия... Да разсъди може само Бог, но не и бог самозванец!

— Какво?

— Бог самозванец! Към това мога да добавя и неестествената за вас дума „грях“, тъй като най-големият грях е някой да се смята за бог.

После някои от физиците се извиниха заради колегата си, но въпреки всичко не успяхме да създадем научни контакти. Остана да търсим сами диапазона на колебанията на фините енергии, като използваме логиката, религиозните знания и отделни математически подходи.

ВСЕ ПАК ИМА НЕЩО В ТЕЗИ ЧИСЛА!

Казах на Татяна, че идеите ѝ за сумиране на суми и умножение на цифри на произведения може би са ключовете за регистрацията и управление на фините енергии, които е възможно да се използват в бъдеще. Личеше, че тези закономерности ще изиграят определена роля и при анализа на световната система от пирамиди и монументи от древността.

Юрий Иванович въздъхна:

— Все пак има нещо в тези числа! Ловя се на бас! Браво, Таня!

Добре съзнавах, че толкова проста и оригинална идея би трябвало да хрумне не само на Татяна. Не знаех, че такъв математически подход в дълбоката древност е ползвал самият Питагор.

ПИТАГОРОВАТА МАТЕМАТИКА

Скоро след приключването на отбелязаните вече математически изчисления някой ми донесе книгата на Владимир Бабанин „Тайните на великите пирамиди“, в която са дадени сведения за т.нар. Питагорова математика.

Питагор проповядва десетичната система за смятане, когато всяка сума чрез повторно сумиране се свежда към някакво число от 1 до 10. Тоест върши същото, което правехме и ние, анализирайки идеята на Татяна. При това посочва, че такава система за смятане е приета при посветените.

Всички числа от 1 до 10 Питагор смята за стъпала на творението, което започва с монада, като под това понятие може да се разбира първоматерията или „божествената ДНК на съществуването“. Обозначава монадата с числото „1“ или „10“, а последното число схваща като $1 + 0 = 1$. На всяко от числата Питагор придава особено религиозно-философско значение. Например смята „3“ за символ на хармонията, „6“ — на пречистването от „материалната кал“, а „9“ — на края.

По-нататък, скъпи читатели, ще приложим всички тези математически принципи за анализ на световната система от пирамиди и монументи от древността. Какво ли ще излезе?

[1] В този момент още не знаех, че разстоянието от остров Пасха до пустинята Наска е 3333 километра. ↑

СВЕТОВНАТА СИСТЕМА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ ОТ ДРЕВНОСТТА НИ Е СПАСИЛА ОТ КРАЯ НА СВЕТА, НО...

Хипотезата, че световната система от пирамиди и монументи от древността е създадена след четвъртия земен апокалипсис с цел изкуствено унищожаване на отрицателната психична енергия (злите мисли), ми се струваше оправдана поради следните обстоятелства.

ХИПОТЕЗАТА ЗА „АНТИГРЕХОВНАТА“ РОЛЯ НА ПИРАМИДИТЕ И МОНУМЕНТИТЕ ОТ ДРЕВНОСТТА

Всеки нормален човек знае, че религиозните учения не възникват на пусто място и че вездесъщото понятие „грех“, срещу което се борят всички религии, има някакъв дълбок и важен смисъл. Всички езотерични и религиозни писания са съпроводени с изразите: „Причина за Всемирния потоп е грехът на атлантите“, „Покай се от греховете си“, „Не пускай грех в душата си“.

Нима грехът е толкова страшен? Очевидно, да. В противен случай никой не би акцентирал върху него.

Какво е грехът от научна гледна точка? Явно под тази дума трябва да се разбира отрицателната (злата, дяволската) психична енергия, чието разпространение в глобален мащаб е опасно за планетата Земя, поради което тя е склонна към самоочистване от нея чрез апокалипсиси и унищожаване на източника на отрицателната психична енергия — човечеството.

В съответствие с нашите разсъждения Земята вече е преживяла четири апокалипсиса, помитайки всеки път от лицето си новата човешка раса и оставяйки от всяка раса „благочестиви“ хора — Златният фонд на човечеството, за какъвто смятаме легендарната Шамбала.

Точно в невероятната по интелектуална мощ Шамбала е разработена системата за защита от отрицателната психична енергия, за да се избегне настъпването на поредния пети апокалипсис. Тази система се състои от пирамиди и монументи и започва да се гради след Всемирния потоп, станал преди 850 000 години. Строителството може би започва със създаването на огромната пирамида Кайлас (и Града на боговете?) на Вечния континент в Тибет. По-нататък продължава и в други региони на земното кълбо, освобождаващи се от водата (Мексико, Египет, Англия и др.), както и под водата. Основният обем от строителството е приключен вероятно преди 75000 — 80000 години, когато според Блаватская са изградени египетските пирамиди, макар че е възможно и в по-късни времена да е продължавало с допълнителни обекти на системата (Аркаим, Наска и т.н.). Строителството е осъществявано от останалите живи след Всемирния потоп атланти и ранни арийци, които използват проекти и технологии на Шамбала.

Какви принципи залягат в разработването и изграждането на „световната антигреховна система“? Съвременните хора едва ли могат да отговорят дори и приблизително на този въпрос. Но е сигурно, че тези научни проекти са били невероятно сложни и са обхващали огромен комплекс от знания за планетата Земя, Слънчевата система, финия свят, паралелните светове. Такъв обем от знания е подвластен само на Шамбала, в която по волята на Бога са събрани най-добрите от петте коренни човешки раси.

Може би подобни „антигреховни“ системи са изградени на планетата и след първия, втория или третия апокалипсис? Но дори и да е било така, те не успяват да се справят с отрицателната психична енергия, идваща от човечеството, поради което е настъпвал поредният апокалипсис.

Не съм уверен, че и сегашната система ще се справи със злото, просмукало цивилизацията ни. Ако обаче настъпи пети апокалипсис, на Земята ще ѝ остане само още една възможност, за да приключи фаталния апокалиптичен кръг от шест завъртания с по 6666 км, след което ще премине в стадия на гибелните завъртания с 9999 км. Затова твърде много зависи от нас, обикновените хора от петата човешка раса, т.е. от степента на навлизане на злото в човешкото битие.

За съвременния учен е малко обидно, меко казано, мудното осъзнаване на ролята на древните пирамиди и монументи, тъй като полетът на научната фантазия рязко излиза извън пределите на прословутото предъвкване на въпроса за свръхмонументалните погребения на фараоните. Днешният учен дори започва да излъчва отрицателна психична енергия, като попълва с нея и без това отрицателния фон на планетата, когато в дълбините на душата си усеща, че „дърпа фактите за ушите“, за да потвърди „ролята на пирамидите като «гробници»“.

След като е във властта на „маймунския вариант“, той изобщо не иска да насочи взора си към религиозната и езотеричната трактовка на историята. Оттам сред витиеватите фрази с приказен оттенък би могло да се изясни, че в миналото са съществували велики цивилизации с по-високо от сегашното научно равнище и че на Земята има невидимо за нас общество на най-добрите от най-добрите — Шамбала, където споменаването на пирамидите като възможни гробници би предизвикало неудържим смях. На съвременния учен обаче до болка му се иска да се смята за висш клон в развитието на човека, поради което „маймунското минало“ напълно го задоволява, независимо от не твърде представителното родство с катерещите се по дърветата и чешещи се братя.

От друга страна, за днешния учен, в частност и за мен, е някак нескромно да се опитва да осъзнае хипотетичната „антигреховна“ роля на монументалните съоръжения на великата Шамбала, тъй като разумът на най-добрите от най-добрите стои несравнимо по-високо. Въпреки това подобен опит никога не може да бъде забраняван или да се смята за грях, ако, разбира се, не е високомерно отрицание на миналите постижения и се прави с нужното уважение към религиозните знания и народната мъдрост.

Вглеждайки се в глобуса, съзнавах, че няма да ни е по силите да вникнем в ролята на отделните пирамиди и монументи от древността по цялата Земя. Но изглеждаше напълно възможно да се очертаят взаимоотношенията им в пределите на една четвърт от земното кълбо в съответствие с математическите закономерности, изведени по идеята на Татяна.

— Юрий Иванович — обърнах се към моя приятел, — нека още веднъж да разгледаме световната система от пирамиди и монументи от древността в рамките на изучаваната от нас четвъртина на земното кълбо. Вече обаче няма да ползваме градуси или „една четвърт или една трета от разстоянието от Кайлас до Пасха“, а ще изчисляваме разстоянията между пирамидите и монументите в километри, като помним числото на апокалипсиса „6666“.

— Аз също мислих за това — каза Юрий Иванович — и дори на око преценявах разстоянията. Усещам, че и тук ще изскочи числото на апокалипсиса „6666“. Нали световната система е създадена за борба с поредния апокалипсис.

— Интересно какво ще се получи!

— Ами как ще мерим? — озадачи се Юрий Иванович.

— С помощта на сантиметър по повърхността на глобуса. Как иначе? Като се има предвид обаче ниската точност на подобни измервания, мисля, че трябва да използваме и математически потвърждения по аналогия, като имаме предвид за основа следните числа:

- 9999 км — половината от полуокръжността на Земята, или 90° ;
- 6666 км — една трета от полуокръжността на Земята, или 60° (например разстоянието от планината Кайлас до Северния полюс);
- 4999 км — една четвърт от полуокръжността, или 45° (например разстоянието от остров Пасха до мексиканските пирамиди);
- 3333 км — една шеста от полуокръжността на Земята, или 30° (например разстоянието от мексиканските пирамиди до Кулата на дявола);
- 1666 км — една дванадесета от полуокръжността на Земята, или 15° (например разстоянието от Кулата на дявола до точка „6666“ в САЩ).

— Разбирам, че съпоставянето с тези логически изведени числа ще ни позволи доста точно да определим разстоянието между пирамидите^[1], още повече че всички пирамиди и монументи от древността са разположени в строга симетрия — съгласи се Юрий Иванович.

Гледах глобуса и усещах, че трябва да се появи още едно число, което също би характеризирало разстоянията между пирамидите и монументите. Не знаех кое е. Но предполагах, че сумирането на това ново разстояние в градусово изражение трябва да изведе към числата „9“, „6“ или „3“, тъй като само такива суми фигурират в отбелязаните по-горе градуси (90° , т.е. $9 + 0 = 9$; 60° , т.е. $6 + 0 = 6$; 45° , т.е. $4 + 5 = 9$; 30° , т.е. $3 + 0 = 3$; 15° , т.е. $1 + 5 = 6$).

— Шефе, казвам ти точно — прекъсна мислите ми Юрий Иванович, — че разстоянието от Кайлас до Стоунхендж е 6666 километра.

— Защо?

— Помниш ли, вече определяхме, че разстоянието от Кайлас до Стоунхендж е една трета от разстоянието Кайлас-остров Пасха? А една трета е 60° , т.е. 6666 километра.

— Към това следва да се добави, че разстоянието от монумента Стоунхендж до Бермудския триъгълник също е 6666 километра, толкова е и разстоянието Бермудският триъгълник-остров Пасха! — възкликнах аз. — Да измерим всичко със сантиметъра!

След измерванията Юрий Иванович каза:

— Всичко е вярно. И не забравяй, че американецът Бърлиц е открил голяма пирамида под водата в района на Бермудския триъгълник.

— Помня. Освен това предполагам, че точно там, в района на Бермудския триъгълник, е бил легендарният остров на Платон, на който са живели последните атланти и който е потънал преди 12 000 години след сблъсъка с кометата Тифон (по Блаватская и Нострадамус). Явно те са построили тази пирамида (може би и комплекс от пирамиди), отстояща на 6666 километра от Стоунхендж и от остров Пасха.

С определена степен на достоверност можеше да се констатира, че числото на апокалипсиса „6666“ три пъти присъства в разположението на пирамидите и монументите от древността по централната линия, делеща на две части изследваната четвъртина от земното кълбо.

Дали числото на апокалипсиса „6666“ присъства още някъде? С измервания и със съпоставителен математически анализ открихме нови шест отрязъка по 6666 километра в състава на световната система от пирамиди и монументи от древността.

Най-неочакван бе фактът, че разстоянието от египетските пирамиди до съвременния Северен полюс е 6666 километра.

— Бива си го! — възкликна Юрий Иванович. — Никога не бих и помислил подобно нещо. Тъй точно са изчислили мястото на египетските пирамиди, че те отстоят от Северния полюс на същите 6666 километра, както и планината Кайлас! Не току-така е! Дълбок смисъл е заложен тук, смисълът на апокалипсиса, по-точно — предупреждението за него.

— Юра! — откликнах аз. — Почти съм уверен, че под водата в точката на Северния полюс има пирамиди или монументи от древността, макар и досега да не са ги намерили.

— Ама и не е толкова лесно да ги намерят — многозначително произнесе Юрий Иванович.

Не по-малко удивителен се оказа още един факт, свързан с разстоянието 6666 километра. Между Стоунхендж в Англия и Кулата на дявола в САЩ разстоянието също беше 6666 километра.

— Не е случайно, не е случайно — отново заповтаря Юрий Иванович. — Няма как два монумента на различни континенти току-тъй да се окажат един от друг на разстояние 6666 километра... На англичаните поне им е стигнал умът и смятат Стоунхендж за монумент от древността, а не го използват за тренировки. А американците, които освен долара нищо друго не виждат, взели Кулата на дявола за природен израстък и започнали да се упражняват на него в алпинизъм. Ама нали все пак от Англия са излезли, знаели са за Стоунхендж, защо не са се досетили да измерят разстоянието от него до Кулата на дявола. През цялото време ходят възбудени от долара, а за духовното забравят. Емигранти, колко му е, нали живеят без родина.

— Юра, защо си се настървил срещу американците. Те поне са обявили Кулата на дявола за природен феномен. С какво е по-добро обявяването на пирамидите за погребални места на фараоните или за площадки за наблюдение на Луната и Слънцето! Макар и да си прав, че да се покорява монумент, изпълняващ „антигреховна“ функция, само по себе си е грех.

По-късно, по време на тибетската експедиция, щях да науча от ламите, че до светите монументи в района на Кайлас никой дори и не бива да се приближава, камо ли да ги покорява. Нарушителите ги очаква или внезапно състаряване, или смърт чрез... свиване на времето.

Следващият факт, свързан с разстоянието 6666 километра, се оказва сякаш косвено потвърждение на съществуването на монументи от древността под водата в точката на съвременния Северен полюс. Ако се погледне изучаваната четвърт от площта на земното кълбо, се набива на очи симетричното разположение на египетските и мексиканските пирамиди в цялостната система.

Северният полюс, отстоящ на 6666 километра от планината Кайлас, има същата симетрична точка на противоположната страна на системата, отстояща на 6666 километра от остров Пасха. Тя е в района на град Салвадор в Бразилия. Точно там е комплексът от полуразрушени пирамиди Тазумал с площ около 10 квадратни километра. Значението на Тазумал на езика на майите е „пирамиди, където са изгорени жертви“. Наблизо е градчето Чалчуапа. За съжаление, в Интернет не намерихме снимки на тези полуразрушени пирамиди.

— Представяш ли си, Юра, бил съм в бразилския град Салвадор, но нищо не съм знаел за пирамидите, затова и не съм ги посетил — с горчивина казах аз. — Тогава, май че беше през 1992 година, след като проведох семинар за бразилските лекари, ми предложиха един ден почивка. Отказах се от разходка с яхта и отидох с един лекар да видя фермерското стопанство на баща му. Помня, че във фермата работеше един индианец, който много изкусно и красиво яздеше, завръщайки кравите. Собственикът на фермата казваше, че индианецът е роден в някакво местенце, където има древни пирамиди. Твърдеше, че хората оттам се отличават с особена доброжелателност и работоспособност. Може и да е бил от Тазумал.

— Пирамидите навярно не търпят зли хора. Те са по-тъпи от добрите, тъй като цялата им енергия отива в злост и завист — отсече Юрий Иванович.

Това че разстоянието между руините на пирамидите Тазумал в Южна Америка и мексиканските пирамиди в Северна Америка е също 6666 километра, ни се стори едва ли не подразбиращ се факт. Всъщност по принцип той беше удивителен, тъй като числото на апокалипсиса „6666“, отразено във височината на свещената планина Кайлас, е било отчетено почти на противоположния край на света.

Този отрязък (мексиканските пирамиди-Тазумал) има симетрично разположение на глобуса с отрязъка египетските пирамиди-Северния полюс с дължина също 6666 километра.

Хрумна ми, че отрязъкът Стоунхендж-Кулата на дявола също трябва да има симетричен отрязък на глобуса с дължина 6666 километра. Ясно се виждаше, че такъв може да бъде само паралелната линия, вървяща от Бермудския триъгълник към Африка и достигаща района на градчето Гао в Сахара (в Мали). Дали и тук съществуваха монументи от древността? Оказа се, че за този район от земното кълбо в Интернет има твърде малко сведения. Любопитно бе, че в близкия до Гао район в Алжир има скална гравюра, наречена „Дяволска любов“. Спомнях си и някакъв телевизионен филм за съществуването в Сахара на подземен лабиринт, чийто вход се знаел от бедуините, но и те се страхували да влизат там.

В изключително интересната книга на Друнвало Мелхиседек „Древната тайна на цветето на живота“ са описани догоните — племе, живеещо в Сахара в границите на държавата Мали. Там има пещера, която се пази от особен човек, седящ пред входа ѝ. Хранят го, грижат се за него и никой не смее да го докосне. В пещерата съществуват удивителни рисунки и описания.

Има описание и рисунка на летяща чиния, от която се появяват същества с необичаен вид. Те изкопават яма в Земята, напълват я с вода и скачат в нея. Много приличат на делфини. Сред тях е и великият Номо, донесъл цивилизацията на Земята. Между другото, подобни рисунки се срещат и в района на езерото Титикака в Южна Америка, т.е. на другия край на света.

В пещерата, пазена от първобитните догони, има и рисунка на траекториите на Сириус А и Сириус Б, които учудващо точно съвпадат с изчисленията на съвременните астрономи. В нея има и описания на „малка звезда с най-тежкото вещество във Вселената, която обикаля Сириус за период около 50 години“. Днешните учени откриват, че наистина около Сириус А се върти бяло джудже с маса около 1,5 милиона тона кубически дюйм (25,4 кубически милиметра) и с пълна обиколка за 50,1 години.

Точно при загадъчните догони извежда линията с дължина 6666 километра, вървяща от Бермудския триъгълник паралелно с линията Кулата на дявола-Стоунхендж.

Освен това прокарахме разстоянието 6666 километра от планината Кайлас по линията, минаваща през египетските пирамиди, и попаднахме в същия район

на пустинята Сахара на платото със странното наименование Тибести.

Какво ли има на това плато? Пирамиди? По наша молба Алексей Савелиев намери в Интернет информация за платото Тибести в африканската държава Чад. Оказа се, че е заобиколено от безжизнените пясъци на Сахара и се състои от седем вулкана. Не успяхме обаче да открием никакви сведения за пирамиди или монументи от древността. Възможно е да ги няма, а може и да не са попаднали в описанието. Затова не включихме платото Тибести в световната система от пирамиди и монументи, макар че името му и досега ни се струва твърде интригуващо.

При анализа на световната система от пирамиди и монументи в рамките на една четвърт от земното кълбо числото на апокалипсиса „6666“ девет пъти присъства в разстоянията между пирамидите или монументите от древността:

- Кайлас-Северният полюс — 6666 км;
- египетските пирамиди-Северният полюс — 6666 км;
- Кайлас-Стоунхендж — 6666 км;
- Стоунхендж-Кулата на дявола — 6666 км;
- Стоунхендж-Бермудският триъгълник — 6666 км;
- Бермудският триъгълник-остров Пасха — 6666 км;
- Бермудският триъгълник-Гао (Сахара) — 6666 км;
- остров Пасха-Тазумал — 6666 км;
- мексиканските пирамиди-Тазумал — 6666 км.

След това съединихме на глобуса всички известни пирамиди и монументи с линии и получихме цяла мрежа от геометрични фигури в рамките на една четвърт от земното кълбо. Тази мрежа като че ли омагьосваше.

Ясно се виждаше, че пирамидите и монументите не са построени несистемно, а по точни математически закономерности, в които преди всичко се очертаваха различни триъгълници. Не мога да кажа защо точно триъгълници, но ми се струва, че в нашето триизмерно пространство точно те могат да изпълняват условната математическа роля в унищожаването на отрицателната (злата) психична енергия.

Как се унищожават отрицателната психична енергия? Не знам, но усещах, че в триъгълниците, образуващи се при съединяването на пирамидите и монументите, се блъска отрицателна психична енергия (зли мисли), без да намира изход от затвореното триъгълно пространство, без да се разпространява по цялото земно кълбо и да отива в Космоса. При това в границите на триъгълниците се блъска точно злата психична енергия, изобразявана с числата „9“, „6“ и „3“. Затова предполагах, че тези триъгълници имат характеристики на ъглите и страните, които водят при сумирането на суми към числата „9“, „6“ и „3“. А подобно избирателно затваряне в триъгълното пространство на отрицателна психична енергия рано или късно трябва да доведе до унищожаването ѝ от пирамидите и монументите от древността.

Но дали тези триъгълници наистина имат характеристики, насочващи към числата „9“, „6“ и „3“?

— Направо ще ти кажа — с вълнение започна Юрий Иванович, — че ако след сметките тези триъгълници наистина имат деветични, шестични и троични характеристики, а не някакъв цифров разнობой, може да се смята, че хипотезата за „антигреховната“ функция на пирамидите и монументите от древността не е бълнуване, а реална вероятност.

— Хайде да мерим, Юра. Но трябва да оперираме само с точни цифри!

— Главното е да се знаят дължините на страните на триъгълниците. В девет случая вече знаем дължината на едната или на двете им страни — равна е на 6666 километра. Знаем също, че разстоянията Кайлас-египетските пирамиди и Пасха-мексиканските пирамиди са по 4999 километра, а разстоянието мексиканските пирамиди-Кулата на дявола е 3333 километра, или два пъти по 1666 километра. Нека да правим измерванията със съпоставителен математически анализ. Точни цифри ще получим, хващам се на бас! Нали и ти така казваше.

— Започваме.

След като приключихме, се убедихме, че наистина сме успели точно да определим разстоянията между пирамидите и монументите от древността, но с една добавка — освен горепосочените разстояния се появи още едно — 3999 километра, образуващо 36° .

— Правилно казваше, че сумата от числата на това ново разстояние в градусово изражение трябва да води към числата „9“, „6“ или „3“. Ето: 36 , или $3 + 6 = 9$ — каза Юрий Иванович.

Образуването се при съединяването на пирамидите и монументите от древността триъгълници се оказаха не просто любопитни, а интригуващо-любопитни. Но за тях, скъпи читатели, ще стане дума малко по-нататък, след срещите ни с летците и математиците.

СРЕЩАТА С ЛЕТЦИТЕ

За да се убедя още веднъж в правилността на нашите пресмятания на разстоянията между пирамидите и монументите от древността, реших да се обърна към летците, тъй като знаех, че по време на полети определянето на разстоянията между обектите е много важно. Обадох се на бащата на Татяна — Владимир Драпенко, който беше командир на Ту-154. Уговорихме си среща.

На срещата той бе поканил и колегата си щурман Сергей Зайдулин, който държеше малка машинка. Тя се наричаше Global Position System (GPS) и бе предназначена за локализиране на обекти с помощта на спътници. Даваше възможност и за определяне на разстояния между обекти.

За съжаление, стана ясно, че определянето на разстоянията между обектите зависи от точността на локализирането им на картата. Ние нямахме точните географски координати на пирамидите и монументите от древността — за целта

трябваше да ги посетим на място и с помощта на GPS да определим координатите им.

Независимо от това по приблизителните координати от глобуса или картата на света получихме ориентировъчно същите разстояния между пирамидите и монументите от древността, с каквито работехме при нашите изследвания. Например разстоянието Кайлас-Стоунхендж, равно на 6666 километра, с използването на GPS се получи в три варианта: 6583, 6712 и 6630 километра.

СРЕЩАТА С МАТЕМАТИЦИТЕ

По моя молба тя беше организирана от ректора на Башкирския държавен университет Мухамет Хадисович Харасов, мой съселанин, също математик. Той събра най-добрите математици от Уфа в кабинета си, където им разказах за нашите математически концепции и връзките им с историята на Земята, като ги помолих да ни помогнат. Малко нелепо изглеждаше представянето на миловидната и прекалено млада Татяна като автор на идеята за сумиране на суми. Затова пък Сергей Анатолиевич Селиверстов и Юрий Иванович Василиев изглеждаха твърде солидно.

Както и очаквах, математиците не изпаднаха във възторг от нашите „математически постижения“, засипаха ни с косинуси, синуси и диференциални уравнения и постепенно насочиха целия разговор към това, че лекарите е по-добре да лекуват болните, отколкото да се навират в чужда научна област.

Юрий Иванович ми прошепна:

— Нали ти казах, ревнив народ са математиците!

Мухамет Харасов промени положението. Използвайки авторитета си на ректор, той произнесе реч за необозримостта на научното познание и за това, че понякога дилетанти правят открития, с което успя да възпре надигащата се вълна на скептицизъм.

След което математиците започнаха да разговарят с нас сериозно и направиха редица препоръки. Те се обединиха около идеята, че принципът на сумиране на суми наистина е интересен от математическа гледна точка, но в съвременната механика и физика не се прилага. Използването му за анализ на триъгълници, образуващи се на глобуса, може да даде интересни данни, чието значение, за съжаление, засега е трудно да бъде оценено. И ни посъветваха да извършим измервания и на сферични и хордови триъгълници, в които се отразява елипсовидността на земното кълбо.

Татяна седеше силно изчервена под погледите на маститите математици. Сред тях беше и един млад човек с живи очи — Шамил Циганов. Именитите му колеги го определиха като талантлив учен и му възложиха да поддържа контактите с нас. Стана ясно, че Шамил освен с преподавателска работа в университета се занимава и с гениалните деца на Уфа.

Той наистина се оказа талантлив човек. Имаше способността моментално да схваща същността на нещата и творчески да развива идеята от математическа

гледна точка. Веднага възникна пълно взаимно разбиране.

Заедно с него анализирахме „нашите“ триъгълници. При това всеки от тях се оглеждаше в три варианта:

- „Плосък“ триъгълник, т.е. такъв, който се получаваше при пренасяне на триъгълно пространство от глобуса върху плоскост, след като се знаеха дължините на страните му. Например триъгълник, ограничен от планината Кайлас, египетските пирамиди и Северния полюс, се пренасяше от глобуса върху плоскостта чрез очертаването на триъгълник, чиито страни в относителни единици бяха равни на вече известни ни величини — 6666 км, 6666 км и 4999 км.

- Хордов триъгълник — получаваше се чрез пресмятане на хордовото разстояние на всяка от страните с отчитане на поправките за елипсовидност на Земята на всеки конкретен участък. Например хордата на участъка Кайлас-Северният полюс е 6372 км при разстояние по повърхността на Земята 6666 км, хордата на участъка египетските пирамиди-Северният полюс — също 6327 км, а на участъка Кайлас-египетските пирамиди — 4860 км, при разстояние по повърхността на Земята 4999 км. В хордовите триъгълници също се изчисляваха ъглите и се извършваше сумиране на суми.

- Сферичен триъгълник — пресмяташе се само в ъглово изчисление с отчитане на параметрите, че 6666 км са 60° , 4999 км — 45° и т.н.

Ще направя уговорка, че сферичните триъгълници се оказаха слабо информативни по отношение на сумирането на сумите на получените ъгли — получаваше се пълен разнობой на числата. Затова при по-нататъшното изложение няма да ги посочвам.

Когато обаче приключихме със сметките за „плоските“ и хордовите триъгълници, получени при съединяването на пирамидите и монументите от древността, удивлението ни нямаше граници — всичко сочеше правомерността на хипотезата за „антигреховната“ им роля!

Шамил Циганов се възхищаваше:

— Не можете да си представите какво сте успели да направите! — възкликна той. — По изключително оригинален начин сте интерпретирали трагичното послание на древните чрез числото „6666“, предадено чрез височината на планината Кайлас. Така пред нас, математиците, се появява възможността за създаването на точен математически модел на Земята, а посредством него по математически път ще бъде възможно дори да се надникне и в недрата на нашата планета.

— Добре че не всички математици са ревниви — въздъхна с облекчение Юрий Иванович.

РЕЗУЛТАТИ ОТ МАТЕМАТИЧЕСКИЯ АНАЛИЗ

Разгледахме тринадесет основни триъгълника, образувани чрез съединяването на пирамидите и монументите от древността в рамките на изследваната четвъртина на земното кълбо. Освен това се спряхме и на три

допълнителни триъгълника, влизащи в състава на един от основните триъгълници.

Оказа се обаче, че всеки от основните триъгълници (с изключение на един) има симетричен на противоположния край на планетата! Затова ги разглеждахме по двойки.

Първа двойка триъгълници — Кайлас-Северният полюс-египетските пирамиди и Пасха-Тазумал-египетските пирамиди.

Дори на произволна схема се вижда, че двата триъгълника са симетрично разположени в рамките на една четвърт от земното кълбо. А на глобуса тази симетрия се очертава още по-добре (много е трудно да се покаже на снимка поради невъзможността тя да бъде направена на полукълбеста повърхност).

Ще разгледаме по-подробно всеки от тези два триъгълника. Триъгълникът Кайлас-Северният полюс-египетските пирамиди е със следните дължини на страните: Кайлас-Северният полюс — 6666 км; египетските пирамиди-Северният полюс — 6666 км; Кайлас-египетските пирамиди — 4999 км.

Като се имат предвид дължините на страните заедно със съпоставителния анализ на образуващите се ъгли на глобуса, може да се построи „плосък“ триъгълник, а от него да се изведе хордов триъгълник, като се отчита и елипсовидността на Земята.

В дадените по-долу „плоски“ и хордови триъгълници ще обозначавам с цифра в кръгче сумата от числата на всеки от ъглите (например 42° , или $4 + 2 = 6$). Такава цифра в кръгче ще стои до всеки от ъглите на триъгълника.

С цифра в потъмнено кръгче ще означавам сумирането на суми от числа, обозначаващи дължината на всяка от страните на триъгълника в километри (например 6666 км, или $6 + 6 + 6 + 6 = 24$; $2 + 4 = 6$). Такава цифра в потъмнено кръгче ще стои до всяко число, обозначаващо дължината на страната на даден триъгълник.

Освен това в тези схеми ще привеждам сведения за сумата от сумите на трите ъгла и за сумата от сумите на трите страни както на „плоските“, така и на хордовите триъгълници.

И така, математическите параметри на отбелязания триъгълник са следните. От приведената схема се вижда, че характеристиките на ъглите както в „плоските“, така и в хордовите триъгълници водят до негативното число 666. Сумата от сумите на ъглите и в двата случая също показва негативно число — 9. Затова пък в характеристиките и сумата на сумите на страните се появи разнобой, изразил се в това, че в хордовия триъгълник продължи „серенадата“ на негативните числа (999 и 9), а в „плоския“ триъгълник частично се появиха позитивни числа (4 и 7).

В следващите схеми, скъпи читатели, ще си позволя да пропускам поясняващите записвания от типа на $6 + 9 = 15$; $1 + 5 = 6$ или $4 + 9 + 9 + 9 = 31$; $3 + 1 = 4$, за да не ви претоварвам с излишна информация. Вие сте наясно, че числото в кръгче ще означава сумата от числата на даден ъгъл, а числото в

почернено кръгче — сумата от числата на дължината на дадена страна на триъгълника.

Симетричен на описания триъгълник е триъгълникът Пасха-Тазумал-мексиканските пирамиди. Той има дължини на страните: Пасха-Тазумал — 6666 км, Тазумал-мексиканските пирамиди — 6666 км, Пасха-мексиканските пирамиди — 4999 км. „Плоският“ и хордовият вариант на този триъгълник имат следните характеристики. От схемата се вижда, че всички параметри на триъгълника Пасха-Тазумал-мексиканските пирамиди са напълно идентични с триъгълника Кайлас-Северният полюс-египетските пирамиди, разположен на другия край на земното кълбо.

Това вече бе престанало да ме учудва, защото се очертаваше обща схема за разположението на пирамидите и монументите. Удивителното беше, че и двата триъгълника имаха основни характеристики, водещи до негативните числа „6“ и „9“. Нима и при другите триъгълници ще се стигне до същото? Втората двойка триъгълници — Кайлас-Стоунхендж-египетските пирамиди и Пасха-Бермудският триъгълник-мексиканските пирамиди — също заема симетрично положение на глобуса в рамките на една четвърт от повърхността на земното кълбо.

Влизаният в тази двойка триъгълник Кайлас-Стоунхендж-египетските пирамиди има дължини на страните: Кайлас-Стоунхендж — 6666 км, Стоунхендж-египетските пирамиди — 3999 км, египетските пирамиди-Кайлас — 4999 км.

„Плоският“ и хордовият вариант на този триъгълник имат характеристиките, дадени на схемата. Без да я коментираме, ще разгледаме другия симетричен триъгълник от тази двойка — Пасха-Бермудският триъгълник-мексиканските пирамиди. Дължините на страните му са същите като на предишния триъгълник: Пасха-Бермудският триъгълник — 6666 км, Бермудският триъгълник-мексиканските пирамиди — 3999 км, мексиканските пирамиди-Пасха — 4999 км.

„Плоският“ и хордовият вариант на този триъгълник имат характеристиките, показани на схемата.

Както се вижда, триъгълникът по всички параметри е идентичен с предишния и е абсолютно симетричен в рамките на изследваната четвъртина от земното кълбо. Математическите характеристики и на двата триъгълника водят само до негативни числа — „9“, „6“ и „3“, докато при анализа на страните в хордовия триъгълник се запазва „серенадата“ на негативното число „9“, а в „плоския“ триъгълник се появява положителното число „4“. Всичко в тази втора двойка триъгълници много прилича на първата двойка симетрични триъгълници.

Започнах дори да градя хипотези, че с помощта на пирамидите и монументите от древността отрицателната енергия, изобразявана с числата „9“, „6“ и „3“, сякаш се вкарва в подземни хордови триъгълници, а в повърхностните

(„плоските“) триъгълници е налице триъгълно усукване не само на отрицателната, но и частично на положителната енергия.

Ъглите обаче на тези триъгълници имат показатели само за отрицателната психична енергия (числата „9“, „6“ и „3“), поради което може да се предполага, че точно там тя се унищожава с помощта на пирамидите и монументите от древността.

Третата двойка триъгълници е Кайлас-Стоунхендж-Северният полюс и Пасха-Бермудският триъгълник-Тазумал, а симетричното им положение също не предизвиква съмнения.

Влизащият в тази двойка триъгълник Кайлас-Стоунхендж-Северният полюс е със следните дължини на страните: Кайлас-Северният полюс — 6666 км, Кайлас-Стоунхендж — 6666 км, Стоунхендж-Северният полюс — 3999 км.

„Плоският“ и хордовият вариант на триъгълника имат характеристиките, показани на фигурата.

Вторият триъгълник, влизащ в тази трета двойка, е Пасха-Бермудският триъгълник-Тазумал. Той има същите дължини на страните: Пасха-Бермудският триъгълник — 6666 км, Пасха-Тазумал — 6666 км, Бермудският триъгълник — Тазумал — 3999 км.

Математическите характеристики на триъгълника са дадени на фигурата.

От приведените схеми се вижда, че в третата двойка и двата триъгълника насочват само към негативните числа „9“, „6“ и „3“, където при всички характеристики преобладава „9“.

Четвъртата двойка триъгълници — Стоунхендж-Кулата на дявола-Северният полюс и Бермудският триъгълник-Гао (Мали)-Тазумал — също имат симетрично положение.

Влизащият в тази двойка триъгълник Стоунхендж-Кулата на дявола-Северният полюс е със следните страни: Стоунхендж-Кулата на дявола — 6666 км, Кулата на дявола-Северният полюс — 4999 км, Северният полюс-Стоунхендж — 3999 км.

Математическите характеристики на триъгълника са дадени на фигурата.

Вторият триъгълник, който влиза в тази четвърта двойка, е Бермудският триъгълник-Гао-Тазумал. Той е със следните дължини на страните: Бермудският триъгълник-Гао — 6666 км, Гао-Тазумал — 4999 км, Тазумал-Бермудският триъгълник — 3999 км.

Математическите характеристики на триъгълника, показани на фигурата, са същите като на предишния, влизащ в четвъртата двойка.

И така, в четвъртата двойка триъгълници математическите характеристики също насочват предимно към негативните числа „9“, „6“ и „3“, но освен това в характеристиката на страните на „плоските“ триъгълници се появява числото „4“.

Петата двойка триъгълници — египетските пирамиди-Северният полюс-Стоунхендж и мексиканските пирамиди-Тазумал-Бермудският триъгълник —

също има симетрично разположение в рамките на четвъртината от земното кълбо.

Влизащият в тази двойка триъгълник египетските пирамиди-Северният полюс-Стоунхендж е със следните дължини на страните: египетските пирамиди-Северният полюс — 6666 км, Северният полюс-Стоунхендж — 3999 км, Стоунхендж-египетските пирамиди — 3999 км.

Математическите характеристики на триъгълника са дадени на фигурата.

Вторият триъгълник, който влиза в петата двойка — мексиканските пирамиди-Тазумал-Бермудският триъгълник — е със следните дължини на страните: мексиканските пирамиди-Тазумал — 6666 км, Тазумал-Бермудският триъгълник — 3999 км, Бермудският триъгълник-мексиканските пирамиди — 3999 км.

Математическите характеристики на триъгълника са дадени на фигурата.

И така, в петата двойка триъгълници всички математически характеристики насочват само към негативните числа „9“, „6“ и „3“.

Шестата двойка триъгълници може да се нарече гранична спрямо изследваната четвъртина на земното кълбо.

Историята на откриването на тази двойка е свързана с туристическия поход към Саяните. Когато групата ни пристигна в град Абакан (Хакасия), местните офталмолози, историци и туристи ни посрещнаха много добре, като дори ми бяха запазили луксозна стая в най-добрия хотел. Бяха организирали среща и с министър-председателя на Хакасия Алексей Лебедев. Обичайните предпоходни бдения по гарите коренно се промениха, тъй като ни приемаха като почетни гости. Но и в тази разкошна стая аз спях в спалния чувал, така бях свикнал.

Въпреки че искахме по-бързо да поемем към планината, организираха ни пикник при на знаменитата Салбикска могила. Главният офталмолог на Хакасия Любов Алексеевна Карамчакова ни убеждаваше, че ще е много интересно. Оказа се, че забележителност на тази могила е монументът, наричан „Мъжко и женско начало“. Той се състои от огромен, около 10–15 метра висок кръгъл каменен стълб с разширена горна част, който хората кой знае защо асоциираха с полов член. До „половия член“ се извисяваха две огромни каменни плочи, между които имаше цепка, възприемана като женски полов орган. В кръг около този „сексуален монумент“ бяха подредени огромни каменни плочи, всяка от които тежи десетки тонове.

Историците твърдят, че някога в околността е имало каменоломна и че древните хакаси са местели каменните плочи чрез плъзгане по замръзналата земя през зимата, макар че нито един съвременен трактор не е в състояние дори да помръдне подобни тежести. Салбикската могила официално, разбира се, се смята за място, където са погребани някакви първобитни вождове, но сред хакасите битова легендата за светлооки хора с огромен ръст, които са имали невероятни способности и са се появявали по тези места.

Сега в Хакасия се възражда шаманството и изразът „дъщеря на шаман“ или „син на шаман“ вече не звучи само екзотично, а и гордо.

Ако на глобуса се съедини Салбикската могила с планината Кайлас и Северния полюс, ще се получи триъгълник със следните страни: Салбикската могила-Северният полюс — 3999 км, Северният полюс-Кайлас — 6666 км, Кайлас-Салбикската могила — 3333 км.

Този триъгълник има математическите характеристики, дадени на фигурата.

След като и тук получихме вече обичайните цифрови характеристики (само негативните числа „9“, „6“ и „3“), започнах да мисля, че всеки необясним монумент от древността е разположен на Земята по строга математическа схема. Абсолютно всеки, а не само най-известните! Че ако прекъсна провежданите изследвания и съставям подобни триъгълници, на планетата може да се открият монументите от древността, които са още неизвестни или са малко известни. Такова търсене ни предстоеше сега.

Триъгълникът Салбикската могила-Кайлас-Северният полюс би следвало (по плана на древните) да има симетричен триъгълник на противоположната страна на земното кълбо. Оразмерихме го на глобуса и върхът на триъгълника попадна на място, наречено Тукуман (в Северна Аржентина).

Алексей Савелиев и помощника му Игор Бузаев се заеха с Интернет. След около два часа Игор влезе при мен.

— Е какво? Има ли там монумент?

— Не просто монумент, а цял комплекс от руини на монументи, наречени Квилмес — отвърна Игор.

— Някакъв странен монумент — отбеляза Юрий Иванович. — Състои се сякаш от огромни оградени плочи, разположени на различни равнища. Интересно, каква ли функция е изпълнявал? Изглежда няма еднакви монументи!

— Юра, не знам. Те са строени на базата на такъв обем от знания, какъвто не сме и сънували. При изграждането им очевидно са отчитали всичко — и енергията на Космоса, и енергията на Земята, и човешката енергия. А фините енергии са формотропни, тоест зависими от формата на предмета. Убеден съм, че една от главните им цели е борбата със злите мисли...

Триъгълникът Тукуман-Тазумал-Пасха е със следните дължини на страните: Тукуман-Пасха — 3999 км, Пасха-Тазумал — 6666 км, Тазумал-Тукуман — 3333 км. Математическите му характеристики се оказаха същите, както при триъгълника Салбикската могила-Северният полюс-Кайлас.

Както се вижда на фигурата, математическите характеристики на този триъгълник се сведоха до различни комбинации на негативните числа „9“, „6“ и „3“.

Разгледахме 12 симетрични триъгълника (6 двойки) в рамките на една четвърт от площта на земното кълбо. Остана тринадесетият самостоятелен триъгълник — Стоунхендж-Кулата на дявола-Бермудският триъгълник. Той има

следните дължини на страните: Стоунхендж-Кулата на дявола — 6666 км, Кулата на дявола-Бермудският триъгълник — 4999 км, Бермудският триъгълник-Стоунхендж — 6666 км.

Математическите му характеристики са дадени на фигурата. Както се вижда, в него се запазва математическа ситуация, сходна с повечето предишни триъгълници, когато всички характеристики водят към негативни числа, но има и едно позитивно число.

А сега, скъпи читатели, ще съпоставим математическите характеристики на описаните триъгълници.

СЪПОСТАВИТЕЛЕН АНАЛИЗ НА МАТЕМАТИЧЕСКИТЕ ХАРАКТЕРИСТИКИ НА ТРИЪГЪЛНИЦИТЕ

Най-напред ще съпоставим характеристиките на ъглите на всички триъгълници, като съберем данните в отделна таблица.

Характеристики на ъглите на триъгълниците

Триъгълници	„Плосък“	Хордов
Първа двойка	666 666	666 666
Втора двойка	963 963	963 963
Трета двойка	999 999	999 999
Четвърта двойка	963 963	963 963
Пета двойка	666 666	666 666
Шеста двойка	963 963	963 963
Самостоятелен триъгълник	666	666

От таблицата се вижда, че характеристиките на ъглите на всеки триъгълник съвпадат — и при „плосък“, и при хордов вариант. Сред тези характеристики най-често се среща комбинацията 963 — 6 пъти, 666 — 5 пъти, 999 — 2 пъти. Ще припомня, че триъгълниците са 13, като 12 от тях са по двойки.

— Юрий Иванович, какво ще кажеш?

— Бива си го! В характеристиките на ъглите навсякъде се появиха само негативни числа. Нито едно позитивно! Това показва, че в тези триъгълници се усуква отрицателна енергия, характеризираща се с числата „9“, „6“ и „3“.

— Нали това и очаквахме, когато градяхме хипотезата за „антигреховната“ роля на пирамидите и монументите от древността, построени след четвъртия апокалипсис за борба със злите мисли. До някакви потвърждения стигнахме: характеристиките на ъглите при сумирането на суми от числа, обозначаващи ъглите на триъгълниците в градуси, насочват само към негативни числа.

— Защо ли се получиха само три комбинации — 963, 666 и 999? Защо няма комбинации като 966, 996, 933, 663 и 633? — запита Юрий Иванович.

— Юра, да си спомним Питагор. С произволна до известна степен интерпретация на думите му може да се обобщи, че числото „3“ обозначава равновесие и хармония, „6“ — очистване от „материалната кал“, а „9“ — край или крайна инстанция. По отношение на понятието „зли мисли“ посочените числа може да се квалифицират така: „3“ — равновесие между добри и зли мисли, „6“ — явно преобладаване на зли мисли с материален характер или желание за забогатяване, „9“ — пределен краен стадий на озлобление или зли дяволски мисли.

В този момент шумно се отвори вратата и на прага се появи огромният Сергей Анатолиевич Селиверстов:

— Открих, ето какво открих! — възбудено разтърси той лист хартия. — Остров Пасха е наричан от местните хора пъп на Земята, разбирате ли, пъп! На местно наречие това звучи така — Та-пи-то-о-хе-ну-а.

— Сложничко — изхъмка Юрий Иванович, недоволен, че Селиверстов ни е прекъснал.

— Какво му е сложното — Та-пи-то-о-хе-ну-а.

— На руски е по-кратко — пъп.

— Оказва се, че в района на остров Пасха — не млъкваше Селиверстов, — през 1958 година е била американската подводница „Наутилус“, която открила там висока подводна планина с правилна форма. Вероятно е пирамида.

— Напълно е възможно. Всъщност всичките ни предположения и изчисления сочат не самия остров Пасха, а района приблизително на 150–200 километра източно от него. Може би там е и тази планина...

— Сергей Анатолиевич, държиш се като пъп... нахлуваш и веднага ни прекъсваш. Да не би да дрънкаме за жени? За триъгълници говорим, човешката злост смятаме с тях — разсърди се Юрий Иванович.

— Серьожа, седни и участвай в разговора ни — помирих ги аз. — И така, като имаме предвид нашата хипотеза, че в триъгълниците, образували се при съединяването на пирамидите и монументите от древността, се разрушават само злите мисли, витаещи по нашата планета, нека да си зададем въпроса какво все пак е мисълта.

КАКВО Е МИСЪЛТА?

Спомних си третата ни експедиция през 1998 г., когато изучавахме хималайските йоги. Колко екзотични бяха! Но главното бе, че можеха да четат човешките мисли, като съвсем точно различаваха добрите намерения от унизително-претенциозните посегателства върху тяхната екзотичност.

Разговаряхме с един от тях и той ни обясни механизма на четенето на мисли. Както вече отбелязах, йогата вижда мисълта като триъгълник. Тренирайки способността си да чете мисли, той медитира на янтър (мистична фигура), като извършва мислено триъгълно въртене по линиите на този триъгълник. Когато с упорити тренировки постига необходимата скорост на

триъгълното въртене, пред зора му се открива светът на мислите, които той вижда във вид на триъгълници. Йогата започва подобно триъгълно въртене на избраната мисъл и поема информацията от нея. Целият този процес става подсъзнателно и външно изглежда като мълниеносно четене на човешки мисли — още не си успял да зададеш въпрос, а вече получаваш отговора. Ако приемем, че мисълта в триизмерното пространство е триъгълна, логически може да се заключи, че записът на информацията в тази финоенергийна субстанция се осъществява за сметка на два параметъра: ъгли на триъгълника и относителна дължина на страните му. Неслучайно лингвистите говорят за двойственост на мисълта!

Можем да си представим огромното множество от вариации на стойностите на ъглите на триъгълника и на взаимоотношенията помежду им, както и множеството вариации на относителните дължини на страните на триъгълника. Затова подобен тип запис би трябвало да бъде извънредно информационно наситен.

Йогата очевидно улавя и най-малките изменения на ъглите и на относителните дължини на страните на „триъгълниците на мисълта“. Но преди всичко улавя принципния характер на „триъгълника на мисълта“ — добра ли е или е зла, като се основава на числата, получени при сумиране стойностите на ъглите. Ако те водят към числата „9“, „6“ и „3“, мисълта се усеща като зла, а ако е към други числа — 1, 2, 4, 5, 7 и 8 — като добра.

Могат да се обособят 10 комбинации на зли мисли и 56 комбинации на добри мисли. Към злите мисли се отнасят следните комбинации сумарни характеристики на ъгли на триъгълници — 999, 996, 966, 963, 993, 666, 663, 633, и 333. Към добрите мисли — 111, 112, 114, 115, 117, 118, 122, 124, 125, 127, 128, 144, 145, 147, 148, 155, 157, 158, 177, 178, 188, 222, 224, 225, 227, 228, 244, 245, 247, 248, 255, 257, 258, 277, 278, 288, 444, 445, 447, 448, 455, 457, 458, 477, 478, 488, 555, 557, 558, 577, 578, 588, 777, 778, 788, 888.

Когато споделих всичко това с приятелите си, Юрий Иванович многозначително произнесе:

— Я виж ти, за злите мисли съществуват само десет варианта, а за добрите — петдесет и шест! Значи излиза, че злите хора са поне пет пъти по-тъпи от добрите, защото при малък брой не може да си умен.

— Аз също не вярвам в зли гении — добави Селиверстов. — Че Хитлер да не е бил умен? Не му е стигнал умът да не напада Русия. Работата е ясна, с десетте варианта на мислене е било трудно да се предвидят руските студове, духът на руския народ т.н. Резултатът от невисоките му умствени способности е трагедия за германския народ. Ами Ленин, Сталин...

— Когато работех на магистралата, повечето народ беше тъп, не като в нашия научен център — всички сипят интелигентни фрази — започна разсъжденията си Юрий Иванович. — Но не мога да кажа, че всички хора там бяха зли. Пълно бе с добри мъже. Забелязах обаче, че човек, като се разядоса или

психяса, става още по-тъп. Тоест, ако в главата ти изскочат само деветчици, шестички и тройчици, мисленето ти моментално преминава към десетмерния тъп вариант. Като психясат, момчетата мучат, дори не могат да говорят.

— Веднъж едва не обърнах масата върху гостите. Мозъкът ми в онзи момент съвсем изключи, остана само някаква злост — пригласяше му Селиверстов. — Така е, колкото повече се ядосваш, толкова по-глупав ставаш. Без злост можеш да включиш всичките петдесет и шест варианта, а със злост...

— Ще ти кажа, че мисли, в които преобладават деветки, притежават и хитрост. Както се казва, дяволът е лукав. Когато в мислите ти скачат деветки, не си психар, а се проявява склонността ти да мамиш хората. Но измамата не е като да сътвориш нещо, не се иска голям ум, трябва само да си мошеник.

Слушах разговора и си мислех, че злите помисли наистина са значително по-непродуктивни в творческо отношение в сравнение с добрите. Това показва обикновената битова практика, като потвърждава изложените числови вариации. Но вероятно съществуват комбинации между добри и зли мисли от типа на 156, 376 или 129, сочещи огромното многообразие на мисловните процеси, които съпровождат живота. Несъмнено в шестизмерния свят хората са два пъти по-умни от нас, тъй като мисълта там трябва да е шестоъгълна, а в деветизмерния свят — три пъти по-умни... Напълно е възможно да е така, но е възможно и да греша.

Само един постулат ми се струва, че е неоспоримо верен: ако искате да сте по-умни, бъдете по-добри.

ФРАКТАЛНОСТ НА МИСЪЛТА

Още веднъж искам да напомня на читателите понятието „фракталност“, използвано в математиката и физиката. Не съм представител на уважаваните професии, но след продължителните дискусии с учени от тези направления посъбрах някакви знания, така че мога да определя фракталността като разномащабност.

Разномащабността е състояние на енергийна (или материална?) субстанция, когато размер в абсолютни числа (мм, см, км и т.н.) липсва, а съществува само и единствено относителност. С други думи, за фракталната субстанция няма значение дали е с размерите на атома, метъра, Земята или Вселената.

Нима подобно нещо е възможно? Не само че е възможно, а е и много важно, тъй като фракталността е обединяващият фактор на макро- и микросвета между Вселената, Земята, човека, молекулата, атома и ред други неща.

Фракталността е присъща на фините енергии, чието многообразие все още не е добре проучено във физиката. Мисля, че в този фин свят съществува вълнова форма на живот или Онзи свят. Когато попаднем там, ще видим какво е фракталност. Само да помислим, че искаме да отидем на Юпитер, и мигновено ще се окажем там, на орбитата на електрона — и ще бъдем там, в земното ядро

— и ще се озовем там. Онзи свят вероятно е много интересен, а човешките възможности са безгранични, тъй като в него няма граници за относителността. Всичко решават числата, като взаимоотношенията на относителност помежду им имат енергиен и преобразуващ смисъл.

В този невероятен свят, където изразът „само да помислим“ е крайно актуален, действа фракталността, защото мисълта е фрактална и мигновено се разпространява навсякъде. Само да помислим! А човекът, т.е. духът, на Онзи свят също е фрактален и затова мигновено се премества след мисълта си.

Живеещият на Земята човек според мен също има фрактални мисли. Нали можем и да помислим, че се намираме на Луната! Но тъй като физическото ни тяло не е фрактално, а духът не може да го напусне, не можем да се преместим в пространството, следвайки мисълта си. Искане ни се, но не можем. Йогите обаче могат да го правят — особено онези, които са способни да изпаднат в състояние на сомати и да напускат тялото си.

Въпреки всичко мислите ни за сметка на фракталността не са просто атрибут само на личността, а мигновено се разпространяват по цялата Земя и по целия Онзи свят. Не го знаем и наивно се надяваме на съкровеността на мисълта. Някои хора обаче са наясно — например великият ясновидец Едгар Кейс, тъй като имат способността да влизат в „небесния компютър“, наричан Хрониките на Акаши, в който се съхраняват мислите на всички хора, живели и живеещи на Земята, и да четат тази информация. Не бива да ни учудва невъобразимата информационна мощ на този „небесен компютър“, тъй като е сътворен от Бог, чиято мисловна сила е несъпоставима с човешката. Очевидно мислите ни не пропадат, а се съхраняват и анализират. Известно е, че в личния ви „файл“ в Хрониките на Акаши трябва да се натрупат повече добри, отколкото зли мисли, като от това ще зависят следващите ви животи. Необходимо е да се страхуваме не само от зли деяния, но и от зли мисли.

От казаното, скъпи читатели, очевидно става ясно защо Земята безжалостно помита цялото човечество чрез изместване на своята ос — злите мисли започват да натежават на общия кантар. А те са слабо съзидателни (спомнете си, 10 варианта на зло мислене срещу 56 на добро!) и са в състояние да разрушат цялата хармония на всеобщия живот, създаден от Бога на базата на доброто и любовта.

Мисля, че създателите на пирамидите и монументите от древността са отчитали фракталността на мисълта и са се постарали да направят така, че злите мисли да се „натикват“ в описаните вече триъгълници и там да се унищожават, без да се разпространяват по цялата Земя и на Онзи свят.

Как злата мисъл се „натиква“ в триъгълника? Човек, който се намира в един от посочените триъгълници, веднага след като „създаде“ зла триъгълна мисъл, мигновеното ѝ фрактално разпространение се прекратява, като се ограничава в рамките на триъгълника. Злата мисъл не обхваща цялата Земя и не стига до Онзи свят. Напълно разбираемо е, че ще се „затваря“ зла мисъл, чиито

математически характеристики съвпадат с математическите характеристики на дадения триъгълник, образуван чрез съединяване на пирамидите и монументите от древността.

Нещо у мен трепна и погледнах приятелите си.

— Докато мислеше, шефе — каза Юрий Иванович, — със Селиверстов обсъждахме видовете зли мисли. Серьогата твърди, че войнстващите зли мисли са по-вредни, аз пък казвам, че породените от алчност са по-вредни.

ВИДОВЕ ЗЛИ МИСЛИ

— Слушай — прекъсна го Селиверстов, — алчността не може да доведе до война, но войнстващите...

— Ами защо воюват? — Юрий Иванович строго погледна Селиверстов. — От алчност. Искат повечко чужди пъртушини да наградят. Когато работех на магистралата, често имаше конфликти между шофьорите. Бога ми, не казвам, че карачите бяха войнстващи, дружелюбни бяха, никой не си пиеше сам бутилката. Но пипнеш ли чуждо — да отвъртиш резервната гума или да измъкнеш магнетофона, не само че ще си изкараш нещо по физиономията, ами и с щанга ще те халосат. Крадливостта идва от алчност. А карачите не обичат алчните.

— Щом започнахме за магистралата — намесих се в разговора аз, — оперирах един шофьор на МАЗ, в пиянска схватка го бяха ударили по главата с каменарски чук. Не е ясно как беше останал жив! Ямата на челото му бе колкото юмрук. Пет часа му правих пластична операция, получи се добре. Наблюдавах го около две години, всичко беше в ред. Веднъж обаче се яви с нова яма на същото място, но с продълговата форма. „Сега пък с какво те удариха?“ — попитах го. „С щанга“ — отвърна той.

Проклинайки, тръгнах пак да го оперирам.

— Най-напред с каменарски чук, а после и с щанга! Как ли е останал жив? — удиви се Селиверстов.

— Може пък магнетофон да е измъкнал — предположи Юрий Иванович.

— Хайде още веднъж внимателно да разгледаме десетте числени вариации на злите мисли — предложих аз. — Помним, че са 999, 996, 966, 963, 993, 933, 666, 663, 633 и 333. Нека да си зададем въпроса какво би трябвало да означава всяка от числените вариации в битовия човешки смисъл. Ще напомня също, че с известна интерпретация на Питагор числото „3“ може да се смята като знак за равновесие между доброто и злото, „6“ — като знак за зли мисли от материален характер, а „9“ — за дяволски зли мисли.

След дълги дискусии стигнахме до редица предположения.

Биеше на очи, че от десетте числени вариации на злите мисли в световната система от пирамиди и монументи от древността се срещат само три математически аналога — 999, 963 и 666.

В триъгълниците, образувани при съединяването на пирамиди и монументи от древността, се срещат само три комбинации на

характеристики на ъгли (сумиране на стойностите на ъглите) — 999, 963 и 666.

Ако тръгнем от хипотезата, че световната система е била създадена за унищожаване на злите мисли, защо само три вида от тях се „затварят“ в триъгълниците, образуващи се при съединяването на тези пирамиди и монументи? Защо не се „затварят“ зли мисли с характеристики 996, 966, 993, 933, 663, 633 и 333?

Не можем ясно и конкретно да отговорим. Все още лошо се ориентирахме в относителния и фракталния свят на мислите. Затова и вариантите на отговори имаха само характер на произволни разсъждения, които все пак ще споделя с вас.

Любопитно беше, че от посочените 10 числени вариации точно в 999, 963 и 666 сумирането (т.е. сумата от сумите на ъглите на триъгълниците) водеше до числото „9“, докато във всички останали случаи, с изключение на един, не се получаваше „9“. Можете и сами да се убедите:

Защо числото „333“ не е представено в триъгълниците, образуващи се при съединяването на пирамидите и монументите от древността, нали и то води към числото „9“? Позволете ми, скъпи читатели, да отложа отговора на този въпрос за по-късно, тъй като той логично ще произтече от философските разсъждения.

Нека да разгледаме таблицата от съпоставителния анализ на сумата от сумите на ъглите на всички 13 триъгълника, влизащи в световната система от пирамиди и монументи от древността. Всъщност тя би могла и да не се прави. Скучно е да се гледа — навсякъде само цифрата „9“!

Съпоставителен анализ на сумата от суми на ъгли на триъгълници

Триъгълници	Характеристика на ъглите на триъгълниците	Сума от сумите на ъглите на триъгълниците	
		„плосък“	хордов
Първа двойка	666 666	9 9	9 9
Втора двойка	963 963	9	9 9
Трета двойка	999 999	9 9	9 9
Четвърта двойка	963 963	9 9	9 9
Пета двойка	666 666	9 9	9 9
Шеста двойка	963 963	9 9	9 9
Самостоятелен триъгълник	666	9	9

От научна гледна точка обаче се проследява извънредно строга закономерност — абсолютно всички триъгълници, образуващи се при съединяването на пирамидите и монументите от древността, при сумирането на

сумите на стойностите на ъглите (в градуси) водят към числото „9“. Защо всички триъгълници са свързани с числото „9“?

От представените до момента разсъждения може да се предположи, че точно „9“ е дяволското число. Нима всички триъгълници водят към него? Нека да се абстрахираме от създадените представи, че „9“ е лошо и дяволско число и да си спомним математическата философия на Питагор.

Според Питагор числото „9“ символизира края на цикъла на божественото творение и... връщането в началото. Под „начало“ Питагор разбира монадата (или първоматерията, или праната, или божествената ДНК), от която са създадени различните форми на живот чрез използване (както е посочено в различни източници по тази тема) на мисълта и любовта. За нас наистина е трудно да осъзнаем понятията „любов“ и „мисъл“ като животворящи сили, тъй като сме пределно материализирани и приземени, но можем да разберем, че в думата „монада“ се крие нещо чисто и жизнелюбиво. Оттук следва, че числото „9“ сякаш има два компонента: на дяволската енергия и на връщането към началната монада.

Странно е това число! То не само най-често се среща във всички цифрови редици, но и е някак си двойко. Но и тази двойкост има дълбок и важен смисъл. Сякаш Създателят хитроумно и гениално е предвидил процеса на тристепенното нарастване на злото от числото „3“ през числото „6“ към числото „9“, когато последната дяволски зла инстанция, изобразявана с числото „9“, има склонността към самоунищожаване чрез възвръщане към първоначалното начало (монада), за да се започне всичко отначало.

Казано на обикновен език, ситуацията напомня за човек, който в дяволски зъл порив е готов да си счупи главата. Всеки знае или е чувал за хора, които, обхванати от безмерен гняв или желание за мъст, загиват поради злобната си смахнатост. За такива в руското село казват:

— Глупак си беше Банката! Като се напиеше, злоба от него лъхаше, момичетата като кози се разбягваха коя където свари. Ама си счупи главата от тая си злоба. Един момък, бранейки момиче, го цапна по главата с бутилка. Отиде си Банката заради собствената си глупост.

Излиза обаче, че тази глупост има вселенски характер. Дяволът е хитър и умен, но в порив на злост, когато „сипе деветки надясно и наляво“, дори не забелязва, че „родните му деветки“ неочаквано преминават в друго качествено състояние. След това дяволът изчезва в небитието, като се разтваря в първоматерията.

Дяволската „деветка“ е коварна и за самия дявол. Създателят го е отчел и е използвал този феномен на известна „дяволска глупост“ при изграждането на световната система от пирамиди и монументи. Мисля, че само демоничното зло може да противостои на това.

Във всички такива триъгълници характеристиките на ъглите задължително водят при сумирането на суми към числото „9“. Сякаш то е най-злото число! Но е

и особено — чрез него злата енергия се унищожава.

И така, всички започнахме по нещичко да схващаме от конкретния механизъм за унищожаване на злите мисли. А сега бих искал да продължа размишленията си за видовете зли мисли, използвайки излаганата досега логика и жизнения си опит. Естествено, в тези си разсъждения ще изглеждам като малко дете, тъй като разумът и технологиите ни са несъпоставими с изключително високото равнище на строителите на пирамидите. Въпреки това, както казват, за опит пари не вземат.

Бих искал да започна с вече поставения въпрос защо в триъгълниците не се унищожават злите мисли с характеристика „333“. Тази комбинация от числа при сумирането на суми също води към числото „9“ ($3 + 3 + 3 = 9$)!

Триъгълната мисъл „333“ очевидно може да се смята за символ на равновесието между злото и доброто, също както числото „3“ според Питагор е знак за хармония и равновесие. Подобни мисли няма смисъл да бъдат унищожавани, тъй като ще бъде унищожен и компонентът на доброто в мисълта, а това не е разумно — хората с такива мисли имат възможност да станат по-добри.

Мнението ми е, че на Земята има много хора от типа „333“. Те често възникват дори у добри хора, изразявайки се в желанието за отмъщение след понесена обида, със зло да се постигне справедливост. За съжаление, рядко са способните да следват принципа „не отмъщавай“ или „Бог ще те накаже“.

В съвременното общество дори съществува култ към мислите „333“. Типична тяхна проява са американските „екшъни“, в които героят убива „лошите“ и в кървава драма побеждава, като утвърждава победата на доброто над злото и възвеличава принципа „отмъсти на обиделия те“. Независимо от щампите на подобни „шедьоври“ те се харесват и са свързани с голяма търговска изгода, защото мислите „333“ преобладават в менталитета на хората, в който доброто и злото вървят ръка за ръка и без зло сякаш е скучно да се живее.

През последните години обаче мнозина започват да се отвръщат от тези филми. Франция например забрани показването на тази евтина кинопродукция с аргумента, че възпитава хората в жестокост. Много американци казват, че ненавиждат телевизията, защото навсякъде има взривове и убийства, а човешкият живот изглежда твърде евтин. Но комерсиалното си е комерсиално. Въртенето на екшъните, основани на психологията на „тройките“, процъфтява.

Ако все пак у „равновесните хора на трите тройки“ хронично надделява уклонът към злото, рано или късно в мислите „333“ ще се появят числата „6“ и „9“ и човек ще заболее от злост. Точно от такива хора трябва да се опасяваме.

Появата на числото „3“ (т.е. 336) може да се интерпретира в съответствие с Питагор като алчно-материалистично влечение, възникнало у човека. Ако при това е и тъп, за него например ще бъде характерен следният ход на мисли: „Защо си ми взел молива? Той е мой, а не твой. Мой, разбираш ли, мой! Дай ми го незабавно!“.

Такъв човек не е агресивен и все още не е болен от алчност, а просто е дребнав, оскърбява го и го нервира неуважението към собствеността му. Не е известно дали у него ще се развие мощната и всепоглъщаща алчност.

Най-често след появата на числото „6“ в мислите скоро се появява и числото „9“. Заедно с него идва и дълбокото желание да се причини зло на някого. То се лее отвътре и се изразява в това, че някой започва да изпитва радост от несполуката на другия. Бог изчезва напълно от душата.

Още веднъж ми се иска да подчертая, че при хора от тип „963“ Бог си тръгва от душата. Точно такива мисли се унищожават от пирамидите, защото напълно са откъснати от Бога. При това негативните мисли „963“ явно са най-разпространеният тип негативни мисли на Земята, тъй като сред тринадесетте триъгълника шест от тях имат характеристики на ъглите „963“, докато комбинацията „666“ се среща пет пъти, а „999“ — два пъти.

В какво се изразяват мислите тип „963“? Ако той преобладава при жена, в Русия образно я наричат „пепелянка“. Нерядко такива жени имат ангелско лице, умеят да стрелкат с очички и говорят с ласкаво гласче. Мъжете обикновено се правят на пауни пред тях, като се надуват и подсъзнателно изпитват непонятен пристъп на собствена значимост. Тези мъже, разбира се, се досещат, че пристъпообразното усещане за собствена значимост е свързано с това, че божественият елемент, който е в тях, тайничко говори, сравнявайки се с тази безбожна жена: „Виж колко си хубав“. Усещането за собствена значимост така завладява, че мъжът продължава да се пери пред такава дама, без да се съобразява с предупрежденията на другите.

— Ей, Васка, да не си изперкал съвсем? Опули си очите, опули ги. Та тя, Машка, е пепелянка. Няма съвест. Ще дойде време, ще те клъвне.

По-късно в някакъв момент Васка ще забележи, че неговата избраница е дребнава и никога не може от сърце да подари нещо дори и на най-близък човек. Скоро ще започне да се уморява от безкрайните ѝ съвети да направи клопка на приятеля си и да заеме по-високата му длъжност и дори ще се поддаде на всекидневните увещания, че всички са лоши и че с тях е необходимо да се води борба с техните методи, и ще извърши подла постъпка, след което ще се напие и в пиянския си унес ще закрепчи на избраницата си, пред която доскоро така сладострастно се е пълчил: — Какво ме съветваше, пепелянке? Сега в очите не мога да гледам Колка! Опетних съвестта си!

От душевния дисбаланс Васка ще започне да пие редовно и веднъж, върнал се пиян вкъщи, ще види стъклените очи на избраницата си. Той с мучене ще разтърси глава в старанието си да прогони омерзителното чувство, предизвиквано от тези очи, усещайки подсъзнателно, че в тях няма нищо божествено. Поради неспособността си да анализира чувствата си, Васка няма да разбере, че тези стъклени очи отразяват дяволския елемент. Само ще вдигне юмрук и гневно ще изкрещи:

— Ще те убия, мръснице! Стъклените очи обаче ще го спрат и той, ръмжейки от негодувание и със стиснати юмруци, ще отиде да спи.

Характерна черта на хората с мисли „963“ според мен е липсата на съвест. Мисля, че тя е мерило за доброто в човешката душа. На всички ни е известно болезненото чувство в гърдите, когато обстоятелствата ни поставят пред избора да извършим неблагоприятна постъпка. Точно това чувство ни спира. То не зависи от нашето съзнание, появява се в душата от само себе си и като че ли е насочено от някого. Съвестта е Божие предупреждение. Тя е пряко божествено въздействие върху човека.

Човек, чиято съвест е чиста, е щастлив. Погледът му е открит, уверен е в себе си, приветлив и радушен е, макар и може би небогат. Какво е богатството? Както се казва, десет костюма наведнъж не можеш да облечеш и десет живота няма да преживееш. Затова пък човекът с чиста съвест има по-голямо богатство — душевен покой и близост до Бога.

Човек с опетнена съвест постоянно е измъчван от някакво досадно чувство в гърдите. В стремежа си да се освободи от него той се опитва да се оправдае, като приписва фантастични коварни помисли на онзи, във връзка с когото е потъпкал съвестта си. В периоди на транс или болест това чувство се връща, сякаш блъска с юмрук в челото и повтаря: потъпкал си, потъпкал си, потъпкал си съвестта си!

Опетнената съвест може да се нарече Божие наказание. Ще получим наказание за греховете си на Онзи свят, за което ще узнаем, когато бъдем там. А за опетнената си съвест получаваме наказание тук, на Земята, при това веднага.

Приятелят ми Венер Гафаров — член на първата хималайска експедиция, веднъж ми показва любопитна статия, написана от някакъв селски учител. В нея се описваше Ленин преди смъртта му. Парализираният по онова време пролетарски вожд е гледал към небето с лице, изкривено от ужас, и кряскал едно и също: „А-ла-ла... а-ла-ла... а-ла-ла...“ Виждал е нещо. Възможно е, както предполагаше авторът, в състояние на транс това да е било наказанието, което щяло да му бъде отсъдено на Онзи свят, и навярно е молел Бога за пощада. Мъченията му са започнали още на Земята. Мъчила го е съвестта. Какво ли го е очаквало на Онзи свят?

Кой знае защо ми се струва, че характерът на наказанието на Онзи свят е подобен на чувствата, които изпитва човек с опетнена съвест. Това ужасно чувство обаче очевидно е много по-силно там. То така стърже в душата, че си готов на всичко само и само да се освободиш от него. Затова на този свят е по-добре да се живее по съвест.

Не заминах за Америка, когато заедно с всичките ми изобретения ме купуваха за милиони долари, не се преместих от Уфа в Москва в изгода на кариерата си... Защо? Ами защото съвестта би ме измъчвала. Та нали всички (Амир Салихов, Ритат Булатов, Сагит Муслимов, Рафик Нигматулин, Венера Галимова, Натан Селский, Юра Василиев, Валя Яковлева, Ляля Мусина, Клара

Захваткина и др.) в най-трудните години тръгнаха след мен само заради съвестта си. Как бих могъл да живея без тях — без хората с чиста съвест?

Хората с мисли „963“, както вече отбелязахме, се характеризират с това, че нямат съвест и няма какво да ги мъчи. Те се радват на чуждата мъка. Отделени са от Бога и божественото влияние не се разпространява върху тях. Такива хора предизвикват дисбаланс на всички равнища в сътворения от Бога прекрасен и многообразен свят. И само пирамидите, само светите пирамиди, могат да разрушат тези гибелни мисли.

Вторият тип мисли, разрушаван от пирамидите, е „666“. Основавайки се на математическата философия на Питагор и излаганата от нас логика, може да се каже, че хора с мисли тип „666“ са пределно материални. Техните материални помисли завладяват всичко, без да оставят място за духовното.

Характерна черта на хората с клеймо „666“ е алчността. При това болезнената всеобхватна алчност, при която, както се казва, човек е готов да продаде родната си майка заради богатството.

Алчността при хора „666“ често стига до степен на самобичуване и самоизтезаване. Човек се лишава от всичко заради страстното желание да трупа, да трупа и пак да трупа. Такива хора режат салама на много тънки парченца, купуват най-евтината водка, никога не канят гости, затова пък „на аванта“ се наяждат и напиват до пръсване. При тях в главата им се върти само една доминираща мисъл — да трупат за „черни дни“. В името на тези „черни дни“ принасят в жертва всичко — приятелство, любов, добро настроение, развлечения. Макар че при настъпването на тези „черни дни“, на чието очакване е посветен целият им живот, хората с мисли „666“ най-често не са в състояние да бръкнат в „пожизнената си кесия“.

Познавах един преподавател от медицинския институт, който никога не се беше женил и през последните 10–15 години зиме и лете ходеше с един и същ тъмносин шлифер, с който приличаше на клошар. След време се разболя от рак на белите дробове и на смъртния си одър поиска да дойде една позната, за да се прости с нея преди смъртта. Тя го помолила да ѝ даде пари, за да се грижи за него, а и за погребение. Написал ѝ чек за 300 рубли, но внезапно викнал след нея.

— Мария Ивановна, чакай! Върни се! Дай ми чека!

Когато жената му го върнала, той го скъсал с думите:

— Не, не мога.

— Но това е за вас, разбирате, че скоро...

— Всичко разбирам, но не мога.

Скоро този човек умря и го погребяха с пари, събрани от студенти медици, а на гроба му бе забит кол с номера на трупа в моргата. В спестовната му книжка останаха 49 000 стойностни съветски рубли.

През онези съветски години реших да купя на жена си (по-скоро да ми го измъкнат изпод тезгяха) модно финландско палто. Провървя ми, че лекувах една пациентка с „грандиозната по значимост“ тогава професия, наричана управител

на магазин. Тя обеща да ми намери не едно, а дори две палта по 500 рубли всяко. Второто предложих да го купи Андрей, мой познат, който беше много богат (според слухове в книжката си имал 100 000 рубли) и ухажваше разведена жена, твърде притеснена във финансовите си възможности.

След предложението ми Андрей започна да избягва разговорите на тази тема, като измърморваше нещо от рода, че още не бил решил окончателно дали да свърже или не съдбата си с нея.

— Е, ама ти постоянно си в дома й, все пак подаръци правиш ли й? — попитах аз.

— А... още не...

— Ето, подари й палтото. Виж с какъв одрипан зипун^[2] ходи. Каква радост само ще бъде! Стига приказки, дай петстотин рубли и й направи подарък.

— Знаеш ли, окончателно не съм решил...

— Какво?

— Ами ще й подаря палтото, а тя... с друг...

— И какво?

— Знаеш ли, гаранции трябва, че няма да... — сконфузи се Андрей.

— Какви гаранции? — учудих се аз. — Даваш ли петстотин рубли или не?

— Не мога — процеди Андрей.

— Съзнаваш ли, че вече знае за палтото, което трябва да й подариш? Познава управителката на магазина и точно тя е подхванала разговора за палтото на жена ми. С две думи, дай петстотин рубли и не се прави на глупав! — преминах аз в атака.

— Не!

— Не ти ли се струва, че заради тези петстотин рубли, които при твоята заплата са никаква сума, ще загубиш любимата жена, с която се срещаш вече няколко години?

— Разбирам го, но нали любовта не се измерва с пари — каза Андрей и горделиво отметна глава. — Ако ме обича само заради парите, тогава...

— Помагаш ли й финансово?

— Не...

— При нейната заплата постоянно се храниш при нея... сто деветдесет и четири рубли повече. Тя се старее, пести и последната копейка, за да ти е добре. Трябва да дадеш петстотин рубли!

— М... м...

— Даваш ли ги или не?

В този момент очите му като че ли натезаха и се обърнаха нагоре, сякаш си представяше цялото натрупано от него богатство. Може би пред невидящите му очи се мяркаха всичките му пари — шумолящи, със специфичния мирис на банкноти. А те бяха много, твърде много, цели сто хиляди. Ако от тях се вземеха 500 рубли, щяха да останат само 99 500! Това не бива да се допусне, не бива! Колко години съм трупал, ограничавал съм се, пътувал съм само с тролей за пет

копейки, купувал съм панталони веднъж на десет години, обърнах зимното си палто (още от горните класове) и досега го нося, купувал съм само най-евтиния салам, странях от приятели, тъй като ме молеха да купя някоя бутилка... и изведнъж... вади цели 500 рубли. Не, не, не! Парите са моята сила, моята опора, моята власт! Виж колко са много! Скоро ще станат още повече! Обичам ги!

Андрей разклати глава, сякаш се отърсваше от видение, и каза:

— За разлика от теб, Ернст, аз съм пестелив човек.

— Защо трупаш?

— Как защо?

— Ами защо, защо?

— Е... за черни дни.

— Какви са тези черни дни? — продължавах да го тормозя.

— Как какви?

— Нали знаеш поговорката: „По-добре хиляда приятели, а не хиляда гроша“. Ако ти се случи беда, не парите, а приятелите ще ти помогнат.

Андрей се позамисли и пак изпадна в състояние на някакъв транс. Очаквах в очите му да видя тревога и страх, но те излъчваха сладострастно умиление. Той безспорно знаеше, че парите не винаги могат да спасяват, но ги обичаше и желаше да види властта им. Отнасяше се към тях като към живо същество — мощно, красиво и всемогъщо — и му се кланяше, отдавайки му цялата си любов с такава страст, пред която любовта към жена би изглеждала като излишно надута свирка. Не само искаше да настъпят тези черни дни, жадуваше ги, за да види пълната власт на своята любов, на своя бог — парите.

Заради злополучното палто той беше принуден да се раздели с тази жена. От противоречиви чувства се опитах да събера още 500 рубли и за нейното палто, но поради ниската си заплата не успях.

— Знаеш ли — каза тя през сълзи, — през всичките години, през които се срещаме с Андрей, той ми подари шоколад за тридесет и четири копейки и... бутилка лимонада. А аз го обичах, поях го и го хранех, масата винаги беше пълна. Май не ме е обичал!

— Не е обичал теб.

— Ами коя?

— Парите.

Андрей също преживяваше тежко раздялата. Посивя, посърна, често плачеше и нареждаше:

— За първи път в живота си обичах! За първи път! А тя! Ех, не мен обичаше, а парите ми.

Разказа ми, че в порив, предизвикан от страданията, дори е искал да се самоубие и не изключва скоро да го стори.

— Дай петстотин рубли, ще й купя палтото и може би ще уредя всичко — помолих го аз.

Андрей тъжно ме погледна и отрицателно поклати глава.

Хората с мисли „666“, както и тези с мисли „963“, са отделени от Бога. При тях Бог също изцяло напуска душата. Но причината е в друго — в истинската любов към друг бог — парите. Алчният може да ходи на църква, да говори за Бога и дори да сипе фрази от Библията, като поучава другите да бъдат благопристойни. Но той не обича истинския Бог, тъй като целият душевен потенциал на алчния човек е зает от идолопоклонническата обич към изкуственото творение на човечеството, даващо власт и богатство — парите. А обичта към идол, дори и книжен, е грях, страшен грях, защото утвърждава низките и мръсни житейски принципи, заменяйки с тях високите и еволюционно обусловени божествени принципи. Алчният човек е страстен в любовта, но не обича онова, което би следвало да обича като божествено създание.

Хималайските йоги казват, че алчността е болест на душата. Ако им вярваме, трябва да признаем, че значителна част от населението на земното кълбо е засегнато от тази душевна болест. Когато започнах да пътувам по света като учен хирург, гледах на лекарите от различните страни и континенти с наивната увереност, че главната им цел е да помогнат на болния, спазвайки принципите на състрадание и любов. Следваше обаче разочарование след разочарование и разбрах, че пациентът е преди всичко обект за получаване на пари.

Не съм против за операции и труд на медиците да се плаща, но съм против лекари да се обявяват срещу нови методи за лечение в изгода на собствените си финансови интереси, напудрени от хирургическата им непълноценност. Например много по-изгодно е да се слагат капки в очите (болният постоянно ще идва при теб и ще плаща), които почти не помагат, отколкото моментално да се направи операция и човекът да се излекува. Болестта е изгодна финансово! Ами ако майка ти се разболеет... или ти самият...?

Следващият тип мисли са „999“. Такива хора също са страстни в любовта, но не обичат Бога, майката, бащата или детето, а себе си. За човек с мисли „999“ съществува само един бог — самият той. С други думи, този тип хора се наричат егоисти.

Защо са влюбени толкова силно в себе си? Та това е глупаво — да бъдеш самовлюбен! Отговорът може да се получи от анализа на числото „999“, в което, както отбелязахме вече, се проявява дяволското начало. А то е чуждо и инородно на божественото начало. То е черната страна на живота, мракът. Затова хора, у които се появяват мисли „999“, стават чужди и инородни за нас, Божиите създания. Ние не ги обичаме.

Но за хората с клеймо „999“ духовно и психологически ние също сме чужди и инородни. Поради това те не ни обичат и ни пренебрегват, ненавиждат Бога, на когото се кланяме и когото почитаме като Създател. Човекът „999“ очевидно все пак осъзнава, че е сътворен от Бога, а не от Луцифер, но чуждата дяволска енергия на мисълта, нахлула в неговото съзнание, върши черната си работа, като го отчуждава от Бога. Такъв човек вероятно би искал да се кланя на

дявола, но подсъзнанието му нашепва за истинската му принадлежност към категориите на божествените създания, макар и отклонили се от нормалния път. Той започва да се измъчва и да се мята, разкъсан от противоречиви чувства, и в края на краищата намира изход в оценяването си като уникално творение на природата, съчетаващо и двете базови начала — дяволското и божественото.

От тази мисъл му поелеква, той гордо вдига глава, презрително оглежда околните и си повтаря: „Аз съм уникал, аз съм уникал, аз съм уникал...“ А след думата „уникал“ идва тъпото и нелогично словосъчетание: „Аз съм бог!“. В него настъпва душевно облекчение и той решава, че е време да подчини неразумните и второкачествените хора, за да ръководи съдбините им. Всеки чужд израз започва да му се струва неверен, всяка собствена мисъл — гениална и... той постепенно се самовлюбва. Нормалното човешко самолюбие се заменя със самовлюбеност. Ами любовта към другите хора, към Бога? Че няма те са достойни за любов! И само някъде в кътчетата на душата понякога може би се надигат вълни на съмнения...

Такъв човек сред народа се нарича нарцис, ако, разбира се, е от мъжки пол или поне от междинен, т.е. „мека китка“. Нарцисите са склонни да се въртят пред огледалото и да скубят косми от носа си, а появила се пъпка за тях е трагедия. Каквито и обаче скъпи кремове да ползва такъв мъж и колкото и загадъчно да стрелка с поглед, жените рядко се влюбват в него, като със седмото си чувство усещат самовлюбеността му. Само празноглавки са в състояние да се увлекат по нарцис, но той не ги смята за достойни.

Неприятно е, че за реклами най-често канят мъже нарциси. От тях струят такива „деветки“, че продуктът, който рекламират, изглежда като отрова — особено когато нагласено те поглеждат изпод вежди и шумно отхапват нещо или отпиват от някаква напитка.

Ако самовлюбените само се въртяха пред огледалото, това все още би могло да се преживее. За съжаление, присъщо им е още едно качество — завистта. Независимо че хората с мисли „999“ са страстни и инициативни в процеса на самовъзвеличаването си, те и силно се измъчват, когато завиждат на някого, когато усещат, че той е по-благороден, по-силен, по-умен. Проявяват инициативност и в борбата срещу човек, на когото завиждат, стараейки се да му нанесат „смъртоносен удар“. Именно заради това мислите „999“ са крайно греховни и страшни, тъй като са насочени срещу святото право на всеки човек максимално да се възползва от божествения принцип „реализирай се сам“.

Не дай боже да се реализира завистта! В този случай например завистливият и егоистичен директор на научноизследователски институт „изяжда“ всичките си талантиливи учени, заобикаляйки се с посредственост и разрушавайки научния потенциал. Помня как преди години директорът на института, в който работех, организираше комисия след комисия за проверки на групата ни. Веднъж ми каза: „И аз ще загина, Мулдашев, но ще те унищожа!“. Тогава действително успя да унищожи научната ни група.

Ами ако завистлив човек поеме управлението на цяла страна? Последниците няма да закъснеят: ще настъпи спад в икономиката, ще разцъфти корупцията, за да бъде той хегемон на фона на безобразното крадене.

Но най-страшната проява на мисли „999“ е експлоатацията на завистта като политическо оръжие. Мисля, че теорията на комунизма е основана на това. Замислете се над девиза за „хегемонията на пролетариата“. Това по същество е твърде лукаво: изпълнителят (пролетариатът) се обявява за командир (хегемон) на ръководители и учени, чиито идеи и проекти е призван да изпълнява. Този девиз стимулира вечната завист спрямо умните хора и я узаконява. В този девиз се долавя дяволското начало.

Вторият девиз на комунистите — равенството, също експлоатира чувството на завист. Хората не могат да бъдат равни умствено и затова девизът „равенство“ също узаконява завистта на посредствеността към умния и добър човек. Ако звучеше като „равенство на коремите“, би могло да се преживее, но гордият девиз „равенство“... Узаконеният завистливец ще започне да „работи“ над обекта на завистта си, като му приписва фантастични грехове от типа на контрареволуционна дейност, шпионаж в полза на капиталистите и други подобни. А ръководителите на страната, затънали във взаимна завист, ще възприемат тези „писмени факти“ с удоволствието на дяволски убиец.

Общество, което е пропито със завист, може да се нарече комунизъм.

Оттук, скъпи читатели, мисля, че е разбираемо защо комунизмът винаги е бил съпроводен с репресии — завистливите хора убиват онези, на които завиждат. Убиват най-добрите. Комунизмът е тържество на завистта.

Ако пирамидите не унищожаваша мисли „999“ с тяхната завистливо-егоистична насоченост, целият този поток от негативизъм би се устремил на Онзи свят и... тогава може би поредният апокалипсис би бил през 1937 година!

Брат ми, Алберт Мулдашев, кандидат на биологическите науки и автор на много монографии, се разрови и откри документите, по които е репресиран дядо ни — Искандер Лутфулович Мулдашев. Обикновеният горски е осъден през 1937 г. на 13 години по обвинение в шпионаж в полза на Япония (и това в уралските гори!). Присъдата му е произнесена от „голямата тройка“, състояща се от секретаря на областния комитет на комунистическата партия на Съветския съюз, председателя на местния Народен комисариат на вътрешните работи и прокурора. Както се казва, „света троица“?!

Помня, дядо разказваше, че не му давали вода по няколко дена, после го вкарвали в банята, напарвали го и му поднасяли да държи чаша с вода. Ако не се сдържиш и започнеш да пиеш, изстрел в слепоочието, ако пък се сдържиш — продължават с паренето.

— Защо са правели така, дядо? — наивно го питахме ние.

— Ами те не бяха хора, бяха дяволи — отговаряше той.

Другият ми брат Едуард Мулдашев, с когото сме близнаци, когато слушаше тези думи, плачеше. Останалият отпечатък от детството възпита Едуард като

крайно добър човек. Точно тази доброта го направи прекрасен хирург, болните казват, че имал силни и добри ръце.

Привършвайки раздела за видовете зли мисли, бих искал да отбележа, че мислите „963“ и „666“ са омерзителни и нископробни, но „999“ са страшни. Жалко че не съществуват законодателни актове срещу завистта! Не би могло и да ги има. Трябва просто искрено да се вярва в Бога!

Може, разбира се, да се представят и други вариации на зли мисли — 996, 966, 993, 933, 663, 633 и 333, които не намират отражение в световната система от пирамиди и монументи. Например човек с мисли „999“ би могъл да се нарече алчен дявол, с „966“ — много алчен дявол, с „993“ — дявол, който понякога може да прости, „933“ — разкайващо се дяволче и т.н.

Но системата от пирамиди и монументи от древността унищожава преди всичко мисли „963“, „666“ и „999“. Защо точно тях? За това знае само Шамбала, по чийто план те са създавани.

Един нюанс обаче все пак може би знаем — точно тези комбинации (963, 666 и 999) при сумирането на сумите на ъглите водят до числото „9“, което характеризира двойствеността, превръщайки се неочаквано в символ на края — връщане в първоматерията.

МЕХАНИЗЪТ ЗА УНИЩОЖАВАНЕ НА ЗЛИТЕ МИСЛИ

Когато разсъждавах над механизма за унищожаване на злите мисли, изчетох огромна литература за пирамидите и много пъти пресмятах триъгълниците, като се стараех да установя математическа закономерност. А всичко се оказа толкова просто!

Независимо от това, скъпи читатели, прелистете следващите страници и обърнете внимание на цифрите, характеризиращи ъглите и страните на всеки от триъгълниците, които влизат в световната система от пирамиди и монументи от древността.

Както вече отбелязахме, анализирайки характеристиките на триъгълниците, във всички три вариации числото „9“ (образуващо се при сумирането на сумите на ъглите) поставя енергията на мисли 963, 666 и 999 в гранично положение, т.е. пред унищожение (или пропадане в първоматерията) според принципа, наречен образно от нас „дяволска глупост“. С други думи, след „затварянето“ в триъгълника, насочващ сумата от ъглите на триъгълната мисъл към граничното число „9“, тя е готова за процеса на унищожаване.

Как все пак се унищожава подобна негативна мисъл? Отговори на тези въпроси успяхме да намерим (без да сме сигурни дали са правилни или не!) при анализа на характеристиките на страните на триъгълниците, образуващи се при съединяването на пирамидите и монументите от древността. Ще напомня, че под характеристика на страните разбираме три числа, всяко от което обозначава сумата от числата, получени при сумиране стойностите на всяка от трите страни на триъгълника. Например триъгълникът Кайлас-Стоунхендж-египетските

пирамиди има страни 6666, 3999 и 4999 км, а характеристиката на страните на този триъгълник е 634, тъй като 6666 км се характеризират с числото „6“: $6 + 6 + 6 + 6 = 24$; $2 + 4 = 6$, 3999 — с числото „3“: $3 + 9 + 9 + 9 = 30$; $3 + 0 = 3$, а 4999 км — с числото „4“: $4 + 9 + 9 + 9 = 31$; $3 + 1 = 4$.

Нека да погледнем сборната таблица с характеристиките на страните на триъгълника. Вижда се, че ако при характеристиките на страните на „плоските“ триъгълници се наблюдава числов разнобой, при хордовите триъгълници съществува изключително строга аналогия, водеща само до числото „999“. Този факт е твърде любопитен, тъй като разстоянията по хордите между пирамидите и монументите от древността са различни, но сумирането на числата, обозначаващи километрите, води до едно число — 999. Следователно съществува някаква закономерност! Каква е тя?

Характеристики на ъглите на триъгълниците

Триъгълници	„Плосък“	Хордов
Първа двойка	466 466	999 999
Втора двойка	634 634	999 999
Трета двойка	663 663	999 999
Четвърта двойка	634 634	999 999
Пета двойка	633 633	999 999
Шеста двойка	633 633	999 999
Самостоятелен триъгълник	466	999

Тогава още не осъзнавах, че своеобразна закономерност съществува и в нестройната редица от числа на „плоските“ триъгълници (466, 634, 633 и т.н.). Разбрах го, едва когато си спомних математическия етюд, изпълнен от Татяна за умножаване числа на произведения. Още преди няколко седмици Татяна, Юрий Иванович и аз бяхме обърнали внимание, че при последователно умножаване на редица числа едно по друго и при продължаване на умножаването на числата на произведението понякога се получава числото „0“ (например числото 6666 — $6 \times 6 \times 6 \times 6 = 1296$; $1 \times 2 \times 9 \times 6 = 108$; $1 \times 0 \times 8 = 0$). Но само понякога! Далеч не винаги!

Струва ми се, че принципът на умножаване на числа на произведения вероятно действа в световната система от пирамиди и монументи от древността, като свежда до „0“ (унищожава) злите мисли. Нямахме обаче никакви доказателства.

Спомних си и предположението ни, че е възможно стъпалата на пирамидите по някакъв начин да реализират ефекта на умножаването на числа на произведения с превръщане на злите мисли в „0“. Опитвах се да умножавам, но нищо не се получаваше. Дългоочакваната „0“ не излизаше.

„Почакай, почакай — изведнъж като че ли ме осени нещо, — може би трябва да се умножават числа, обозначаващи характеристиката на ъглите, по числа, обозначаващи характеристиката на страните на всеки триъгълник. Страните на триъгълника в този удивителен фрактален свят на мисли също играят определена роля. Неслучайно в хордовите триъгълници винаги се получава една характеристика на страните — 999. Ъглите и страните на триъгълника са единно цяло, единен компонент в унищожаването на злите триъгълни мисли.“

Взех математическите характеристики на първата двойка еднакви триъгълници — Кайлас-Северният полюс-египетските пирамиди и Пасха-Тазумал-мексиканските пирамиди, като реших най-напред да разработя хордовия вариант на тези триъгълници, имащи характеристика на ъглите — 666, и характеристика на страните — 999.

По-нататък умножих тези характеристики помежду им с изпълнение на действието умножение на числата на произведението: $666 \times 999 = 665334$; $6 \times 6 \times 5 \times 3 \times 3 \times 4 = 6480$; $6 \times 4 \times 8 \times 0 = 0$.

— Браво! Получи се „0“ — числото на унищожението! — възкликнах аз. — А как ще бъде с „плоския“ вариант на триъгълниците на първата двойка?

„Плоският“ вариант на тази двойка има следните параметри: характеристика на ъглите — 666, характеристика на страните — 466.

Процедурата на умножаване на тези числа показва следното: $666 \times 466 = 310356$; $3 \times 1 \times 0 \times 3 \times 5 = 0$.

— Още една „0“! — пак възкликнах аз. — Дали тази закономерност ще се потвърди във втората двойка триъгълници?

Хордовият вариант на втората двойка триъгълници — Кайлас-Стоунхендж-египетските пирамиди и Пасха-Бермудският триъгълник-мексиканските пирамиди, има следните параметри: характеристика на ъглите — 963, характеристика на страните — 999.

Процедурата по умножаването показва следното: $963 \times 999 = 962037$; $9 \times 6 \times 2 \times 0 \times 3 \times 7 = 0$.

„Плоският“ вариант на втората двойка е: характеристика на ъглите — 963, характеристика на страните — 634.

Процедурата по умножаването е: $963 \times 634 = 610542$; $6 \times 1 \times 0 \times 5 \times 4 \times 2 = 0$.

Такава закономерност се проследява във всички триъгълници на световната система от пирамиди и монументи. Но независимо че всичко е разбираемо, ще си позволя за нагледност да приведа сборна таблица на числата, получени чрез умножаване характеристиките на ъглите по характеристиките на страните на триъгълниците с последващо умножаване числата на получените произведения.

Триъгълници	Характеристики на „плоските“ триъгълници	на	Характеристики на хордовите триъгълници

	на ъглите	на страните	умножение на ъглите и страните	на ъглите	на страните	умножение на ъглите и страните
Първа двойка	666 666	466 466	0 0	666 666	999 999	0 0
Втора двойка	963 963	634 634	0 0	963 963	999 999	0 0
Трета двойка	999 999	663 663	0 0	999 999	999 999	0 0
Четвърта двойка	963 963	634 634	0 0	963 963	999 999	0 0
Пета двойка	666 666	633 633	0 0	666 666	999 999	0 0
Шеста двойка	963 963	633 633	0 0	963 963	999 999	0 0
Самостоятелен триъгълник	666	466	0	666	999	0

Таблицата показва, че всички триъгълници в световната система от пирамиди и монументи от древността са построени така, че както в „плосък“, така и в хордов вариант умножаването на характеристиките на ъглите по характеристиките на страните с продължаване умножаването на числата на полученото произведение непременно дава „0“.

По повод на тази нула може много да се дискутира, но фактът си остава факт — въвеждането на числото „0“ при умножаването на числата на произведенията е планирано от древните в хода на строителството на световната система от пирамиди и монументи. Затова хипотезата ни, че чрез числото „0“ в триъгълниците в тази система се извършва унищожаване на злите триъгълни мисли, може да се смята за допустима.

Ако още веднъж погледнем таблицата, ще забележим, че в хордовите триъгълници, за разлика от „плоските“, навсякъде фигурира числото „9“. Оттук и извода, че хордовите триъгълници по-надеждно унищожават злите мисли, тъй като процесът на унищожаване чрез умножаване числата на произведения винаги преминава през граничното число „9“, означаващо готовност за унищожаване. Този постулат се потвърждава и от това, че сумата от сумите на страните на хордовите триъгълници винаги е еднаква — 9.

Как все пак се реализира феноменът на умножаване на числата на произведения със „зануляване“ на злите мисли в триъгълниците на световната система от пирамиди и монументи? Какво подтиква затворените зли мисли в триъгълниците да преминават към самоунищожителния процес на умножение?

Не мога да дам отговор на тези въпроси. Мога само да предполагам. Както вече беше отбелязано, възможно е стъпалата на пирамидите по някакъв непонятен за нас начин да унищожават затворената в триъгълника зла мисъл. Стъпало след стъпало върви процесът, мяркат се числа, появяват се деветки и неочаквано възниква числото „0“, след което злата мисъл усеща, че потъва в нищото — в първоматерията, и изчезва.

Свикнали сме да се отнасяме към стъпалата като към стълба, по която можем да се изкачваме или да слизаме. Но очевидно всеки ъгъл и всяка страна на стъпалата при пирамидата играят особено роля в загадъчния и вездесъщ фин свят. Неслучайно повечето от пирамидите, разхвърляни по земното кълбо, имат стъпаловиден характер.

Вторият механизъм, който според мен задейства феномена умножение със „зануляване“ на злите мисли, е може би комплексното взаиморазположение на пирамидите. Както е известно, те са разположени в комплекси. Например комплексът на египетските пирамиди е разтеглен почти на 1000 км и включва над 100 пирамиди. Затова не бива да се изключва, че злата мисъл, затворена в един от триъгълниците, при контакт с комплекса от пирамиди започва да „препуска“ от пирамида към пирамида, като задейства феномена умножение с насочване към числото „0“. Първа пирамида, втора, трета, четвърта... нула... пропадане в първоматерията.

Не бива да се изключва и това, че в монументите от древността със заоблена форма (например Стоунхендж) злата мисъл започва да се върти, като кръг след кръг се умножава и в центъра се превръща в „0“.

Когато на глобуса разглеждаш описаните стройни триъгълници, образуващи се при съединяването на пирамидите и монументите от древността, оставаш поразен от интелектуалната и технологична мощ на древните. Те, най-добрите от най-добрите, живеещи в загадъчната Шамбала, виждат и анализират мислите. При тях вероятно е съществувала и съществува наука за мислите. Засега тя е недостъпна за нас, но всеки може да види резултатите от развитието ѝ — пирамидите и монументите от древността.

Осъзнавайки всичко това, ми се прииска да организирам околосветска експедиция за изучаване на монументите и пирамидите от древността от гледна точка на излаганата хипотеза за антигреховната им роля. Ако успеешме щателно да измерим всички ъгли, стъпала, както и другите съставни части на пирамидите, бихме могли нещичко да разберем. Прекрасно осъзнавах, че изследванията от този род няма да могат да излязат извън пределите на хипотезата, защото за разлика от древните ние не можем да виждаме мислите, нямаме прибори за анализирането им и разполагаме единствено с желанието да ги опознаем. Между другото желанието вече е нещо, тъй като всяка наука започва от къртовското събиране на факти, като те водят все по-нататък и по-нататък в мъглявата далечина на неопознатото. Уверен съм, че тази околосветска експедиция рано или късно ще се състои.

А засега... Засега ще тръгнем на не по-малко увлекателната експедиция към Града на боговете. Дали ще го намерим в Тибет? С какво ще се сблъскаме там?

— Шефе, с Юрий Иванович обсъдихме всички проблеми — разнесе се гласът на Селиверстов. — Той вече не ми се сърди, че прекъснах разговора ви с информацията за пъпа на Земята, наричан Та-пи-то-о-те-хе-ну-а. И съжالياва, че не може да потегли на експедиция заради радикулита си. Впрочем дойдох да доложя за подготовката на експедиционното снаряжение. Кислородни бутилки ще вземаме ли? Нали ще бъдем на големи височини!

— Не, ще се оправим и така. Вижте, ето какво мисля... Почти към убеден, че Градът на боговете се състои от пирамиди и монументи. Друго и не може да бъде. В противен случай цялата ни хипотеза за антигреховната им роля ще бъде опровергана. И ми се струва, че част от пирамидите и монументите в Града на боговете ще изпълняват антигреховна роля, а друга част — някаква друга.

С някакво седмо чувство усещах, че другата (предполагаемата!) функция на Града на боговете (все още ненамерен!) ще бъде не по-малко грандиозна и тясно свързана с първата — антигреховната. Тогава все още не знаех величието на думата „матрица“.

— Вече е късно, дали да не си тръгваме — предложи Юрий Иванович. — Че утре обещах на Вовка, на нашия шофьор, да му помогна да хвърлим едно око на скоростната кутия. Задната скорост нещо издиша.

— И ние в експедицията няма да мърдаме назад, напред и само напред към Града на боговете — каза Селиверстов, като грациозно се мъчеше да отпъди през прозореца една муха.

— Хайде утре вечерта да се съберем с Шамил Циганов и Равил Мирхайдаров и да обсъдим допълнителните триъгълници на световната система от пирамиди и монументи от древността. Тези момчета ще ни бъдат необходими: Шамил е математик, а Равил е бил на Аркаим — предложих аз.

ДОПЪЛНИТЕЛНИТЕ ТРИЪГЪЛНИЦИ В СВЕТОВНАТА СИСТЕМА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ

На следващата вечер се събрахме и започнахме да разглеждаме по-малко известните монументи и градове от древността, като се стараехме да открием връзката им със световната система от пирамиди и монументи. Това занимание се оказа твърде интригуващо.

— Вижте! — възкликнах аз, вглеждайки се в глобуса. — Древните градове Венеция и Атина са на една линия — съединяващата Стоунхендж с египетските пирамиди. При това ми се струва, че тя се дели от тези градове на три равни части. Не съм бил в Гърция, но във Венеция — два пъти. Удивителен град! Усещането е, че е предназначен за хора, водещи полуводен начин на живот...

Избързвайки, ще кажа, че по време на експедицията успяхме да се сдобием с напълно сериозни сведения, че атлантите са съществували на Земята до VII–VIII век сл.Хр. Сега вече дори знаем мястото, където е бил техният последен

град. Напълно вероятно е да са имали контакти с римската и гръцката цивилизация и до известна степен да са им повлияли.

— Жена ми е родена на река Хопьор, онази, дето тече в Украйна — прекъсна ме Юрий Иванович. — Помня, местните казаци казваха, че някъде в Украйна е имало пирамида, която приличала на хълм. А сега мога да покажа къде е разположена — на линията Стоунхендж-Кайлас е, на мястото, където тази линия се дели на три части. Точно там!

— Помня — усмихна се на свой ред Селиверстов, — че в годините на перестройката, когато финансови пирамиди като МММ или „Хопьор инвест“ мамеха народа, вие, Юрий Иванович, имахте прякора Хопьор Иванович... по месторождението на жена ви.

— Минали работи.

— Погледнете! — отново възкликнах аз. — Вавилон в днешен Ирак е разположен на линията египетските пирамиди-Кайлас, като е точно на една трета от това разстояние. След още една трета е древният град Кандахар в Афганистан. Интересно!

Още веднъж ще избързам, за да спомена, че тези съвпадения не възникват случайно. До планината Кайлас някога е съществувал град, също наричан Вавилон... И двата са били на една линия — Кайлас-египетските пирамиди.

— Вижте — Селиверстов забодя пръст в глобуса, — платото Устюрт в Казахстан, известно с рисунките, приличащи на тези в пустинята Наска, е разположено на линията, разделяща триъгълника Кайлас-Северният полюс-египетските пирамиди на две равни части.

— На същата линия е разположен знаменитият Аркаим, който е в Челябинска област на границата с Башкортостан — обади се и Равил Мирхайдаров. — Когато бях там, ми направи огромно впечатление. Не можах да разбера защо! А сега е ясно — монумент от древността е. В системата е.

— Помните ли — Юрий Иванович ни погледна с Равил, — бяхте на поход в Северен Урал. Искате да откриете Златната жена. Ама не я намерихте! Аз пък мога да кажа къде е разположена — на същата тази линия. Това е мястото й! А вие търсехте малко встрани — в района на превала Дятлов, където по неизвестни причини бяха загинали девет души. Четох в „Скандали“, че в Урал има сфинкс, почти същият е като египетския. Местните монаси казват, че ако някой го погледне в очите, веднага умира.

— Той да не е като медузата Горгона?

— Като Горгона е.

— Ама, ако се вярва на „Скандали“... — настръхна Равил.

— Легендите и приказките не възникват на празно място — нравоучително произнесе Юрий Иванович. — Дори и в живота се срещат горгони. Навремето имаше една девица, като я погледнеш в очите, моментално се вцепеняваш, духът попада някъде и душата ти се блъска.

— Да не би пък да се вкамениш? — язвително подметна Равил.

— Е, не съвсем, но все пак...

В края на краищата разбрахме, че описаният допълнителен анализ може да продължава безкрайно дълго. Времето ни притискаше — до експедицията оставаха само две седмици. Затова решихме математически да анализираме само допълнителните триъгълници, влизащи в състава на вече отбелязания триъгълник Кайлас-Северния полюс-египетските пирамиди. Общата схема на допълнителните триъгълници изглеждаше като на фигурата.

Сметките на математика Шамил Циганов показаха, че разстоянията между трите допълнителни монумента са еднакви и са по 1666 км, ако се мери по линията, разделяща основния триъгълник Кайлас-Северния полюс-египетските пирамиди на две равни части. Точно по тази линия са разположени платото Устюрт, Аркаим и може би — Златната жена. Циганов е убеден, че след създаването на математически модел на Земята, основан на нашите предположения, започнали с анализа на числото „6666“ (трагичното послание на древните), ще бъде напълно реално точно да се посочи мястото, където би трябвало да се намира легендарната Златна жена. Ако, разбира се, наистина съществува.

Не бих искал за пореден път да усложнявам текста с „плоски“ и хордови варианти на отбелязаните допълнителни триъгълници. Затова ще изброя само математическите им характеристики. За триъгълника, свързан с Устюрт, те са следните:

Триъгълник Устюрт-Кайлас-египетските пирамиди	„Плосък“	Хордов
Характеристика на ъглите	666	999
Сума от сумите на ъглите	9	9
Характеристика на страните	224	999
Сума от сумите на страните	8	9
Умножение на характеристиките на ъглите и страните	0	0

Характеристиките на допълнителния триъгълник, свързан с монумента Аркаим, са следните:

Триъгълник Аркаим-Кайлас-египетските пирамиди	„Плосък“	Хордов
Характеристика на ъглите	666	666
Сума от сумите на ъглите	9	9
Характеристика на страните	334	999
Сума от сумите на страните	1	9
Умножение на характеристиките на ъглите и страните	0	0

Триъгълникът, свързан с предполагаемата Златна жена, има следните характеристики:

Триъгълник пирамиди	Златната жена-Кайлас-египетските	„Плосък“	Хордов
Характеристика на ъглите		999	999
Сума от сумите на ъглите		9	9
Характеристика на страните		488	999
Сума от сумите на страните		2	9
Умножение на характеристиките на ъглите на страните		0	0

От таблиците се вижда, че математическите характеристики на допълнителните триъгълници, очертани в рамките на един от триъгълниците на световната система от пирамиди и монументи от древността, са сходни с математическите характеристики на основните триъгълници.

Тук характеристиките на ъглите също водят до числата „666“ и „999“, сумата от суми на ъглите също е равна на числото „9“ и т.н. Най-главното обаче е, че умножаването на характеристиките на ъглите по характеристиките на страните с последващо умножаване на числата на произведението винаги води до числото „0“. Последният факт — появата на „0“, свидетелства, че и в допълнителните триъгълници също се извършва процес на унищожаване (зануляване) на отрицателната психична енергия (злите мисли).

— Ето още нещо по този повод — каза Юрий Иванович. — Лемурийците заедно с атлантите, когато изграждат и пускат в действие световната система от пирамиди и монументи, разбират, че не ѝ достига мощност, за да унищожава всички зли мисли, излъчвани от хората. И построяват допълнителни монументи, с помощта на които да доунищожават злите мисли, за да не се носят като бесни по Онзи и този свят.

— Искам да ви възразя, Юрий Иванович — каза Селиверстов, като го помоли за цигара, — световната система от пирамиди и монументи е изградена, след като се открива повърхността на континентите и островите, потопени по време на Всемирния потоп. В онези времена и хората са били малко. Логично е, че с увеличаването им на планетата пропорционално нарастват и злите мисли. Затова и системата трябва постоянно да се доизгражда.

— Ами тя се и доизгражда. На платото Устюрт рисунки са направили, построили са Аркаим, Златната жена...

— Да, но защо днес никой не строи пирамиди и монументи? Нали населението през XX век се утрои, светът преживя страшни войни! Има повече злост! — не мириясваше Селиверстов.

— Как така никой не строи? Ето, бизнесменът с фамилия Глад около Москва строи пирамиди от тенекия или картон, за да пречисти руската столица. Макар че този Глад не е атлант, а просто предприемач с научни способности. Благо дело иска да извърши, а не просто да трупа пари в банката за пет живота напред. Като че ли е духовен и светъл човек — не се предаваше Юрий Иванович.

— Нека да видим дали Москва не е на някоя от пресечните точки на линиите — предложи Равил. — Може пък да не си е струвало тук да се строят пирамиди?

Всички се вгледахме в глобуса.

— Май не се вмести в системата — проговори Селиверстов.

— Като че ли не...

— Дори ако пирамидите, построени от господин Глад, да не влизат в световната система, все пак той е извършил благо дело. Не мисля, че е вкарвал в нея туристи и е стригал парички от тях — обяви в защита Юрий Иванович.

— Ами откъде този господин е научил необходимите ъгли на наклона на стените, размерите и другите математически характеристики? Да не би да познава древната наука за мислите? Да не би и мисли да чете? — премина в атака Селиверстов.

— Може и да не ги знае, ама е по-добре да се измайстори пирамида и видът ѝ да подтиква хората към духовното, отколкото да крият парички под дюшека и да им се молят цял живот.

КОЙ ВСЕ ПАК Е ПОСТРОИЛ ПИРАМИДИТЕ?

— Защо днес не виждаме дейността на Шамбала? Нали сме в прехода към новото хилядолетие! Точно на него се падат всички пророчества за края на света! Сега му е времето! — възбудено изговори Равил.

— Скоро ще видим — многозначително произнесе Селиверстов.

— Кого ще видим?

— Хората от Шамбала.

— Изтокът — Селиверстов запали нова цигара — очаква пришествието на нов пророк — Майтрея. И дори ми се струва, че са започнали да му правят огромна статуя. Посветените казват, че новият пророк ще бъде с огромен ръст. Може би лемуриец?

— Да отворим прозорчето, че задимихте — помоли Шамил Циганов.

— В Европа очакват пришествието на новия Христос. Казват, че и нов Антихрист щял да се появи. Какви ще бъдат, никой не знае.

— И какво, появяват се и моментално започват да ваят нови пирамиди? — саркастично попита Юрий Иванович.

— Е, не знам. Разумът им е по-високо от нашия.

— Струва ми се — намесих се в разговора, — че хората от Шамбала не строят пирамиди и монументи в нашия, а в паралелния свят или, както се казва, в другото измерение.

— Защо?

— Не се учудвайте, имам дори някои предположения, които го потвърждават — продължих аз. — Най-напред бих искал да отбележа, че в загадъчния паралелен свят вероятно всичко е по-различно — друго небе, други дървета, други животни, други хора, и няма нищо, което едновременно да

съществува и в двата свята. Само пирамидите са едновременно и в нашия, и паралелния свят.

— Защо?

— Не знам, но ми се струва, че в паралелен свят с нас, някъде в Шамбала, живеят най-добрите от най-добрите и периодично строят пирамиди и монументи, които в нужното време въвеждат в нашето пространство, в нашия свят. Те сякаш възникват от нищото. Целите и времето за въвеждането им знаят само те, а ние можем само да се досещаме. Както сега — разглеждаме математическите особености на триъгълниците от световната система...

— Може би... а може и...

— При това — упорито продължавах да развивам бог знае откъде нахлулата мисъл — в нашето пространство (измерение) се въвежда по-скоро образът на пирамидата, а на определена група хора от нашия свят се предават знания за „материалното й доизграждане“, както и способности за използване на психичната енергия за... пренасяне на каменни блокове и т.н. Вероятно на хора с ниска духовност не е възможно да се предадат такива способности. Затова „материалното доизграждане“ очевидно е извършвано от по-високодуховните в сравнение с нас атланти, останали на Земята (в нашия свят) след Всемирния потоп преди 850 000 години. По този начин пирамидите и монументите могат да се нарекат комплексно произведение на паралелния и нашия свят.

— Искам да кажа — отбеляза Юрий Иванович, — че лично аз вярвам в паралелните светове. И не само аз, а и много хора. Не вярват само онези, за които паралелният свят съществува в Швейцария и имат тайна банкова сметка. Ти, шефе, кажи ми отбиват ли се в нашия свят хора от по-високоразвития паралелен свят? Четох, че се отбиват, и то нерядко, че понякога и с летящи чинии нахлуват.

— Точно там е работата, Юра. Натрупани са немалко сведения за подобни посещения, при които може би е осъществено „материалното дострояване“ на пирамидите. Да вземем само данните на Друнвало Мелхиседек, изложени във великолепната му книга „Древната тайна на цветето на живота“.

Той дава огромен обем от необичайни знания, които изобщо не се вмястват в понятието „измислица“ или „фантазия“, тъй като съвпадат с древните представи за създаването на живота и са изпъстрени със съвсем точни дати и факти. В съответствие с тези факти по време на изграждането на египетските пирамиди управляващите Египет са били хора с огромен ръст и необичайна външност, такива са и статуите им в храма при Абу Симбел.

Авторът твърди, че в самото начало Египет е управляван от хора от петото измерение (или от петото равнище на съзнание), с ръст около 18 метра, чиито статуи са изпълнени в реални размери. Управляван е и от хора от четвъртото измерение (четвъртото равнище на съзнание), чиито статуи с ръст 10,6 метра също са представени в храма на Нефертити. Хората от четвъртото измерение са наричани хатори. И най-после, Египет е управляван от хора от третото измерение (третото равнище на съзнание) с ръст 3–4,8 метра. Типичен техен представител е

красавицата Нефертити. Тя е изглеждала доста необичайно. Ръстът ѝ е бил около 3,5 метра. Поразяват размерите и формата на черепа ѝ. Едва впоследствие, когато пирамидите и монументите вече са построени, Египет е управляван от хора от нашето второ измерение (второ равнище на съзнание) с обичайния за нашите възприятия ръст от 1,5–2 метра.

— Ако се вярва на Друнвало Мелхиседек — Селиверстов отново запали цигара, — трябва да се признае, че в строителството на пирамидите са участвали хора от няколко паралелни свята (трето, четвърто и пето измерение), че и от нашия свят, нашето второ измерение. Знанията само на един свят не стигат! Колко стройно се получава — строителството е започнато от хора от най-високото равнище (петото измерение), а го продължават от по-ниските равнища (четвъртото и третото измерение). И за кого? За хората от второто поколение, т.е. за нас. Изглежда прекалено много струват нашата злост и злите ни мисли в космически мащаб!

— Ако правим статуи, непременно увеличаваме размерите им — започна Юрий Иванович. — Вижте Ленин на всеки градски площад — огромен, като човек от четвъртото измерение, изправил се и сочи с ръка нанякъде. Защо увеличаваме размерите? Може би скулпторите подсъзнателно са се старали да му придадат чертите на великите учители от паралелните светове.

— Хората от по-високоразвитите паралелни светове, за разлика от нас, искрено са вярвали в Бога и в детайли са познавали божественото мироздание. Затова при тях очевидно дори не се е мяркала мисълта да увеличават в статуите размерите на тялото си. Би било некоректно спрямо хората от паралелния свят, би заприличало на самовъзвеличаване — добави Селиверстов.

— А Шамбала в какво измерение живее? — неочаквано попита Равил.

— Не знам — отговорих честно, — но ми се струва, че не е в нашето. Както говорихме, Шамбала би трябвало да е многолика. А ако се вземат статуите в храма при Абу Симбел, създава се впечатлението, че хората от различните измерения (светове) имат приблизително сходна външност и се различават по ръста си. Но... вероятно пространството е значително по-многогранно, а паралелните светове са значително повече, отколкото ние си ги представяме. Мюфтията Талгат Таджутдин, много умен човек, начело на мюсюлманите в европейската част на Русия, веднъж каза, че в Корана се споменава за съществуването на хиляди паралелни светове.

Колко много не знаех тогава!

Мъчително ме тревожеха мисли, които изобщо не можеха да се подредят. Въпрос след въпрос се мяркаха в главата ми, без да намират отговори.

Кой е разработил принципите за създаване на пирамидите и монументите? Шамбала или хора от паралелните светове? Многоликата Шамбала живее ли заедно с хора от паралелните светове или се намира под Земята в нашия свят? Нима злите човешки мисли са толкова страшни? Може би за разлика от нас

паралелните светове имат взаимни контакти, осъзнавайки единството на света, създаден от Бога?

Какво е пространството и как може да се усети? Нима то, което постоянно е около нас, може да бъде друго? Нима на Земята, наслаждайки се един върху друг, съществуват няколко паралелни свята? По какъв начин? Нима пространството е толкова значимо, че въздействието му върху материалните обекти така силно променя техните свойства, че независимо дали са дърво, човек или камък, стават взаимнопроницаеми и взаимноневидими в различните паралелни светове?

А времето? Какво е времето? Как е свързано с пространството? Нима времето може да бъде различно за различните паралелни светове? А може би те се различават по времето и ние не сме в състояние да ги наблюдаваме поради нееднакъвия ход на времето в тях?

Нима материята, която можем да видим и пипнем, е само второстепенен вторичен субстрат на загадъчния комплекс пространство — време?

Когато пиша тази книга, експедицията към Града на боговете вече е история. И аз малко, може би съвсем малко поумнях. На някои от поставените въпроси вече мога да отговоря с една или друга степен на хипотетична достоверност, а на други — не.

Ще мине време, ще се проведат нови изследвания, ще бъдат направени нови изводи, след което нерешимите сега въпроси ще получат своите отговори, макар че ще изникнат немалко нови въпроси. Такъв е животът с неговата безкрайна широта на познанието. Отначало полудивата дума „чудо“ постепенно се облича с разсъждения и доказателства, като се превръща в реалност, след което става скучна и неинтересна, предизвиквайки копнеж по „новото чудо“ с нов кръговрат от разсъждения и доказателства.

И все пак само ще намекна, че в далечния Тибет, в Града на боговете, всички веднага осъзнахме ролята на пространството и времето. Разбрахме, че те са били променени с помощта на монументите и пирамидите в Града на боговете, че животът на Земята е започнал да тече по-различно, отколкото преди. Някак си изведнъж схванахме, че пространството и времето са главното, а свойствата на материята, с която толкова сме свикнали във всекидневното си битие, изцяло зависят от тези две понятия, които е трудно да се пипнат и осмислят.

Във високопланинския Тибет усетихме близостта на паралелните светове и дори видяхме местата (приближихме се до тях), специално направени от древните за преминаване в тях. За това обаче, скъпи читатели, ще пиша във втората и третата книга.^[3]

— Помните ли, че по времето на Съветския съюз излизаше интересното списание „Техника на младежта“? — обърна се към нас Шамил Циганов. — Прегледах много броеве и ето какво открих. В статия на Н. Гончаров, В. Макаров и В. Морозов от 1981 година е споменато, че в индийския епос „Махабхарата“, в някои древнокитайски химни и при философа Платон се говори за триъгълно

делене на Земята. Дали не е същото, което и ние направихме? Освен това авторите са съединили на глобуса огнищата на древните култури и също са получили твърде стройно делене на Земята на триъгълници, четириъгълници и петоъгълници.

— Любопитно — промълвих аз.

— Смятам обаче — убедено каза Шамил, — че направеното от нас е точно, защото се опираме на съвсем конкретното число 6666, предадено на хората, както казваме, чрез трагичното послание на древните. За мен, математика, получената схема, състояща се от серия симетрични триъгълници с единни математически характеристики, ми изглежда убедителна. Случайностите се проявяват по-различно...

— Помниш ли, шефе, вечерта — попита ме Селиверстов, — когато жените досаждаха с парфюма „Кензо“, когато се досетихме да съпоставим височината на планината Кайлас от 6666 метра с разстоянието от нея до Северния полюс — 6666 километра. Точно оттам започна всичко.

— В списание „Техника на младежта“ от 1984 година — продължи Шамил — намерих статия на М. Струнина за т.нар. хипербореи, същите, които Хитлер е искал да открие. Позовавайки се на древноиндийския епос „Махабхарата“, тя описва страната Арктида, разположена на Северния полюс. Климатът ѝ е бил топъл и мек, тъй като в онези времена течението Гълфстрийм е стигало дотам и е правело тези земи годни за живот. Авторката е ползвала карта на Герхард Меркатор, издадена през 1595 година, според която страната Арктида (или Хиперборея) се е състояла от четири части, разделени от големи реки и от вътрешно море, разположено в центъра. В самия център на това море, в точката на Северния полюс се е намирала „черната скала“ или легендарната планина Мера. Тази планина е била обител на всесилни богове...

— Нали ви казах! — възкликна Юрий Иванович. — Нали ви казах, че под Северния полюс трябва да има монумент от древността. Легендарната планина Мера е монумент, също както планината Кайлас е пирамида. В противен случай Северният полюс не би влязъл в световната система от пирамиди и монументи. По-късно Мера е потънала.

— В статията пише — продължаваше да излага фактите Шамил, — че Арктида е загинала преди 12–13 000 години, потъвайки в океана. Водите на Гълфстрийм променят посоката на течението си и започват да затоплят бреговете на Европа.

— Времето на гибелта на Арктида съвпада с гибелта на острова на Платон в Атлантическия океан, на който според Блаватская са живели последните атланти. Все пак какви ли са били хиперборейците? — прекъсна го Селиверстов.

— Ако се съди по статията — Шамил започна да прехвърля ксерокопията, — хиперборейците са наричани „потомци на титаните“. Отбелязано е, че са имали контакти с древните гърци.

— Любопитно — казах аз. — Значи хиперборейците са живели в сравнително неотдавнашно историческо време. Какво пише в статията за тяхната гибел?

— Че е възможно да са се преселили.

— Къде?

— Не пише.

— Дали не са се завърнали в първоначалната си родина — Вечния континент — Тибет, Хималаите, пустинята Гоби, Алтай, където предците им навремето са се спасили от Всемирния потоп? — разсъждавах на глас. — Нали там се намира Вара, в чиято вътрешност, както предполагахме, отново са били клонирани човекът и всички други форми на земен живот от предварително събраното „семе“! Очевидно точно там са се спасили най-добрите от атлантите и ранните лемурийци, изпадайки в състояние на сомати! Именно на Вечния континент е било най-логично да се спасят от поредния глобален катаклизъм, предизвикан от падането на кометата Тифон преди 12–13 000 години. Хиперборейците вероятно са разбирали, след като са знаели траекторията на кометата, че континентът им Арктида ще загине. А оттук следва...

— Следва, че след катаклизма са продължили да живеят на Вечния континент, построили са градове... — заключи Селиверстов. — А може би ще открием града на хиперборейците в Тибет? Той би трябвало да е близо до Града на боговете! Защото за тях свещената планина Кайлас е символизирала и напомняла родната им свещена планина Мера на Северния полюс.

— Искам и още нещо да отбележа — произнесох аз. — Според проучената от мен литература Хитлер, преминавайки през Русия, е искал да достигне Тибет — Вечния континент, да открие там хиперборейците с надеждата да научи тайната на свръхенергиите и с тяхна помощ да промени света. А ние, разсъждавайки върху трагичното послание на древните и анализирайки особеностите на живота на Вечния континент, стигнахме до извода, че след Всемирния потоп преди всичко атлантите са дали първия кълн на човешкия живот, след което са се разпространили по земното кълбо. Оттук следва, че атлантите и хиперборейците са едни и същи хора от четвъртата раса, че Хитлер е търсел атлантите. Вярвал е, че са живи.

— От всичко казано произтича, че атлантите или хиперборейците, оцелели след Всемирния потоп преди 850 000 години, са живели допреди 12 000 години. Така ли е? — попита Равил.

— Излиза, че е така — отвърнах аз. — Нещо повече, струва ми се, че атлантите са останали живи и след втория катаклизъм преди 12 000 години. В противен случай как да обясним контактите им с гърците (елините) в сравнително неотдавнашно историческо време. Затова сказанията за „титаните“ вероятно са останали в паметта на хората от нашата пета раса.

— Може би ние сме клонирани от „семето“ на ранните арийци, съхранено във Вара, а „титаните“, т.е. атлантите, са продължили да живеят, излизайки от състояние на сомати след края на апокалипсиса — сподели мислите си Равил.

— Някъде съм чел, че хиперборците са били пришълци от Космоса, разселили се по земното кълбо — замислено рече Юрий Иванович.

— Ако се преровят всички статии, публикувани във вестник „Скандали“... — промърмори Равил.

— Ти по-добре се вслушвай в чуждото мнение... Млад си още! Няма дим без огън — разсърди се Юрий Иванович.

— Трябва честно да си кажем — прекъснах започващия спор, — че в литературата са натрупани много сведения за пришълци от Космоса, включително и в сериозната. Да вземем например клинописите на шумерите, които твърдят, че първият човек на Земята е създаден от ануаките от планетата Нибиру. Или пък многобройните сведения на Друнвало Мелхиседек за влиянието върху земния живот на пришълци от Сириус. А паралелните светове? Възобновяването на живота след потопа не е било еднозначно и просто. Имало е много опити. Всичко е значително по-сложно.

Тогава не знаех и не подозирах, че този обширен разговор в моя кабинет ще се превърне в начало на подробния анализ за възстановяването на човешкия живот след четвъртия апокалипсис. Че този процес ще се окаже толкова интригуващо нееднозначен, че за него са били привлечени изключително високи и неведоми за нас технологии и... че Градът на боговете и цялата световна система от пирамиди и монументи са изиграли особена роля.

— След като казваме, че хората от нашата раса са били клонирани от атлантите — започна Юрий Иванович, — не ме напуска една мисъл — не са ли могли да „изклонират“ нещо по-прилично? Виж колко пиянки, проститутки, наркомани, крадци и глупаци се шляят. С лопата да ги ринеш! Както се казва, на тях са им все тая проблемите с пирамидите и борбата със злите мисли. Затова се хващам на бас, че не ние сме изградили световната система от пирамиди и монументи. Атлантите са я създали с помощта на великата Шамбала. А може да са помагали и пришълци от други светове. Ама възниква още един въпрос — дали си е струвало заради нас, глупаците, цялата Земя да забулят с пирамиди и монументи, за да унищожават нашите алчни и егоистични мисли? И още един въпрос — защо умните и силни атланти не са живи, защо са отстъпили мястото си на нас, след като са направили всичко възможно да не провокираме поредния апокалипсис със злите си мисли?

— Защо?

— Защото Бог така е разпоредил, една човешка раса да сменя друга, а най-добрите от всяка раса да се събират в Шамбала, в друго измерение. Бог знае по-добре. Той вижда едновременно всички светове — отвърна Юрий Иванович.

ФАНТОМИТЕ НА ПИРАМИДИТЕ

— Чуйте — започна Селиверстов, — искаме или не, пирамидите и монументите все пак са подложени на въздействието на времето и постепенно се

рушат. А ние си говорим, че всяко ъгълче, всеки наклон е много важен. Ами ако с времето това ъгълче се разруши? Пирамидата ще престане ли да действа?

— Няма да престане, ловя се на бас, няма да престане — възрази Юрий Иванович.

— Защо?

— Имам познат, Витка. Честичко се отбива при нас в техническия отдел, мърда си протезата.

— Каква протеза? Очна?

— Ама не — Юрий Иванович сериозно изглежда Селиверстов, — за крака. Преди работел на помпена станция и там десният му крак бил отрязан. Случили се лекари умници, не му го зашили, а, както казваше Витка, след като доотрязали до края костта, с грохот го хвърлили в легена, като при това му препоръчали да се снабди с протеза. Оттогава точно този крак го боли.

— Къде го боли, в гроба ли? — удиви се Селиверстов.

— Да не си се побъркал? Витка е жив. Трябва да се слуша, казвах, че идва при нас в техническия отдел, скърца с протезата си.

— Ама крака сигурно са го заровили след отрязването — отбеляза Селиверстов.

— Не отрязване, а ампутация. Все пак си с медици — скастри го Юрий Иванович и посочи към мен и Равил.

— Какво пък го боли този Витка? Нали няма крак.

— Точно така е. Но го боли.

— Как така?

— Боли го — Юрий Иванович многозначително вдигна пръст, — боли го... как беше... не помня точно... някаква дума, приличаше на фантомас.

— На фантомас? — Селиверстов опули очи.

— Не боли фантомас, а фантом — подсказа Равил.

— Тъй, тъй, Витка го боли фантома — без сянка от какъвто и да било конфуз каза Юрий Иванович. — Ще обясня сега. Всеки орган, полов или неполов, си има фантом. С други думи, енергиен орган е, изцяло от енергия се състои.

— Значи, който има повече енергия в него...

— Между другото, казвам за крака на Витка. Онзи, който го няма. По-скоро онзи, който го е имало, но вече го няма.

— Хайде де.

— Този му крак също има енергиен орган...

— И кракът ли?

— Не ме прекъсвай! — Юрий Иванович хвърли сърдит поглед към Селиверстов. — Енергийният орган на крака може да живее и без крака. Самостоятелно. Той стои вместо крака.

— Как?

— Ами виждаш прав човек. Ясно ли е? От едната страна има крак, а от другата — енергиен орган, т.е. фантом.

— Ама Витка на този енергиен орган ли стои прав?

— Не бе, на протезата.

— Ами този енергиен орган какво прави?

— Стои заедно с протезата.

— А... а...

— Така — продължи Юрий Иванович, — ако Витка поиска да повдигне крака си, моментално и енергийният орган се вдига.

— Поискава да си вдигне крака и енергийният орган започва да се вдига?

— Да.

— Бива си го!

— Точно този орган го боли. Енергийният орган или фантомът помни бившия си крак и страда. Вместо крака стърчи протеза и органът, фантомът де, преживява.

— Съвсем се обърках!

— Да — Юрий Иванович запали цигара. — Пипам, казва Витка, мястото, където боли, ама там крак няма. А пък боли! Пак казвам, боли енергията на предишния крак, оплаква го. Запомнила е как е бил травмиран и как са го ампутирали. Като роднина на крака е. Ще кажа и това, че Бог отначало е изпилал човека от енергия, а после по нея е извалял тялото.

— А... а...

— Затова всеки човешки орган има и енергиен орган — негово копие, но като енергия без тяло. Ето, твоето тяло какво е голямо, значи и фантомът е голям. Коремът ти също има голям фантом.

— Е, по време на експедицията ще се изгуби — продума Селиверстов.

— Веднага щом се изгуби, и фантомът му ще се смали.

— Юрий Иванович, значи пирамидите също имат фантом? — попита Селиверстов.

— Естествено, че имат. Без фантом няма да намериш и обикновен камък, камо ли пирамида. Затова Сергей Анатолиевич, пирамидата може да се разруши, но фантомът ще остане. Вечно. Винаги ще бъде такъв, както първоначално са го съградили.

— Защо казваш, че при намаляването на корема фантомът също намалява, а при пирамидата не е така?

— Коремът все пак не е пирамида.

— А... а...

— Ще кажа и още нещо — Юрий Иванович загаси фаса в края на чинийката, — фантомът се състои от фина енергия, от същата, както и човешката мисъл. При тъпите хора, а Витка никога не е бил умен, фантомът е слабичък, а при умните е здрав. Затова и Витка не може да стои върху фантома, а йогата вероятно би могъл.

— Как се образува фантомът? От само себе си ли?

— Мисълта го вае, мисълта! Сергей Анатолиевич, преди да направиш нещо, нали първо ще помислиш как точно да го направиш. Витка наистина го е правел, а после е мислел. Затуй е останал с фантом вместо крак, ама и това после му е щукнало, когато е видял, че няма крак и е искал да си го върне. Върнал си е фантома, а крака — не, останал е в легена.

— Заедно с фантома ли?

— Къде?

— В легена.

— Легенът си има свой фантом. Когато кракът на Витка попаднал там, фантомът моментално си изяснил, че този на легена не му е роднина, напуснал легена и се закрепил към остатъка от крака... Казвам ти, Сергей Анатолиевич, че човешкият крак може да вае фантом.

— Как? Кракът ли?

— А, моля за извинение, човешката мисъл може да вае фантом — сконфузи се Юрий Иванович. — Ама слабичък фантом, като при Витка. Атлантите са могли да ваят по-силен фантом, а лемурийците — още по-силен. Точно те, лемурийците и атлантите, с мисълта си са създали фантомите на пирамидите, защото първо в мислите е трябвало да ги пресътворят, а после и в материята.

— Какво, атлантите материализация ли са правели на фантома? С шефа видяхме как Саи Баба материализира пепел.

— Може и да са материализирали, а може и да не са. По-скоро са строили с каменните блокове, като са се ориентирали по границите на фантома, който са виждали. Мисълта като че ли е увисвала в пространството. А мислите на строителите още повече укрепвали този фантом.

— Интересно!

— Мисля и друго. — Юрий Иванович пак запали цигара, — най-мощният фантом може да се създаде от мисълта на Бога. Затова лемурийците и атлантите вероятно са се молели преди фантомостроителството.

— Преди какво?

— Фантомостроителството. Ами... преди да се измайстори фантом в главата. Е, не в самата глава, а в мислите, които излъчва главата.

— Нали мисълта отлита, при това мигновено. Как ще се задържи върху фантома в пространството? — възрази Селиверстов.

— За да не се разлетят мислите, трябва да медитираш върху фантома, т.е. да мислиш само за него и за нищо друго. Ама ти ту мислиш за жени, ту си спомняш обиди... а трябва да мислиш само за фантома.

— Дълго ли?

— Много дълго.

— Колко?

— Не знам, може би цял живот.

— А Витка, който си е загубил крака на помпената станция, дълго ли е мислил за своя фантом?

— Той не е мислил за фантома. Поради необразоваността си не е знаел за него. Мислел е, че го боли протезата. Дори на лекаря се жалвал от нея. Казва, че искал да изреже с ножовка болящото го място на протезата.

— И какво му казал лекарят?

— Не знам, но аз го посъветвах да си лекува сам фантома, а не да стоварва болката върху протезата.

— С какво да го лекува?

— С мисъл.

— Как?

— Най-напред трябва да си представиш собствения фантом здрав, а не срязан наполовина — Юрий Иванович го демонстрира с ръка, — след което да мислиш, че имаш крак, а не че се търкаля в легена.

— Какъв крак? Енергиен ли?

— И двата.

— И двата — двата крака или единият заедно с енергийния? — с недоумение попита Селиверстов.

— Всички крака.

— А... а...

— А после — Юрий Иванович се съсредоточи — трябва да започне да медитира за краката, като нашепва, че са си на мястото, както е било преди Витка да постъпи на работа в помпената станция.

— За колко крака да медитира?

— Казах — и за двата.

— Не разбрах, и двата един ли е или са два?

— Обяснявам! Един енергиен крак плюс един телесен крак и още един енергиен и още един телесен. Излиза, че Витка е имал четири.

— А... а...

— При това трябва да се забрави, че единият крак е изчезнал и те са намалели с един.

— Тоест, останали са три?

— Да. Трябва да си представя обаче, че всички крака са налице.

— И тогава?

— Тогава фантомът ще се успокои и, образно казано, ще забрави, че са му отрязали телесния приятел. Ще възприеме протезата като приятел.

— И тя ще изпълнява ролята на четвъртия крак?

— Наистина непълноценен, но ще го има. Мисълта ще излекува фантома. Витка така и постъпи.

— И какво?

— Престана да го боли протезата. Боже, какво говоря, фантомът.

— Ами с ръцете същото ли се случва?

— Не само с ръцете, но и с всички крайници.

Вслушвах се в разговора и се подсмивах над запомнящите се изрази на Юрий Иванович, докато в един момент осъзнах, че по принцип той е напълно прав. Народната мъдрост на този човек му позволяваше достъпно да обяснява неща, които невинаги са ясни дори за учения.

Пак си припомних книгата „Древната тайна на цветето на живота“ от Друнвало Мелхиседек, в която авторът споменава за строителството на комплекса от пирамиди в Гиза (Египет). Според него той е бил строен от много по-високоразвити хора от друго измерение, създали първоначално мисловен образ на начинанието, което по чудесен начин се е превръщало в грандиозно материално съоръжение.

Естествено, трудно ни е да вярваме в това (макар че много често приказните истории скоро стават действителност), но въпреки всичко мисленият образ и свързаният с него фантом са твърде интересни. Всеки знае, че изработването на което и да е изделие започва с осмислянето на конструкцията му (създаване на мислен образ), след което се прави чертеж и по него се изпълнява материалното му пресъздаване. Но ако се приеме, че мисълта е материална, следва да се съгласим, че даденото изделие ще има мислена обвивка, т.е. състои се от мисъл, която очевидно е неговият фантом. Затова хората, като работят и създават нещо материално, създават и фантоми.

Има обаче и природни фантоми, създадени от някого преди нас. Пример за това може да бъде и фантомът на крака на прословутия Витка. Явно вълновата форма на живот на родоначалния Онзи свят, след като е решила да създаде материалния земен човек, отначало е създавала неговия фантом, включващ всичко — от ръцете или краката до всяка молекула. След което по този фантом е сглобяван материалният субстрат и е създавано тялото.

От какво се състои фантомът? Никой не знае.

Анатомите, които изучават строежа на тялото, споменават за някакви „формообразуващи сили“, по които са опънати влакната на сухожилията и връзките, но на въпроса за природата на тези сили отговарят еднозначно — науката не знае.

Физиците предполагат, че фантомът е информационна холограма.

Длъжни сме обаче да се съгласим, че фантомът е информационна холограма, създадена от неведома за нас енергия (или материя), която в обобщен вид се нарича фина енергия и от нея се състои мисълта. Но фантомът не притежава свойството фракталност (безграничност), структуриран е в пространството, т.е. някак си виси в него, като има форма и размери.

Странна е думата структуриране! Пространството явно е толкова многостранно, че е в състояние да ограничи и съхрани участък с информация и да предотврати разпростирането му.

Без да обръщам внимание на продължаващия разговор за злополучния крак на Витка, мислех как все пак се структурира пространството и се създава

фантомът. Навярно най-напред се създава мисленият образ на обекта — например на пирамидата. В съответствие с него (да го наречем своеобразна матрица) тя се изгражда в материалния ѝ вид. На матрицата се подава фина енергия, която по нея, като по щампа огъва пространството и формира фантома. Какво може да бъде източник на силна фина енергия?

Най-вероятно човешката мисъл, неслучайно Блаватская нарича човека най-мощната енергийна машина. А след създаването на фантома материалният му аналог вече няма да има принципно значение. Той може да се разруши, да потъне в океана, да влезе под Земята — главна роля ще играе фантомът, невидим и неведом за нас във физическия свят, но строен и красив във финия свят. Вероятно така и трябва да бъде, тъй като пирамидите действат („работят“) преди всичко във финия свят — този на мислите, който точно пирамидите са призвани да пречистват от злия и разрушителен компонент. По-нататък очевидно фантомите периодично се поддържат и укрепват от мислите на строителите на пирамидите.

Честно казано, този ход на разсъждения ми хареса. Вече можех да си представя световната система от пирамиди и монументи от древността не само като огромни каменни градежи, подложени на разрушителното влияние на времето, но и като елегантни прозрачни фантоми на пирамидите и монументите, когато мислите на създателите като че ли увисват във въздуха. Фантомите ми изглеждаха вечни.

Би било интересно да се надникне във финия свят, за да се види красотата му, но... Съзнавах, че фантомите осигуряват приемствеността между финия и физическия свят. Във финия свят вероятно не се вижда физическата материя, виждат се само фантомите на предметите.

Когато разсъждавах за всичко това, не обърнах необходимото внимание на понятието „матрица“. Но съвсем скоро в Тибет, когато щях да видя онова, което не можех да си представя дори и насън, щях да разбера, че и човекът на Земята е бил създаден с помощта на матрица.

СВЕТОВНАТА СИСТЕМА ОТ ПИРАМИДИ И МОНУМЕНТИ НИ Е СПАСИЛА ОТ КРАЯ НА СВЕТА

Бяхме в началото на август 1999 година. По телевизията постоянно говореха за разни предсказания, свързани с края на света, който трябваше да настъпи или през юли, или през август. Но не настъпи. Бог пожали Земята — поредният пети апокалипсис не се състоя. Защо?

Защото (навярно все пак е това!) е задействана антигреховната функция на световната система от пирамиди и монументи от древността. Нека, скъпи читатели, да си спомним разсъжденията, изложени в шеста глава на тази книга. Апокалипсис след апокалипсис Земята, помитайки потъналото в грехове човечество и клонирайки го отново в друго измерение (паралелен свят), е натрупвала „благочестиви“ хора от различни раси, т.е. най-добрите от най-добрите. Мисля, че така е била създадена Шамбала. Заради нея Земята е

жертвала милиарди и милиарди човешки живота, погубени в периодите на апокалипсисите.

Защо така е решил Бог?

Защото преобладаването на злите мисли в човешкото общество неотвратимо води към самоунищожаване на човечеството или деградирането и подивяването му и към полуживотински начин на живот. Затова е по-целесъобразно да се спасят най-добрите, за да не може затъпяващата и озлобена човешка маса да ги завлече в дълбините на безбожието и дивачеството. Така е по-благоразумно.

Шамбала, чийто приказен живот ни е трудно да си представим, явно също е имала периоди на подем и спад на многоликото си общество, но от апокалипсис към апокалипсис все повече се е утвърждавала, като е попълвала редиците си с най-добрите представители на поредната човешка раса и е провъзгласявала девиза „Живот с чиста душа“.

И ето че след четвъртия апокалипсис настъпва времето, когато Шамбала решава да изостави традиционната си практика да подбира и приема в редовете си най-добрите в периодите на самопречистване на Земята. Шамбала решава да създаде система, която да унищожавя първопричината за всичко отрицателно по света — злите мисли, за да не безпокоят майката Земя, да не влияят върху паралелните светове и да не разрушават постигнатото за милиони години благоденствие на Онзи свят.

Не искам да кажа, че Шамбала е създавала система, насочваща нашите преходни мисли в необходимата положителна посока. Това не е постигнато, а и не може да бъде, тъй като човек е създаден от Бога като саморазвиващо се начало. Световната система от пирамиди и монументи само унищожавя злите мисли, за да не могат те да се разпространяват във Вселената.

Повярвайте ми, скъпи читатели, че това съвсем не е малко и мисля, че ни е спасило от поредния пети апокалипсис. Експериментът на Шамбала е успял. А живата Земя, апокалипсис след апокалипсис, създавайки Шамбала, най-после е започнала да се лекува от... човешката злост.

Още веднъж се старая да си представя финия свят на нашата планета. Изглежда ми прекрасен, а най-чудесни са проблясващите фантоми на пирамидите и монументите, създадени от разума на Шамбала. Злите мисли се мятат между фантомите на пирамидите, удрят се в тях и изчезват завинаги. А фантомите величествено се извисяват и винаги остават кристално чисти.

Убеден съм, че световната система от пирамиди и монументи има и още някакви функции, тъй като Висшият разум винаги преследва две или повече цели. За тях засега нищо не знаем. Що се отнася обаче до антигреховната функция, убеден съм, че тя е главната. Затова ми се иска да кажа: „Хора, старайте се да бъдете добри!“.

Когато разказах всичко това на моите приятели, Сергей Селиверстов многозначително произнесе:

— Експериментът на Шамбала продължава, господа! Страхувайте се от злите мисли!

Юрий Иванович тъжно въздъхна:

— Ех, ако не бях спрял с пиенето, веднага бих глътнал за Шамбала половин чаша.

[1] Впоследствие математиците чрез сложни пресмятания ще стигнат до извода, че нашите изчисления допускат грешка в рамките на 0,5%. ↑

[2] Зипун — горна селска дреха без яка от дебел плат, шаяк. — Б.пр. ↑

[3] „В обятията на Шамбала“ и „Матрицата на живот на Земята“ ↑

Издание:

Ернст Мулдашев. Трагичното послание на древните
ИК НСМ Медиа, 2004 г.

ISBN: 978-954-8477-16-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.